Jeffrey

ARCHER

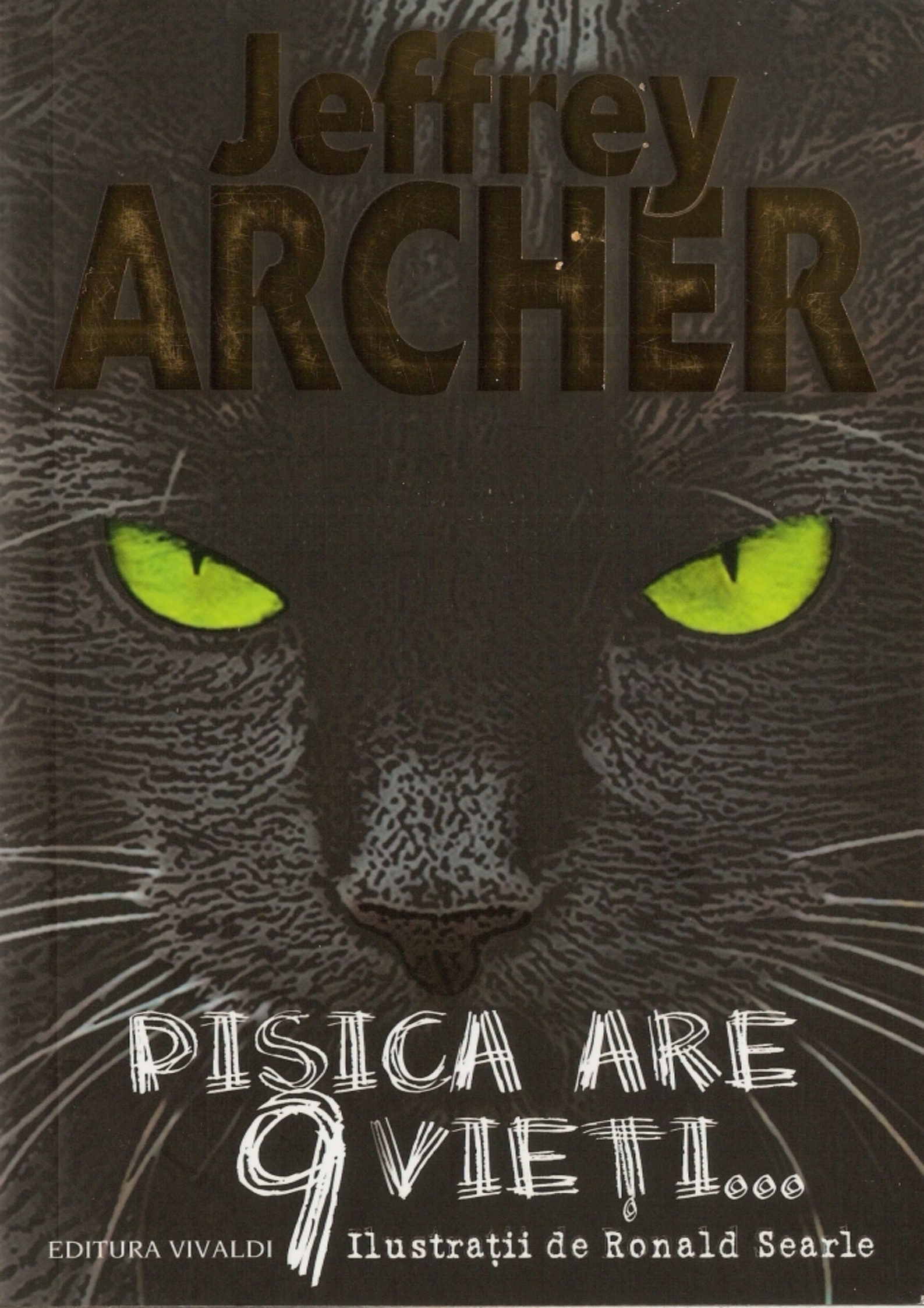

PISICA ARE 9 VIEȚI...

Ilustrații de Ronald Searle

EDITURA VIVALDI

JEFFREY ARCHER

PISICA ARE NOUĂ VIEŢI…

Titlul original: Cat O'Nine Tales, 2006
În româneşte de: IOANA-RUXANDRA FRUNTELATĂ

Pentru Elizabeth

Cuprins

Cuvânt înainte
Bărbatul care și-a jefuit oficiul poștal*
Maestro*
Nu beți apa*

Nu poate fi deja octombrie*
Regele roșu*
Înțelepciunea lui Solomon
Pricepi ce spun?*
Filantropia începe de acasă*
Alibiul*
O tragedie greacă
Comisarul*
O chestiune de perspectivă

Cuvânt înainte

Timp de doi ani, cât am fost întemniţat în cinci închisori diferite, am adunat mai multe povestiri pe care însă nu le puteam include în jurnalul zilnic de deţinut. În cuprins, aceste povestiri sunt marcate cu asterisc.

Deşi toate cele nouă întâmplări au fost înfrumuseţate, fiecare are la bază un fapt real. Cu o singură excepţie, cei ce mi le-au povestit m-au rugat să nu le dezvălui numele.

Celelalte trei povestiri incluse în acest volum sunt, de asemenea, adevărate, dar le-am aflat după ieşirea din închisoare: la Atena – „O tragedie greacă”, la Londra – „Înţelepciunea lui Solomon” şi la Roma, favorita mea – „O chestiune de perspectivă”.

Bărbatul care şi-a jefuit oficiul poştal*

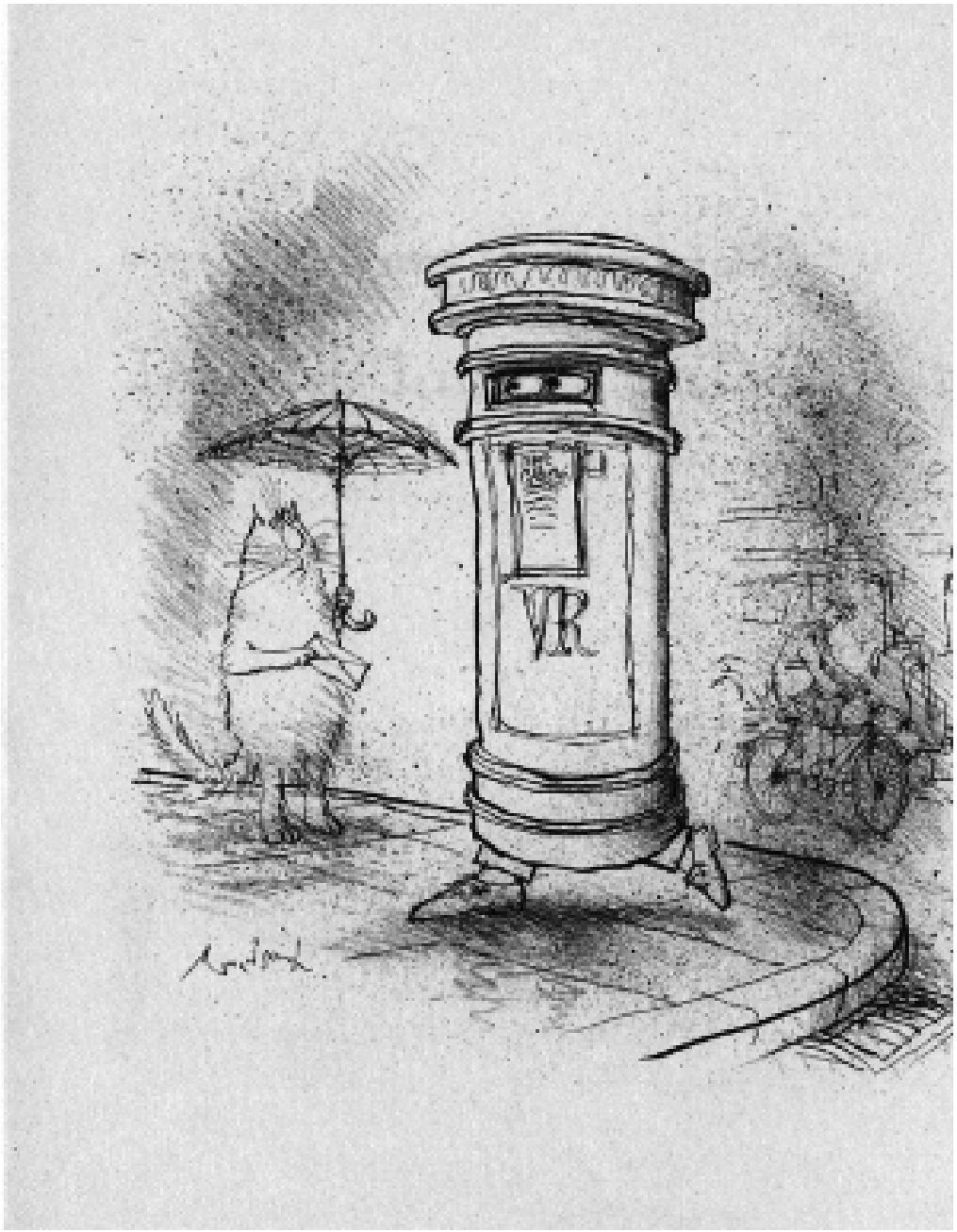
VR

Începutul

Judecătorul Gray îşi coborî privirile spre cei doi acuzaţi din boxă. Chris şi Sue Haskins pledaseră vinovaţi la acuzaţia de furt a 250.000 de lire sterline de la oficiul poştal şi de falsificare a patru paşapoarte.

Domnul şi doamna Haskins păreau aproximativ de aceeaşi vârstă, ceea ce nu era surprinzător, având în vedere că fuseseră colegi de şcoală cam cu patruzeci de ani în urmă. Ai fi putut trece uşor pe lângă ei pe stradă fără să le arunci a doua privire. Chris avea în jur de un metru optzeci, părul negru ondulat începuse să-i încărunţească şi cântărea cel puţin cu cinci kilograme mai mult decât ar fi trebuit. Stătea drept în boxă şi deşi avea un costum purtat, cămaşa curată şi cravata în dungi îl recomandau ca membru de club. Pantofii negri arătau îngrijiţi şi lustruiţi în fiecare dimineaţă. Lângă el stătea Sue, soţia lui. Purta o rochie cu imprimeu floral şi pantofi potriviţi, de femeie organizată şi ordonată, dar să nu uităm că amândoi erau îmbrăcaţi cu hainele păstrate în mod normal pentru biserică. La urma-urmei, considerau că justiţia nu era altceva decât o prelungire a Atotputernicului.

Judecătorul Gray îşi îndreptă atenţia spre avocatul domnului şi doamnei Haskins, un tânăr care fusese ales mai degrabă din motive de cost decât de experienţă.

— Fără îndoială, domnule Rodgers, doriţi să sugeraţi că există circumstanţe atenuante în acest caz, îl îmboldi judecătorul.

— Da, dom’le judecător, se ridică proaspătul avocat.

Simţea nevoia să spună onoratei curţi că era abia la al doilea caz, dar nu considera probabil ca judecătorul să ia asta ca pe o circumstanţă atenuantă.

Judecătorul Gray se rezemă de spătarul scaunului, pregătindu-se să asculte cum bietul domn Haskins fusese violentat de un tată vitreg fără scrupule, sau cum doamna Haskins fusese violată de un unchi malefic la o vârstă fragedă. Dar nu se întâmplă aşa: domnul Rodgers asigură instanţa că soţii Haskins proveneau din familii fericite şi echilibrate şi fuseseră colegi de şcoală. Unicul lor copil, Tracey, absolvise Universitatea Bristol şi lucra acum ca agent imobiliar la Ashford. Cu totul, o familie model.

Domnul Rodgers aruncă o privire notiţelor sale şi explică mai departe cum ajunseseră soţii Haskins în boxa acuzaţilor. Judecătorul Gray se arăta tot mai mirat de povestea celor doi şi când avocatul se aşeză la loc, simţea că mai avea nevoie de ceva timp pentru a stabili sentinţa. Dispuse ca acuzaţii să apară în faţa lui lunea următoare la ora zece dimineaţa pentru a afla hotărârea justiţiei.

Domnul Rodgers se ridică din nou.

— Fără îndoială, doreaţi să aflaţi dacă le acord clienţilor dumneavoastră dreptul de eliberare pe cauţiune, înălţă

judecătorul o sprânceană şi înainte ca tânărul avocat să poată răspunde, continuă, spre surprinderea acestuia: Se acordă.

Duminică, în timpul mesei de prânz, Jasper Gray îi povesti soţiei lui despre situaţia grea în care se aflau domnul şi doamna Haskins. Cu mult înainte ca judecătorul să-şi fi devorat grătarul de miel, Vanessa Gray îi oferise deja opinia ei:

— Dă-le la amândoi o oră de muncă în folosul comunităţii şi emite un ordin judecătoresc către oficiul poştal să le returneze integral investiţia, declară ea cu un bun-simţ care adesea le lipseşte bărbaţilor.

Spre cinstea lui, judecătorul i-a dat dreptate soţiei lui, dar i-a spus că nu va reuşi niciodată să impună o sentinţă atât de blândă.

— De ce nu? l-a întrebat ea.

— Din cauza celor patru paşapoarte.

* * *

A doua zi la ora zece, judecătorul Gray nu a fost deloc surprins să-i vadă pe domnul şi doamna Haskins stând îndatoritori în boxă. La urma-urmei, nu erau delincvenţi.

Judecătorul înălţă capul, încercând să-i privească pe cei doi cu severitate:

— Aţi pledat vinovat de infracţiunea de furt de la un oficiu poştal şi falsificarea a patru paşapoarte.

Nu se obosi să mai adauge alte adjective, precum „rele”, „detestabile” sau chiar „nedemne”, deoarece nu le considera adecvate ocaziei.

— Prin urmare, continuă, nu-mi daţi alternative şi trebuie să vă trimit la închisoare pe amândoi.

În primul rând i se adresă lui Chris Haskins:

— Aţi fost, evident, persoana care a instigat la delincvenţă, aşa că vă condamn la trei ani de privare de libertate.

Chris îşi ascunse cu greu surprinderea: avocatul lui îl avertizase că urma să primească minimum cinci ani, aşa că acum trebui să se abţină să spună: Vă mulţumesc, domnule judecător.

Apoi, judecătorul se uită la doamna Haskins.

— Accept că rolul pe care l-aţi jucat în această conspiraţie nu a fost, probabil, mai mult decât o manifestare de solidaritate cu soţul dumneavoastră. Totuşi, cunoaşteţi diferenţa dintre bine şi rău, aşa că vă condamn la un an de închisoare.

— Domnule judecător, interveni Chris Haskins.

Judecătorul Gray se încruntă pentru prima dată în procesul acela. Nu era obişnuit să fie întrerupt în timp ce pronunţa sentinţe:

— Domnule Haskins, dacă aveţi intenţia să-mi contestaţi judecata…

— Desigur că nu, domnule judecător, îl întrerupse a doua oară Chris Haskins. Vroiam doar să întreb dacă îmi permiteţi să iau asupra mea condamnarea soţiei mele.

Judecătorul Gray, descumpănit de cererea cu totul nemaiauzită, nu găsi pe loc un răspuns potrivit. Izbi ciocanul de platformă, se ridică şi ieşi repede din sala de judecată. Aprodul se grăbi să strige:

— Ridicaţi-vă în picioare!

Chris şi Sue s-au cunoscut la joacă, în curtea şcolii primare din Cleethorpes, un orăşel pe litoralul coastei de est a Angliei. Chris stătea la coadă să-şi primească paharul cu lapte, oferit de guvern tuturor şcolarilor cu vârste mai mici de şaisprezece ani. Sue supraveghea împărţirea laptelui, având sarcina de a se asigura că toţi îşi primeau raţia. Când îi întinse lui Chris sticluţa, nu-şi aruncară unul altuia vreo privire mai atentă. Sue învăţa în altă clasă, aşa că nu prea se întâlneau, cu excepţia momentelor legate de distribuirea laptelui. La sfârşitul anului, Sue a dat un examen şi a intrat în ciclul superior de învăţământ, tot în localitate. Chris a fost numit supraveghetor la împărţirea laptelui. În septembrie, şi-a dat şi el examenul şi a ajuns din nou coleg cu Sue.

Nu s-au băgat unul pe altul în seamă până când Sue n-a ajuns reprezentanta elevilor. După asta, Chris nu putea să n-o remarce, pentru că după careul de dimineaţă, citea anunţurile conducerii şcolii pentru elevi. Băieţii, auzind de Sue, comentau cel mai adesea că „face pe şefa” (e ciudat că femeile aflate într-o poziţie de autoritate se aleg pe loc cu remarca: „face pe şefa”, în timp ce un bărbat, aflat în aceeaşi poziţie, e învestit cu atribute de „conducător înnăscut”).

Când Sue a absolvit liceul, Chris a uitat-o din nou. Nu i-a călcat pe urmele ilustre ca reprezentant al elevilor, deşi ultimul lui an de şcoală a fost – după standardele lui – destul de izbutit, chiar dacă nu prea spectaculos. A jucat în echipa a doua de cricket a liceului, a ieşit al cincilea în competiţia de cros cu şcoala Grimsby şi s-a descurcat suficient de bine la examenele finale, terminând în plutonul de mijloc.

Abia absolvise, când a primit o scrisoare de la Ministerul Apărării, în care era instruit să se prezinte la punctul local de recrutare şi să se înregistreze pentru armată – o perioadă obligatorie de doi ani în Serviciul Naţional, pentru toţi băieţii care au împlinit optsprezece ani. Chris nu avea de ales decât între specialităţile: infanterie, marină sau forţele aeriene regale.

Alese Royal Air Force, întrebându-se chiar, pentru o clipă, cum ar fi să fie pilot. După ce-şi făcu examenul medical şi completă formularele necesare la punctul local de recrutare, sergentul de serviciu îi dădu un permis de tren până într-un loc numit Mablethorpe; trebuia să se prezinte la raport la ora opt, la data de întâi a lunii viitoare.

Îşi petrecu următoarele douăsprezece săptămâni participând la instrucţia de bază, alături de alţi o sută douăzeci de proaspăt recrutaţi. Descoperi repede că doar unul la mie dintre ei era selectat pentru pilotaj. El nu era unul dintr-o mie. La sfârşitul a douăsprezece săptămâni, avu de ales între a lucra la cantină, la popota ofiţerilor, la depozitul comandamentului sau la dispeceratul de zbor şi i se repartiză o poziţie la depozit.

Lunea următoare, când se prezentă la raport, o întâlni din nou pe Sue sau, mai precis, pe caporal Sue Smart. Inevitabil, ea se afla tot într-o poziţie fruntaşă; îi instruia pe cei nou-numiţi pe post. Chris n-o recunoscu imediat, în uniforma albastră elegantă şi cu părul ascuns aproape în întregime sub bonetă. În orice caz, îi admira linia picioarelor, când ea îi spuse:

— Haskins, te prezinţi la depozitul comandamentului.

Chris ridică ochii. Nu putuse uita vocea aceea.

— Sue? se aventură timid.

Caporalul Smart lăsă lista din mână şi-l fulgeră cu privirea pe recrutul care îndrăznea să i se adreseze pe numele de botez. Îi recunoştea faţa, dar nu ştia de unde să-l ia.

— Chris Haskins, o ajută el.

— A, da, Haskins, şovăi ea o clipă, apoi continuă: Prezintă-te la sergentul Travis de la depozit şi vei primi instrucţiunile.

— Da, caporal, replică iute Chris şi se îndepărtă spre depozitul comandamentului, fără să observe că Sue se uita după el.

N-o mai întâlni până la prima lui permisie de weekend. O zări în vagonul de tren pe drumul către Cleethorpes. Nu încercă s-o salute, se prefăcu, dimpotrivă, că n-o observase. Totuşi, din când în când se pomenea trăgând cu ochiul la silueta ei zveltă – nu şi-o amintea atât de drăguţă.

Când trenul intră în gara Cleethorpes, Chris o văzu pe mama lui sporovăind cu altă femeie. Înţelese imediat cine era – acelaşi păr roşu, aceeaşi siluetă subţire, aceeaşi…

— Bună, Chris, îl salută doamna Smart când veni spre mama lui pe peron. A fost şi Sue cu tine în tren?

— N-am observat, zise Chris, pe când Sue ajungea lângă ei.

— Cred că vă întâlniţi mereu, dacă sunteţi în aceeaşi unitate, sugeră mama lui Chris.

— Nu, nu prea, încercă Sue să pară indiferentă.

— Ar fi cazul să ne grăbim, urmă doamna Haskins. Trebuie să le dau să mănânce lui Chris şi lui taică-său înainte să plece la meci.

— Îţi aminteşti de el? o întrebă doamna Smart pe fiica ei, în timp ce Chris şi mama lui se îndreptau spre ieşire.

— Haskins-mucosul? şoväi Sue. Nu prea.

— A, deci îţi place de el, nu? zâmbi mama ei.

Duminică seara, când se urcă în tren, Chris o văzu pe Sue instalată deja pe locul ei de la capătul vagonului. Era pe punctul de a trece pe lângă ea, ca să-şi caute loc în vagonul următor, când o auzi zicând:

— Bună, Chris, a fost bine în weekend?

— N-a fost rău, caporal, se opri el s-o privească. Echipa din Grimsby i-a bătut pe ăia din Lincoln cu trei la unu şi uitasem ce bun e peştele cu cartofi prăjiţi la Cleethorpes.

Sue zâmbi:

— De ce nu stai aici? îl invită, bătând uşor cu palma locul de lângă ea. Şi cred că poţi să-mi spui Sue în afara unităţii.

Ea a fost cea care a vorbit majoritatea momentelor cât a durat călătoria, pentru că el era în parte intimidat – oare asta era fetiţa aşchimodică de pe vremuri, care împărţea laptele la şcoală? – şi în parte, ştia că totul se va sfârşi de cum se vor întoarce la unitate. Gradaţii nu fraternizează cu trupeţii.

Se despărţiră la poarta unităţii şi-şi urmară drumurile separate: Chris spre barăci şi Sue spre cartierul general al ofiţerilor. Intrând în dormitorul lui, Chris îşi auzi un camarad lăudându-se cu o cucerire – o tipă din trupele aeriene. Povestea chiar cum arătau ciorapii ei de uniformă:

— Un albastru închis, cu elastic lat, îi asigura pe ascultătorii fascinaţi.

Chris se întoarse pe pat, fără să mai asculte relatarea fanfaronului, căci gândurile îi zburau la Sue. Se întreba când o va revedea.

Nu trecu atât de mult pe cât se temea; chiar a doua zi, mergând la cantină să mănânce de prânz, o zări pe Sue stând la o masă dintr-un colţ, cu mai multe fete de la biroul dispeceratului. Ar fi vrut să se îndrepte degajat spre ea şi s-o invite la o întâlnire, cum văzuse într-un film cu David Niven. La cinematograful Odeon rula o producţie cu Doris Day, care poate i-ar fi plăcut, dar mai degrabă ar fi traversat un câmp minat decât să se ducă la ea cu ochii tuturor camarazilor aţintiţi asupra lui.

Chris îşi luă mâncarea de pe tejghea – un castron cu supă de legume, cârnat cu cartofi prăjiţi şi cremă de zahăr ars. Îşi duse tava la o masă din celălalt capăt al sălii şi se alătură camarazilor

lui. Băgase linguriţa în crema de zahăr ars, în toiul unei discuţii despre şansele celor din Grimsby împotriva echipei Blackpool, când simţi o mână pe umăr. Răsuci capul şi o văzu pe Sue zâmbindu-i. Toţi cei de la masă tăcură şi Chris se făcu roşu ca racul.

— Ai vreun program sâmbătă seara? îl întrebă Sue.

El clătină din cap, stacojiu.

— Mă gândeam să merg la cinema, la „Calamity Jane", continuă ea. N-ai vrea să vii şi tu?

Chris dădu din cap.

— Ne întâlnim în faţa porţilor, la şase?

Altă încuviinţare mută.

— Pe sâmbătă, zâmbi Sue.

Chris se uită la camarazii lui, care se holbau la el cu veneraţie.

Nu prea a fost atent la film, pentru că tot timpul cât a durat a încercat să-şi ia inima în dinţi ca s-o ia pe Sue de umeri. N-a reuşit să facă gestul nici măcar la scena în care Howard Keel o sărută pe Doris Day. Totuşi, după ce au ieşit de la cinema şi s-au îndreptat spre autobuz, Sue l-a luat de mână.

— Ce ai de gând să faci după ce scapi din armată? l-a întrebat când s-au urcat în ultimul autobuz spre unitate.

— Să mă fac şofer de autobuz, ca tata, cred, s-a exprimat Chris. Dar tu?

— După ce termin trei ani, trebuie să mă hotărăsc dacă vreau să mă fac ofiţer şi să urmez o carieră militară.

— Sper să te întorci la Cleethorpes, răbufni Chris.

După trei ani, Chris şi Sue Haskins s-au căsătorit la biserica parohială Sf. Aidan.

Pentru luna de miere, însurăţeii au plecat spre Newhaven cu o maşină închiriată, având ca destinaţie coasta de nord a Portugaliei. După doar câteva zile petrecute la Algarve, au rămas fără bani şi s-au întors la Cleethorpes, dar Chris a promis că-şi vor completa voiajul de îndată ce-şi vor permite financiar.

Şi-au început căsnicia în trei camere închiriate la parterul unei clădiri din şoseaua Jubilee. Foştii supraveghetori ai raţiei de lapte nu-şi puteau ascunde fericirea de ochii celor cu care se întâlneau.

Chris îi călcă pe urme tatălui lui, angajându-se ca şofer al Companiei Municipale de Transport Green Line, iar Sue găsi o slujbă de agent de asigurări la o firmă locală. După un an, se născu Tracey, fiica lor, şi Sue renunţă la serviciu ca să aibă grijă de ea. Chris avea un motiv în plus să muncească din greu şi să vizeze promovarea. Îndemnat şi de Sue, începu să studieze pentru examenele de promovare şi după patru ani, deveni inspector de transporturi.

Când Tracey îşi informă tatăl că-şi dorea un ponei de Crăciun, el îi explică fetei că nu aveau spaţiu destul. Totuşi, făcu un compromis şi când Tracey împlini şapte ani, îi oferi un căţeluş

labrador pe care-l botezară Caporal. Familia Haskins nu ducea lipsă de nimic şi poate că povestea lor s-ar sfârşi astfel dacă n-ar fi fost concediat Chris. Dar lucrul s-a întâmplat.

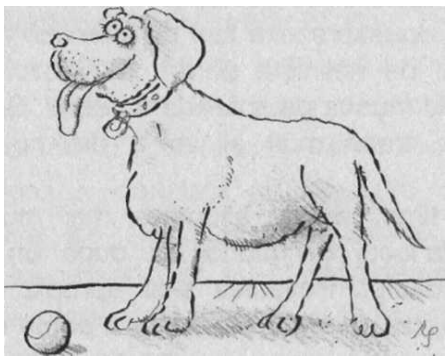

Compania Municipală de Transport Green Line a fost preluată de Compania de Autobuze Hull Carriage. Prin fuziunea celor două întreprinderi, s-a ajuns inevitabil la reduceri de personal şi Chris a fost printre cei disponibilizaţi. Singura alternativă pe care i-au oferit-o noii conducători ai companiei a fost să redevină şofer de autobuz. Chris a strâmbat din nas. Era încrezător că-şi va găsi o slujbă mai bună aşa că a acceptat ajutorul de disponibilizare.

Banii primiţi s-au terminat curând şi în ciuda promisiunilor electorale, Chris a descoperit repede că nu era uşor să-şi găsească de lucru la Cleethorpes. Sue nu s-a plâns nici măcar o dată şi pentru că Tracey era destul de mare ca să meargă la şcoală, şi-a luat o slujbă cu jumătate de normă la Parsons, un local din oraş unde se serveau cartofi prăjiţi şi peşte. Pe lângă chenzină şi câte un bacşiş ocazional, Chris se bucura acum şi de o farfurie plină cu bucăţi de cod şi cartofi prăjiţi la fiecare masă de prânz.

El continua să-şi caute de lucru. Vizita bursa locurilor de muncă în fiecare dimineaţă, cu excepţia zilei de vineri, când stătea la o coadă lungă pentru a-şi primi ajutorul de şomaj.

După douăsprezece luni de interviuri ratate, Chris era destul de neliniştit pentru a chibzui să solicite revenirea la munca de şofer de autobuz. Sue îl asigura că nu va trece mult şi va fi din nou promovat inspector.

Între timp, ea îşi asumase mai multe responsabilităţi la locul de muncă şi după un an deveni director adjunct. Povestea s-ar apropia din nou de sfârşit aici, dar de data asta, Sue a primit o înştiinţare.

La cina cu peşte, ea îi spuse lui Chris că patronii localului unde lucra, soţii Parsons, se gândeau să iasă mai devreme la pensie şi vindeau afacerea.

— Cât speră să obţină?

— L-am auzit pe domnul Parsons pomenind o cifră în jur de cinci mii de lire sterline.

— Să sperăm că noii proprietari vor păstra oamenii buni, se exprimă Chris, înfigând furculiţa într-un cartof.

— E mai probabil ca noii proprietari să-şi aducă personalul lor. Nu uita ce s-a întâmplat la tine după preluarea companiei.

Chris rămase să reflecteze la vorbele ei.

A doua zi de dimineaţă, la opt şi jumătate, Sue plecă s-o ducă pe Tracey la şcoală, înainte de a merge la serviciu. După plecarea lor, Chris şi Caporal ieşiră la plimbarea de dimineaţă. Câinele a fost nedumerit că stăpânul nu-l conducea spre plajă, unde-i plăcea să se zbenguiască pe ţărm, ci în direcţia opusă, spre centrul oraşului. Fidel, Caporal ţopăi după el şi se pomeni legat de o balustradă în faţa băncii Midland de pe strada High.

Directorul băncii nu-şi putu ascunde surpriza când domnul Haskins îi solicită o audienţă pentru a discuta deschiderea unei afaceri. Verifică rapid contul soţilor Haskins şi constată că aveau o datorie de şaptesprezece lire şi doisprezece şilingi, dar, spre mulţumirea lui, observă că nu-şi depăşiseră niciodată termenele de plată, deşi domnul Haskins nu mai avea serviciu de peste un an.

Directorul ascultă înţelegător propunerea clientului lui, dar clătină cu tristeţe din cap încă înainte de a-şi încheia Chris pledoaria îndelung repetată:

— Banca nu-şi poate asuma un asemenea risc, explică directorul, cel puţin nu atâta vreme cât nu puteţi oferi garanţii mai solide. Nu deţineţi nici măcar o locuinţă în proprietate.

Chris îi mulţumi, îi strânse mâna şi plecă demn.

Traversă strada High, îl legă pe Caporal de altă balustradă şi intră la banca Martins.

Avu puţin de aşteptat înainte de a fi primit de director. Căpătă acelaşi răspuns, dar măcar acest director îl sfătui să încerce la Britannia Finance, explicându-i că era o firmă specializată în acordarea de împrumuturi pentru demararea unor afaceri mici. Chris îi mulţumi, ieşi din bancă, îl dezlegă pe Caporal şi porni rapid înapoi spre şoseaua Jubilee, sosind cu doar câteva momente înainte ca Sue să aducă prânzul: cod cu cartofi prăjiţi.

După-masă, Chris ieşi pe stradă şi se îndreptă spre cea mai apropiată cabină telefonică. A introdus patru fise şi a apăsat un buton. Conversaţia a durat mai puţin de un minut. Apoi s-a întors acasă, dar nu i-a spus lui Sue cu cine avea întâlnire a doua zi.

În ziua cu pricina, a aşteptat ca ea să plece cu Tracey la şcoală şi a urcat în dormitor. S-a dezbrăcat de blugi şi de pulover şi s-a îmbrăcat în costumul lui de ginere, cu o cămaşă crem pe care o purta doar la slujba de duminică şi o cravată pe care i-o dăruise soacra lui de Crăciun, mult mai elegantă decât ce purta el de obicei. Îşi lustruise pantofii până la un aspect demn de aprobarea sergentului lui din armată. Se uitase în oglindă, sperând că arăta

ca un potenţial director de mică întreprindere. Lăsă câinele în curtea din spatele clădirii şi se îndreptă spre centrul oraşului.

Chris ajunse cu cincisprezece minute mai devreme la întâlnirea cu domnul Tremaine, directorul pentru creditări al companiei Britannia Finance. A fost rugat să ia loc în sala de aşteptare. S-a aşezat şi a pus mâna pe ziarul „Financial Times", prima dată în viaţa lui. Nu găsea rubrica de sport. După un sfert de oră, o secretară l-a invitat în biroul domnului Tremaine.

Directorul pentru creditări ascultă înţelegător propunerea ambiţioasă a lui Chris şi apoi întrebă, ca şi cei doi directori de bancă din ziua precedentă:

— Ce garanţii oferiţi?

— Niciuna, replică pe loc Chris, în afară de asigurarea că eu şi soţia mea vom munci toată ziua şi că ea ştie deja dedesubturile afacerii.

— Dat fiind că soţia dv. ar reprezenta o jumătate din investiţia noastră, ea ce părere are despre această afacere?

— Încă nu am discutat cu ea, se confesa Chris.

— Atunci vă sugerez s-o faceţi, îl îndemnă domnul Tremaine, şi destul de repede, pentru că, dacă vom învesti în familia Haskins, trebuie să ne întâlnim cu doamna Haskins şi să vedem dacă e măcar pe jumătate atât de bună cât pretindeţi.

La cina din seara aceea, Chris îi dezvălui soţiei noutăţile. Sue rămase fără grai, ceea ce nu prea i se întâmplase de când erau împreună.

După ce domnul Tremaine se întâlni cu doamna Haskins, singura problemă a fost să completeze un şir nesfârşit de formulare şi apoi Britannia Finance le-a acordat un împrumut de 5.000 de lire sterline. O lună mai târziu, domnul şi doamna Haskins s-au mutat din apartamentul lor cu trei camere de pe şoseaua Jubilee în localul de servit peşte şi cartofi prăjiţi de pe strada Beach.

Mijlocul

Chris şi Sue şi-au petrecut prima duminică la noua locuinţă scrijelind numele PARSONS de pe frontispiciul localului şi pictând în loc: HASKINS: cu o nouă conducere. Sue se apucă repede să-l instruiască pe Chris cum să combine ingredientele pentru a pregăti gustările cele mai bune, amintindu-i mereu că, dacă ar fi fost uşor, n-ar fi fost coadă la un local în timp ce altul, aflat la câţiva metri mai încolo, rămânea gol. Trecură câteva săptămâni până când Chris reuşi să prepare întotdeauna cartofi prăjiţi crocanţi, nu tari, sau, mai rău, uleioşi. El se ocupa de servirea clienţilor, împachetând peştele şi adăugându-i sare şi oţet, iar Sue stătea la casă şi încasa plăţile. Seara, punea la punct registrul de contabilitate şi nu urca la Chris în micul lor apartament până când nu făcea curat în local, astfel încât să-ţi poţi răsuci mustaţa în oglinda tejghelei.

Sue termina treaba cel mai târziu, dar primul care se trezea dimineaţa era Chris. Se scula la ora patru, se îmbrăca într-un trening vechi şi îl scotea la plimbare pe Caporal pe chei. Se întorcea după două ore, cu cele mai bune sortimente de peşte oceanic, cod, cambulă şi ce mai prinseseră de dimineaţă traulerele care ancorau chiar atunci.

Deşi erau destule localuri de servit peşte şi cartofi prăjiţi în Cleethorpes, nu trecu mult şi în faţa prăvăliei soţilor Haskins începu să fie coadă, uneori chiar înainte ca Sue să întoarcă spre stradă tăbliţa cu „Deschis”. Coada se menţinea şi între orele unsprezece şi trei după prânz şi între cinci şi nouă după-amiaza, când închideau, dar nu înainte de a servi ultimul client.

La sfârşitul primului an de la deschiderea afacerii, soţii Haskins au declarat un profit puţin peste 900 de lire sterline. Pe măsură ce cozile din localul lor creşteau, datoria la Britannia Finance scădea, astfel că au fost capabili să returneze companiei suma împrumutată, cu tot cu dobândă, cu opt luni mai înainte de expirarea termenului regulamentar de cinci ani.

În deceniul următor, reputaţia familiei Haskins crescu pe uscat şi pe mare, drept care Chris primi invitaţia de a face parte din clubul Rotary din Cleethorpes, iar Sue deveni vicepreşedintă a Sindicatului Mamelor.

Cu ocazia celebrării a douăzeci de ani de căsnicie, Sue şi Cris se întoarseră în Portugalia ca să petreacă a doua lună de miere. Rămaseră două săptămâni într-un hotel de patru stele şi de data asta, aveau destui bani pentru a nu-şi întrerupe sejurul. De fapt, reveniră pe coasta Portugaliei şi în concediile din următorii zece ani. Tipi marcaţi de rutină.

Tracey absolvi liceul din Cleethorpes şi se înscrise la Universitatea din Bristol, să studieze managementul afacerilor.

Singurul lucru trist din viaţa familiei Haskins în acea perioadă a fost moartea lui Caporal. Dar câinele avea totuşi paisprezece ani.

Chris se delecta la club cu un pahar de băutură când Dave Quenton, directorul celui mai prestigios oficiu poştal din oraş îi spuse că se muta în Lake District şi avea de gând să-şi vândă afacerea.

De data aceasta, Chris discută de la început cu soţia lui. Sue a fost din nou surprinsă şi când şi-a revenit, a cerut răspuns la mai multe întrebări înainte de a fi de acord să facă o nouă vizită la Britannia Finance.

— Cât aveţi în contul de la banca Midland? i-a întrebat domnul Tremaine, promovat recent în funcţia de director de credite.

Sue s-a uitat în registru.

— Treizeci şi şapte de mii patru sute opt lire sterline, a răspuns.

— Şi la cât evaluaţi localul pe care-l conduceţi? a întrebat apoi directorul.

— Vom lua în considerare doar ofertele peste o sută de mii, a replicat încrezătoare Sue.

— Dar oficiul poştal la cât a fost evaluat, ţinând cont de locaţia privilegiată?

— Domnul Quenton spune că valorează două sute şaptezeci de mii, dar ne-a asigurat că dacă va avea un cumpărător pe placul lui, îl lasă la un sfert de milion.

— Prin urmare, aveţi nevoie de o sută şi ceva de mii pentru a vă atinge ţinta, concluziona directorul. Ce încasări a avut oficiul poştal anul trecut?

— Două sute treizeci de mii de lire sterline, răspunse Sue.

— Şi profitul?

Ea îşi consultă notiţele.

— Douăzeci şi şase de mii patru sute, dar asta nu include şi apartamentul spaţios cu cheltuielile achitate din încasările oficiului poştal. Şi noi am fi proprietari, aşa că ar scădea cheltuielile.

— Dacă aceste cifre vor fi confirmate de contabilitatea noastră, spuse domnul Tremaine, şi reuşiţi să vă vindeţi localul la un preţ în jur de o sută de mii, pare o investiţie solidă. Dar…

Cei doi clienţi l-au privit neliniştiţi.

— Întotdeauna există un „dar”, când vine vorba de a împrumuta bani. Vă acordăm creditul condiţionat de menţinerea categoriei A a oficiului poştal. Clădirile din zona aceea costă în general în jur de douăzeci de mii de lire, deci valoarea poştei e ca afacere, nu ca imobil, şi asta numai dacă va continua să-şi menţină statutul de oficiu de categorie A.

— Dar e de categorie A de treizeci de ani, spuse Chris. De ce s-ar schimba asta în viitor?

— Dacă aş putea prevedea viitorul, domnule Haskins, replică analistul financiar, n-aş mai face nicio investiţie proastă, dar cum nu am astfel de capacităţi, trebuie să-mi asum riscuri ocazional. Britannia investeşte în oameni şi la capitolul acesta nu mai trebuie să demonstraţi nimic, zâmbi. Ca şi în cazul primei noastre investiţii, ne aşteptăm, ca împrumutul să fie returnat în rate trimestriale într-o perioadă de cinci ani şi având în vedere suma ridicată, dorim să deţinem o ipotecă asupra proprietăţii.

— La ce procentaj? vru să ştie Chris.

— Opt şi jumătate la sută, cu penalităţi adăugate dacă sporurile nu vor fi plătite la timp.

— Avem nevoie de puţin timp pentru a reflecta la oferta dumneavoastră, spuse Sue, şi vă vom înştiinţa de îndată ce luăm o decizie.

Domnul Tremaine îşi înăbuşi un zâmbet.

— Ce a fost toată povestea aia cu statutul de categorie A? întrebă Sue pe când mergeau iute spre magazin, sperând să mai apuce să-l deschidă înainte de sosirea primului client.

— Categoria A aduce mai mult profit, răspunse Chris. Conturi de economii, pensii, comenzi poştale, taxă rutieră şi chiar obligaţiuni de valoare, care toate asigură beneficii frumuşele. Fără ele, un oficiu se bazează pe timbre, facturi la electricitate şi la cablu şi eventual un mic venit suplimentar dacă te lasă să mai vinzi câte ceva înăuntru. Dacă asta ne-ar fi oferit locaţia domnului Quenton, am fi rămas cu siguranţă la peştele nostru şi la cartofii prăjiţi.

— Şi există vreun risc ca oficiul să-şi piardă statutul de categorie A? întrebă Sue.

— Absolut niciunul, răspunse Chris, sau, cel puţin aşa m-a asigurat administratorul, care e şi el membru al clubului Rotary. Mi-a spus că problema nici măcar nu a intrat în discuţie vreodată şi poţi fi sigură că oamenii de la Britannia au verificat şi ei asta înainte de a accepta să dea o sută de mii.

— Deci crezi că totuşi ar trebui să mergem înainte?

— Cu nişte detalii la termenii lor, spuse Chris.

— Cum ar fi?

— Păi, pentru început, nu mă îndoiesc că domnul Tremaine va scădea dobânda la opt la sută, acum că şi băncile de pe strada High au început să investească în iniţieri de afaceri şi mai are şi ipoteca pe proprietate.

Soţii Haskins şi-au vândut localul de peşte şi cartofi prăjiţi pentru 112.000 de lire sterline şi au mai adăugat 38.000 din contul lor. Britannia a completat cu 100.000 de lire cu dobândă 8 la sută. Cecul de 250.000 de lire sterline a fost trimis la cartierul general al companiei poştale, la Londra.

— E timpul să sărbătorim, declară Chris.

— La ce te gândeşti? întrebă Sue. Nu ne mai permitem să cheltuim bani.

— Hai să mergem la Ashford să stăm cu fata noastră în weekend şi la întoarcere…

— La întoarcere? repetă Sue.

— Să trecem pe la adăpostul de câini Battersea.

După o lună, domnul şi doamna Haskins şi Timbru, alt labrador, de data asta negru, s-au mutat de pe strada Beach în oficiul poştal de categoria A din Victoria Crescent.

Chris şi Sue şi-au reluat repede programul de lucru din prima perioadă a muncii lor de întreprinzători, când abia puneau pe picioare localul de peşte şi cartofi prăjiţi. Timp de cinci ani au făcut economii, renunţând chiar la vacanţe, deşi se gândeau adesea la o nouă excursie în Portugalia, dar trebuiau să mai aştepte până când îşi plăteau ratele la Britannia. Chris era în continuare membru al clubului Rotary, iar Sue deveni preşedintă a Sindicatului Mamelor din Cleethorpes. Tracey ajunse şefă de oficiu, iar Timbru mânca mai mult decât ei trei la un loc.

În cel de-al patrulea an, domnul şi doamna Haskins câştigară trofeul „Oficiul poştal regional al anului” şi după nouă luni de la acest moment, îşi plătiseră şi rata finală la Britannia.

Conducerea companiei care le acordase împrumutul îi invită pe Chris şi Sue la masă la hotel Royal, pentru a sărbători faptul că erau proprietarii oficiului poştal, fără niciun bănuţ datorii.

— Încă mai avem de recuperat investiţia noastră iniţială, spuse Chris. O „bagatelă” de două sute cincizeci de mii de lire sterline.

— Dacă veţi continua să lucraţi în ritmul din prezent, sugeră directorul de la Britannia, o să vă mai ia cinci ani să vă recuperaţi investiţia şi apoi veţi avea o afacere în valoare de peste un milion.

— Asta înseamnă că sunt milionar? întrebă Chris.

— Nu, deloc, interveni Sue. Contul nostru curent este de puţin peste zece mii de lire. Eşti un zece miar.

Directorul râse şi-şi invită colegii să ridice paharele în onoarea lui Chris şi Sue Haskins.

— Spionii mei mi-au spus că s-ar putea să fii viitorul preşedinte de club, Chris, adăugă directorul.

— Va mai trece timp până atunci, aşează Chris paharul pe masă, şi nu se va întâmpla înainte ca Sue să ajungă în comitetul regional al Sindicatului Mamelor. Să nu vă miraţi dacă ajunge preşedinta pe ţară, adăugă el foarte mândru.

— Şi în continuare, ce aveţi de gând? îi întrebă preşedintele companiei.

— Să ne petrecem o lună de concediu în Portugalia, spuse Chris fără ezitare. După cinci ani de plajă la Cleethorpes şi mese compuse din peşte şi cartofi prăjiţi, cred că ne-am câştigat dreptul la o vacanţă.

Şi asta ar fi o concluzie satisfăcătoare la povestea noastră, dacă n-ar fi intervenit oficialităţile; de data aceasta, cu o scrisoare de

la directorul financiar al Poştei pentru domnul şi doamna Haskins. O găsiră pe preşul de la intrare când se întoarseră din Portugalia.

Cartierul general al Poştei
Old Street nr. 148 Londra EC1V9HQ

Dragă domnule şi doamnă Haskins,

Poşta a început să-şi reevalueze portofoliul de proprietăţi şi, în acest scop, va întreprinde câteva schimbări la unele dintre oficiile mai vechi.

Prin urmare, trebuie să vă informez că în comitetul nostru s-a luat hotărârea dificilă de a renunţa la unul dintre oficiile noastre cu statut de categorie A din zona Cleethorpes. Sucursala din strada High va continua să funcţioneze cu statut de categorie A, iar cea din Victoria Crescent va fi coborâtă la statut de categorie B. Pentru a vă putea lua măsurile necesare, nu vom face schimbările propuse înainte de Anul Nou.

În speranţa unei bune colaborări viitoare,
Al dv. Sincer,

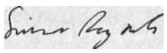

Director financiar

— Asta înseamnă ce cred eu că înseamnă? întrebă Sue, după ce citise a doua oară scrisoarea.

— În termeni simpli, iubito, nu mai putem spera să recuperăm investiţia de două sute cincizeci de mii de lire nici dacă muncim încontinuu tot restul vieţii, explică Chris.

— Atunci trebuie să vindem oficiul.

— Dar cine o să-l cumpere la un preţ atât de mare când va afla că nu mai are statut de categorie A?

— Omul de la Britannia ne-a asigurat că, odată plătită datoria, afacerea valorează peste un milion.

— Numai dacă are încasări de peste cinci sute de mii şi un profit în jur de optzeci de mii anual, spuse Chris.

— Să cerem sfatul unui consilier juridic.

Chris se învoi destul de greu, căci nu se îndoia cu privire la ceea ce urmau să afle. Avocatul le spuse că legea nu era de partea lor şi că nu le recomanda să dea în judecată poşta, pentru că nu putea garanta rezultatul.

— S-ar putea să obţineţi o victorie morală, dar asta n-o să vă sporească neapărat contul din bancă.

Următoarea decizie luată de Chris şi Sue a fost să scoată la vânzare oficiul poştal, ca să vadă dacă se arăta vreun doritor să-l cumpere. Judecata lui Chris se dovedi din nou corectă: numai trei cupluri veniră să vadă proprietatea şi nu se mai întoarseră după ce descoperiră că oficiul nu mai era de categorie A.

— Pun rămăşag că la cartierul general se ştia de mult că vor schimba statutul oficiului poştal, dar n-au spus nimic pentru că le-a convenit să ne încaseze banii, comentă Sue.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse Chris, dar poţi fi sigură că nu există nimic scris care să ne ajute să dovedim ceva.

— Dar nici noi n-avem vreun act scris.

— Ce vrei să spui, iubito?

— Cât ne-au furat? vru să ştie Sue.

— Păi, dacă te referi la investiţia originală…

— Economiile de-o viaţă, fiecare bănuţ câştigat în treizeci de ani, plus pensiile.

Chris ridică bărbia, făcând nişte calcule.

— Fără să includem profitul pe care l-am fi obţinut după recuperarea creditului…

— Fără. Să vedem doar ce ne-au furat, repetă Sue.

— Puţin peste două sute cincizeci de mii, lăsând la o parte dobânda.

— Şi nu avem nicio speranţă să ne recuperăm banii ăştia nici dacă muncim toată viaţa?

— Cam asta e, iubito.

— Atunci intenţionez să mă pensionez de la întâi ianuarie.

— Şi din ce te aştepţi să trăim tot restul vieţii? întrebă Chris.

— Din investiţia noastră originală.

— Şi cum o să facem asta?

— Profitând de reputaţia noastră fără pată.

Sfârşitul

A doua zi de dimineaţă, Chris şi Sue se treziră devreme: la urma-urmei, aveau mult de muncit dacă doreau să acumuleze destul capital ca să iasă la pensie peste trei luni, la 1 ianuarie. Sue îl avertiză pe soţul ei că trebuiau să lucreze meticulos ca să le reuşească planul. El nu putea să nu fie de acord. Ştiau amândoi că nu puteau risca să declanşeze totul înainte de a doua zi de vineri din noiembrie, când vor avea o „perioadă oportună de şase săptămâni" – expresia lui Chris – înainte ca „ăia de la Londra" să-şi dea seama ce puneau ei la cale. Dar între timp, aveau multe treburi. Pentru început, trebuiau să-şi pregătească plecarea, înainte de a se apuca să recupereze banii pe care-i investiseră. Şi nu considerau că vor săvârşi un furt.

Sue despături harta Europei şi-o întinse pe tejgheaua oficiului poştal. Discutară câteva zile mai multe alternative şi se opriră asupra Portugaliei; o ţară care li se părea foarte potrivită pentru a ieşi la pensie devreme. De câte ori vizitaseră coasta Portugaliei merseseră la Albufeira, oraşul unde-şi petrecuseră şi scurta lună de miere şi multe aniversări ale căsătoriei, inclusiv a zecea şi a douăzecea. Chiar se gândiseră de multe ori că s-ar muta acolo dacă ar câştiga la loterie.

A doua zi, Sue cumpără un material cu Portugheza pentru începători, pe care îl ascultau înainte de fiecare mic dejun, iar seara îşi petreceau încă o oră testând ce învăţaseră. Amândoi au descoperit încântaţi că de-a lungul anilor, prinseseră mai mult decât credeau din limba portugheză. Deşi n-o vorbeau fluent, depăşiseră cu siguranţă etapa de începători. Ajunseră repede să înveţe după materialele pentru avansaţi.

— N-o să ne putem folosi propriile paşapoarte, îi spuse Chris soţiei, pe când se bărbierea. Va trebui să ne schimbăm identitatea, dacă nu vrem să ne ia urma autorităţile.

— M-am gândit deja la asta, zise Sue. Ar trebui să profităm de faptul că avem un oficiu poştal.

Chris se opri din bărbierit ca să-şi asculte soţia.

— Nu uita că noi rezolvăm toate formalităţile pentru clienţii care vor să obţină paşapoarte.

El n-o întrerupse în timp ce Sue îi expunea modul de a părăsi ţara în siguranţă, sub nume false. Apoi chicoti şi lăsă jos aparatul de ras.

— Poate o să-mi las barbă.

De-a lungul anilor, Chris şi Sue se împrieteniseră cu o parte din clienţii regulaţi ai oficiului poştal. Scriseră pe foi separate numele clienţilor care îndeplineau criteriile stabilite de Sue. Obţinură o listă de două duzini de nume: treisprezece femei şi unsprezece bărbaţi. Din acea clipă, ori de câte ori unul dintre clienţii vizaţi intra pe uşa poştei, proprietarii îl antrenau într-o conversaţie cu scop precis:

— Plecaţi din ţară de Crăciun, nu, doamnă Brewer?

— Nu, doamnă Haskins, fiul meu şi soţia lui vin la noi în Ajun, ca să ne cunoaştem şi noi nepoţica.

— Vai, ce frumos, doamnă Brewer! spunea Sue. Eu şi Chris ne gândeam să mergem de sărbători în Statele Unite.

— Extraordinar, replica doamna Brewer, apoi recunoştea: Eu n-am fost nicăieri în străinătate, cu atât mai puţin în America.

Spunând asta, se calificase pentru alte întrebări, dar, ca să nu suspecteze nimic, Sue urma să i le adreseze într-o altă discuţie.

La sfârşitul lui septembrie, numelui doamnei Brewer i se adăugaseră alte şapte nume pe lista scurtă: patru femei şi trei bărbaţi, toţi cu vârste cuprinse între cincizeci şi unu şi cincizeci şi şapte de ani şi cu un singur lucru în comun: nu călătoriseră niciodată în străinătate.

Următoarea problemă a soţilor Haskins era să completeze un formular de solicitare a unui certificat de naştere. Asta necesita întrebări mai detaliate şi dădeau repede înapoi dacă vreunul dintre cei de pe lista lor arăta vreun semn de suspiciune. La începutul lui octombrie, ajunseseră doar la patru nume de clienţi care le furnizaseră senini data şi locul naşterii, numele de fată al mamei şi de botez al tatălui.

În continuare, soţii Haskins se duseră la un magazin de pe bulevardul Sf. Peter, unde se aşezară pe rând în cabina micuţă şi-şi făcură mai multe fotografii la preţul de 2,50 lire bucata. Apoi Sue se aşeză să completeze formularele de paşaport în numele celor patru clienţi nebănuitori. Adăugă la toate fotografii ale ei şi ale lui Chris, plătind şi taxa de 42 de lire sterline. Ca diriginte al poştei, Chris semnă bucuros formularele completate de soţia lui.

Expediară cele patru cereri la biroul de paşapoarte de la Petty France, Londra, în lunea, joia, vinerea şi sâmbăta ultimei săptămâni din octombrie.

Miercuri, 11 noiembrie, sosi primul paşaport la oficiul din Victoria Crescent, pentru domnul Reg Appleyard. După două zile, apăru al doilea, pentru doamna Audrey Ramsbottom. În ziua următoare, se ivi şi al doamnei Betty Brewer şi în fine, după, o săptămână, sosi şi al domnului Stan Gerrard.

Sue îi explicase lui Chris că vor trebui să plece din ţară cu un set de paşapoarte la care apoi vor renunţa, după ce vor găsi o locuinţă în Albufeira.

Continuară să exerseze portugheza de câte ori erau singuri în local, informându-şi clienţii că vor fi plecaţi de Crăciun într-o excursie în Statele Unite. Celor mai curioşi le dezvăluiau că vor petrece o săptămână la San Francisco şi apoi câteva zile la Seattle.

În cea de-a doua săptămână din noiembrie, erau pregătiţi să declanşeze operaţiunea Bani înapoi Garantat.

*

Vineri dimineaţa, la ora nouă, Sue dădu telefonul săptămânal la cartierul general al Poştei. Tastă codul ei personal şi i se dădu legătura cu departamentul financiar. Spre deosebire de alte daţi, acum îşi auzea inima bătând tare. Repetă codul şi-l informă pe ofiţerul de credite de ce sumă lichidă avea nevoie pentru săptămâna viitoare – numerar suficient pentru a-i permite să acopere retragerile din depozitele de economii create la poştă, pensiile şi mandatele. Deşi un contabil de la cartierul general verifica întotdeauna registrele la sfârşitul lunii, în perioada premergătoare Crăciunului erau permise întârzieri considerabile. Un audit pretenţios avea loc în ianuarie, ca să fie asigurată echilibrarea registrelor, dar Chris şi Sue nu mai aveau de gând să fie prin preajmă în ianuarie. De şase ani, registrele lui Sue erau mereu corecte şi la cartierul general al Poştei era considerată un administrator model.

Controlând sumele cerute în anul anterior în aceeaşi perioadă, Sue văzu că se ridicaseră la 40.000 de lire sterline, cu 800 mai mult decât aveau nevoie acum. Ceru 60.000 de lire şi se aştepta la un comentariu al ofiţerului de credite, dar vocea de la cartierul

general n-a exprimat nici surpriză nici îngrijorare. Primi suma cerută lunea următoare, livrată într-o dubă securizată.

În timpul săptămânii, Chris şi Sue îşi serviră clienţii ca de obicei; de fapt, nu intenţionaseră nicio clipă să dezavantajeze pe cineva, dar tot rămaseră cu un surplus de 21.000 de lire sterline. Lăsară suma – în bancnote uzate – în seif, pentru cazul că vreun inspector scrupulos de la cartierul general ar fi făcut vreo verificare inopinată.

După ce Sue încuie oficiul la ora şase, trăgând şi obloanele, discutară numai în portugheză şi-şi petrecură seara completând mandate, desfăcând lozuri şi scriind bilete de loterie până la epuizare.

Chris se scula în fiecare dimineaţă şi urca în vechiul lui automobil Rover, însoţit doar de Timbru. Călătorea în toate direcţiile – luni până la Lincoln, marţi la Louth, miercuri la Skegness, joi la Hull şi vineri la Immingham, încasând mandate şi ridicându-şi câştigurile de la lozuri şi bilete de loterie, ceea ce le rotunjea zilnic veniturile cu mai multe sute de lire.

În ultima vineri din noiembrie, a doua săptămână de la declanşarea operaţiunii, Sue solicită 80.000 de lire de la centru şi spre surprinderea ei, nu stârni din nou nicio suspiciune: la urma urmei, Sue Haskins fusese administratorul poştal al anului, cu menţiune de la comitetul director. Luni dimineaţa devreme, o dubă securizată le livră suma cerută.

O nouă săptămână de profituri le permise să-şi adauge 39.000 de lire sterline la miză, fără ca ceilalţi jucători să le vadă cărţile. Adunaseră de acum peste 100.000 de lire sterline, stivuite în teancuri ordonate de bancnote uzate peste cele patru paşapoarte ascunse în fundul seifului.

Chris aproape că nu mai dormea noaptea, semnând mandate peste mandate, scrijelind lozuri şi completând nenumărate bilete de loterie cu toate combinaţiile posibile. Ziua vizita toate oficiile poştale de pe o rază de cincizeci de mile, adunându-şi banii, dar, cu toată dăruirea lui, în cea de-a doua săptămână a lui decembrie nu strânseseră decât cu puţin peste jumătate din suma de 250.000 de lire pe care o investiseră în afacere.

Sue îl preveni pe Chris că erau nevoiţi să-şi asume riscuri mai mari dacă doreau să-şi recupereze toţi banii până în ajunul Crăciunului.

În cea de-a doua vineri din decembrie (a patra săptămână a operaţiunii), Sue dădu telefon la cartierul general şi ceru 115.000 de lire sterline.

— Aveţi treabă de Crăciun, comentă vocea de la celălalt capăt al firului.

Primul semn de suspiciune, se gândi Sue. Dar îşi învăţase replicile.

— Nu ne vedem capul, dar ţine cont că la Cleethorpes se retrag la pensie mai multe persoane decât în orice alt oraş de litoral din

ţară.

— Acum aflu, spuse interlocutorul ei, dar oricând mai ai ceva de învăţat. Nu-ţi face griji, vei primi banii luni. Spor la treabă!

— Mulţumesc, zise Sue şi îndrăzni să ceară încă 140.000 de lire pentru ultima săptămână de Crăciun, conştientă că pentru sumele de peste 150.000 de lire sterline se întocmea un raport pentru conducerea Poştei din Londra.

Când Sue trase obloanele la ora şase, în ajunul Crăciunului, amândoi erau epuizaţi. Ea îşi reveni prima:

— N-avem vreme de pierdut, îi reaminti soţului, îndreptându-se spre seiful burduşit. Tastă codul, deschise uşa şi retrase toţi banii din contul lor curent. Apoi aşeză banii pe tejghea în teancuri ordonate – de cincizeci, de douăzeci, de zece şi de cinci – şi se apucară să numere.

Chris verifică suma finală. Aveau 267.300 lire sterline. Puseră la loc în seif 17.300 şi-l încuiară. La urma-urmei, nu intenţionaseră niciodată să ia mai mult decât li se cuvenea – ar fi însemnat să fure. Sue se apucă să prindă cu elastic teancurile de bancnote, în pachete de o mie de lire, pe care Chris le aşeză cu grijă într-un vechi rucsac militar. La ora opt, erau gata de plecare. Chris puse alarma în funcţiune, se duse şi aşeză rucsacul în portbagaj, deasupra celor patru geamantane aranjate de Sue încă de dimineaţă, apoi închise capota. Sue se urcă în faţă lângă soţul ei, care răsuci cheia în contact.

— Am uitat ceva, îşi dădu seama Sue când închidea portiera.

— Timbru, rostiră la unison.

Chris opri maşina şi intră din nou în clădire. Tastă codul, dezactivă alarma şi pătrunse pe uşa din spate, căutându-l pe Timbru. Acesta dormea dus în bucătărie şi se lăsă greu îndemnat să-şi părăsească locul cald şi să urce pe bancheta din spate a maşinii. Oare stăpânii lui nu-şi dădeau seama că era Ajunul Crăciunului?

Chris activă din nou alarma şi încuie uşa.

La ora opt şi nouăsprezece minute seara, domnul şi doamna Haskins plecară spre localitatea Ashford din ţinutul Kent. Sue calculase că aveau să treacă patru zile înainte ca absenţa lor să fie sesizată de cineva. Ziua de Crăciun, a doua zi, duminica, lunea (vacanţa bancară) şi marţi, când, teoretic, ar fi trebuit să-şi redeschidă oficiul, ei aveau să-şi caute o locuinţă în Portugalia.

Nu schimbară aproape niciun cuvânt în lungul drum spre Kent, nici măcar în portugheză. Lui Sue nu-i venea să creadă că reuşiseră, iar Chris era şi mai surprins că scăpaseră nedescoperiţi.

— Încă n-am scăpat, îi reaminti Sue, n-am ajuns în Portugalia şi nu uita, domnule Appleyard, că ne-am schimbat şi numele.

— De câţi ani trăim în păcat, nu doamnă Brewer? zâmbi Chris.

Opriră maşina în faţa casei fiicei lor la puţin timp după miezul nopţii. Tracey deschise uşa de la intrare să-i salute, în timp ce Chris scotea geamantanele şi rucsacul din portbagaj. Tracey nu-şi

văzuse niciodată părinţii atât de epuizaţi şi i se păru că îmbătrâniseră de astă-vară de când nu-i mai văzuse. Poate era din cauza călătoriei lungi. Îşi duse părinţii la bucătărie, îi rugă să stea pe scaune şi le făcu un ceai. Vorbeau puţin şi când fiica lor îi expedie la culcare, tatăl n-o lăsă să le ducă ea rucsacul vechi în dormitorul de oaspeţi de la etaj.

De câte ori auzea o maşină frânând pe stradă, Sue se trezea, întrebându-se dacă pe ea nu scria cumva, cu litere fluorescente, POLIŢIA. Chris se aştepta să audă soneria şi pe cineva suind cu zgomot scările să ia rucsacul de sub pat, să-i aresteze şi să-i ducă la secţia cea mai apropiată.

După o noapte nedormită, coborâră la bucătărie să ia micul dejun.

— Crăciun fericit, le ură Tracey, sărutându-i pe obraz.

Ei nu răspunseră. Uitaseră că era Crăciunul?

Amândoi priviră stânjeniţi pachetele frumos ambalate pe care fiica lor le aşeză pe masă. Uitaseră să-i cumpere lui Tracey un cadou de Crăciun, aşa că-i dădură nişte bani, cum făceau numai când era adolescentă. Tracey spera că de vină era doar febra Crăciunului şi emoţia la gândul vizitei în Statele Unite, pentru că părinţii ei se purtau cu totul altfel decât le stătea în fire.

A doua zi de Crăciun a fost puţin mai bine. Sue şi Chris păreau mai relaxaţi, deşi cădeau adesea pe gânduri. După masa de prânz, Tracey le sugeră să iasă toţi la plimbare cu Timbru. În timp ce mergeau, unul din părinţi începea o frază, apoi tăcea şi o continua celălalt, după câteva minute bune.

Duminică dimineaţa, lui Tracey i se păru că erau mai bine, chiar vorbeau despre excursia lor în America. Dar o nedumereau două lucruri: când coborau scările cu bagajele, urmaţi de Timbru, ar fi putut să jure că părinţii ei vorbeau în portugheză. Şi în al doilea rând, de ce se oboseau să-l ia cu ei pe Timbru, când ea se oferise deja să aibă grijă de el cât erau plecaţi?

Următorul lucru care o surprinse a fost că-şi luaseră atâtea bagaje, pe care le zări când ei deschiseră portbagajul. La ce bun atâta greutate când urma să fie plecaţi doar două săptămâni?

Fata stătea pe trotuar, făcându-le cu mâna, în timp ce părinţii ei se depărtau cu maşina. La capătul străzii, vechiul Rover o luă la dreapta, nu la stânga, cum ar fi fost corect dacă mergeau la aeroportul Heathrow. Ceva nu era în regulă. Tracey alungă însă gândul, sigură că părinţii îşi vor da seama înainte de a ajunge la autostradă că greşiseră drumul.

Pe autostradă, Chris urmă indicatoarele de Dover. Cu fiecare minut care trecea, nervozitatea amândurora creştea, pentru că-şi dădeau seama că nu mai există cale de întoarcere. Doar lui Timbru părea să-i placă aventura, se uita pe geamul din spate şi dădea din coadă.

Domnul Appleyard şi doamna Brewer îşi revizuiră din nou planul. La chei, Sue va sări jos şi se va aşeza la coada de pietoni

care aşteptau să urce la feribot, iar Chris va duce maşina pe rampa de acces pentru autovehicule.

Nu-şi vor mai vorbi înainte ca feribotul să ajungă la Calais şi se vor întâlni pe chei, unde Chris o va aştepta cu maşina.

Sue se aşeză neliniştită la coadă, urmărind din ochi automobilul lor Rover. Îi sări inima când îl văzu pe vameş controlând atent paşaportul lui Chris şi făcându-i semn să coboare din maşină. Ar fi vrut să alerge acolo să audă ce vorbeau, dar nu putea; după acte, erau doi străini şi ar fi riscat prea mult.

— Bună dimineaţa, domnule Appleyard, spuse ofiţerul de vamă, privind în maşină. Doriţi să luaţi şi câinele peste graniţă?

— Da, răspunse Chris. Nu călătoresc nicăieri fără Timbru.

Vameşul îi verifică din nou paşaportul.

— Dar nu aveţi documentele necesare pentru câine.

Chris simţi broboane de sudoare picurându-i pe frunte. Hârtiile lui Timbru rămăseseră în paşaportul domnului Haskins, pe care-l lăsase în seif la Cleethorpes.

— La dracu, făcu el. Cred că le-am lăsat acasă.

— Ce ghinion, domnule! Sper că nu aveţi mult de mers, pentru că următorul feribot pleacă abia mâine dimineaţă.

Chris aruncă o privire neajutorată în direcţia soţiei, apoi se urcă în maşină. Se uită la Timbru, care dormea inocent pe bancheta din spate. Întoarse maşina şi se întâlni cu Sue, care era în culmea îngrijorării şi-l întrebă de ce nu-l lăsaseră să urce la bord. După ce află care era problema, nu spuse decât:

— Nu putem să riscăm să ne întoarcem la Cleethorpes.

— De acord, încuviinţă Chris, va trebui să mergem iar la Ashford şi să sperăm că mai găsim vreun cabinet veterinar deschis, cu toate că e vacanţă bancară.

— Asta nu făcea parte din plan, comentă Sue.

— Ştiu, zise Chris, dar n-am de gând să-l las aici pe Timbru.

Sue dădu din cap. Şi ea simţea la fel.

Chris se încadra pe şosea şi porniră înapoi spre Ashford. Domnul şi doamna Haskins ajunseră la timp pentru a lua masa de prânz cu fiica lor. Tracey a fost încântată că părinţii mai puteau să stea două zile cu ea, dar tot nu înţelegea de ce nu voiau să-l lase pe Timbru în grija ei, că doar plecau în excursie, nu pentru toată viaţa! După încă o noapte nedormită, cu un sfert de milion de lire sub pat, un veterinar din localitate se învoi cu amabilitate să-i facă lui Timbru toate injecţiile necesare pentru a-şi putea însoţi stăpânii în străinătate. Apoi ataşă certificatul medical la paşaportul domnului Appleyard, dar nu în timp util pentru ca ei să mai prindă ultimul feribot.

Niciunul dintre ei nu dormise deloc în noaptea precedentă şi încă o noapte în care nu lipiră geană de geană le aduse conştiinţa faptului că nu mai puteau continua aşa. Discutară un nou plan, în engleză de data asta.

În fine, a doua zi de dimineaţă, Chris şi Sue se despărţiră de fiica lor. De data aceasta, de la capătul străzii n-o mai luară la dreapta, ci la stânga şi porniră înapoi spre Cleethorpes. Depăşind ieşirea de la aeroportul Heathrow, erau în graficul noului plan.

— Cum ajungem acasă, spuse Sue, punem toţi banii la loc în seif.

— Cum o să explicăm faptul că avem atâţia bani lichizi la auditul Poştei de luna viitoare? întrebă Chris.

— Până vin ei să vadă ce a mai rămas în seif, dacă nu mai cerem între timp alţi bani, ar trebui să scăpăm de cea mai mare parte a sumei în serviciul nostru obişnuit.

— Dar mandatele poştale pe care le-am încasat?

— Avem destui bani în seif ca să le acoperim, îi reaminti Sue soţului ei.

— Dar lozurile şi biletele loto?

— Va trebui să le acoperim costul din banii noştri şi nimeni n-o să-şi dea seama.

— De acord, spuse Chris, părând uşurat pentru prima dată după zile întregi.

Apoi îşi aminti de paşapoarte.

— Le vom distruge cum ajungem acasă, îl linişti Sue.

Pe când treceau în ţinutul Lincolnshire, soţii Haskins se hotărâseră deja să conducă mai departe oficiul poştal, în ciuda statutului lui dezavantajos de acum. Lui Sue îi veniseră câteva idei de alte produse pe care le puteau vinde în timp ce profitau la maximum de ceea ce mai rămăsese din licenţa lor de afaceri.

Chris intră pe Victoria Crescent şi Sue zâmbi, dar zâmbetul i se şterse de pe buze când văzu girofarurile. Bătrânul lor automobil Rover a fost înconjurat de doisprezece poliţişti.

— Ei, c…t, a zis Sue.

Ce limbaj radical pentru preşedinta Sindicatului Mamelor! s-a gândit Chris. Dar, cumpănind situaţia, trebuia să fie de acord cu vorbele ei.

Domnul şi doamna Haskins au fost arestaţi în seara de 29 decembrie. Au fost duşi la secţia de poliţie din Cleethorpes şi intervievaţi separat. N-a fost nevoie ca poliţiştii locali să aplice strategia „curcanul bun, curcanul rău”, pentru că amândoi au recunoscut imediat ce făcuseră. Şi-au petrecut noaptea în celule diferite şi a doua zi de dimineaţă, au fost acuzaţi de furtul a 250.000 de lire sterline din proprietatea Poştei şi de obţinerea a patru paşapoarte prin uz de fals.

Au pledat „vinovat” la ambele capete de acuzare.

Sue Haskins a ieşit din închisoarea Moreton Hall după ce şi-a ispăşit patru luni din sentinţă. Chris a fost eliberat şi el un an mai târziu. În închisoare, Chris a mai elaborat un plan, dar Britannia Finance nu l-a mai sprijinit când fostul ei client a ieşit. Trebuie să spunem şi că, între timp, domnul Tremaine ieşise la pensie.

Domnul şi doamna Haskins şi-au vândut imobilul din Victoria Crescent contra sumei de 100.000 de lire sterline. După o săptămână, s-au urcat în străvechiul lor Rover şi s-au îndreptat spre vama Dover, unde s-au îmbarcat pe feribot, prezentându-şi la control propriile paşapoarte. Au găsit o locaţie potrivită, cu vedere la mare, în orăşelul portughez de litoral Albufeira şi şi-au deschis un chioşc de peşte şi cartofi prăjiţi. Faima lor nu ajunsese încă pe acolo, dar o sută de mii de britanici vizitează anual coasta portugheză, aşa că n-au dus lipsă de clienţi.

Mă număr printre cei care au riscat o mică investiţie în localul soţilor Haskins şi spre bucuria mea, mi-am recuperat cu dobândă fiecare bănuţ. E ciudată lumea! Dar, după cum observase şi judecătorul Gray, doamna şi domnul Haskins nu erau infractori.

O notă de subsol. Timbru a murit pe când Sue şi Chris erau la închisoare.

Maestro*

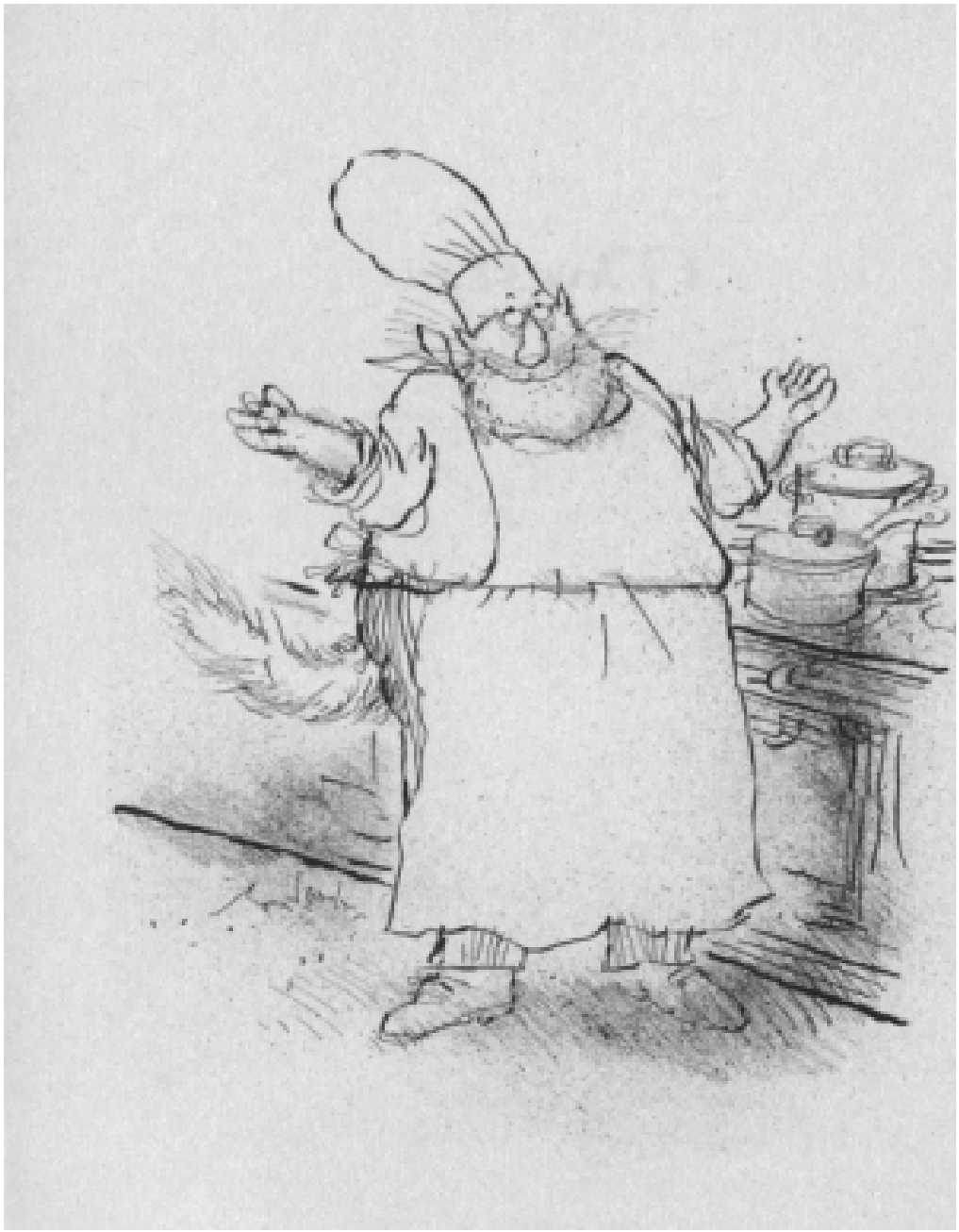

Italienii sunt, după cunoştinţele mele, singura rasă de oameni care pot să te servească la masă fără să mimeze servilitatea. Francezii îţi împroaşcă voioşi sos pe cravata favorită şi nici nu se gândesc să-şi ceară scuze, ba te mai şi înjură pe limba lor. Chinezii nu vorbesc deloc cu clientul, iar grecii îl lasă liniştit să aştepte o oră înainte de a-i aduce măcar un meniu. Americanii se chinuie să-ţi dea de înţeles că în realitate ei nu sunt chelneri, ci actori fără angajamente, apucându-se să-ţi recite specialităţile din meniu de parcă ar da probă pentru un rol. Englezii te-ar putea angaja într-o conversaţie lungă, lăsându-ţi impresia că ar trebui să mănânci cu ei, nu cu oaspetele tău de la masă, cât despre germani… de fapt, când aţi mâncat ultima dată la un restaurant german?

Aşa că italienii strâng toată clientela. Ei combină farmecul irlandezilor cu experienţa culinară a francezilor şi temeinicia elveţienilor şi în ciuda abilităţii lor de a produce facturi care nu ies niciodată la socoteală, îi lăsăm să ne mulgă în continuare.

Cu siguranţă, cele de mai sus i se aplicau şi lui Mario Gambotti.

Mario provenea dintr-o suită de florentini care nu puteau cânta, picta sau juca fotbal, aşa că li s-a alăturat bucuros celorlalţi exilaţi italieni din Londra, angajându-se ca ucenic într-un restaurant.

Ori de câte ori merg să iau masa de prânz la micul şi modernul lui restaurant din zona Fulham, reuşeşte cumva să-şi ascundă dezaprobarea când comand supă minestrone, spaghete bolognese şi o sticlă de Chianti clasic.

— O alegere excelentă, maestro, declară, fără să se obosească să-mi scrie comanda în carneţel.

Vă rog să notaţi: „maestro”. Nu „my lord”, care ar fi fariseic, nu „domnule”, care ar fi ridicol după o prietenie de douăzeci de ani, ci „maestro”, un apelativ deosebit de flatant, mai ales că ştiu din surse sigure (soţia lui) că nu mi-a citit nicio carte.

Pe când eram la închisoarea deschisă North Sea Camp, Mario i-a scris guvernatorului instituţiei, solicitându-i să-i permită într-o vineri să vină să-mi gătească o masă. Amuzat, guvernatorul i-a răspuns că ar fi de acord dacă o astfel de aprobare n-ar încălca mai multe regulamente interne şi n-ar declanşa, după ce s-ar afla de ea, o avalanşă de titluri frenetice în ziarele de scandal.

Guvernatorul mi-a arătat şi mie scrisoarea lui de răspuns şi am fost surprins să văd că o semnase „Al dumitale, Michael”.

— Aţi fost şi dumneavoastră client al lui Mario? l-am întrebat.

— Nu, a răspuns guvernatorul, el a fost clientul meu.

Localul lui Mario poate fi găsit pe şoseaua Fulham, în cartierul Chelsea, iar popularitatea lui se datorează în mare măsură Teresei, soţia lui Mario, care conduce bucătăria. Mario rămâne

întotdeauna la vedere, primind clienţii. În fiecare vineri iau prânzul la el, în mod obişnuit, acompaniat adesea de cei doi fii ai mei şi de prietenele lor, pe care le schimbă mai des decât meniul.

De-a lungul anilor, am observat că mulţi clienţi sunt „de-ai casei", ceea ce lasă impresia că aparţinem unui club exclusivist, unde este aproape imposibil să-ţi rezervi o masă dacă nu eşti membru. Cu toate acestea, adevărata dovadă de popularitate a restaurantului lui Mario este faptul că nu acceptă cărţi de credit – cecuri, bani lichizi şi plăţi din conturile clienţilor, da – dar **NU PRIMIM CĂRŢI DE CREDIT** apare cu litere îngroşate la sfârşitul fiecărui meniu.

Localul e închis în luna august, pentru ca familia Gambotti să poată călători la Florenţa şi să se reunească acolo cu toţi ceilalţi membri ai clanului Gambotti.

Mario e italian în chintesenţa lui. Are un Ferrari roşu parcat în faţa restaurantului, iahtul lui, după cum mă asigură James, fiul meu – e ancorat în port la Monte Carlo şi copiii lui, Tony, Maria şi Roberto, învăţau la cele mai bune şcoli din Anglia. Doar era important să se amestece printre oamenii pe care o să-i stoarcă de bani mai târziu. De câte ori merg la operă, îi văd şi pe ei în propria lojă – numai la Verdi şi Puccini, niciodată la Wagner sau la Weber.

Şi atunci (parcă vă aud întrebând), cum de un om atât de inteligent şi abil a ajuns în temniţele Majestăţii Sale regina? A fost implicat în vreo luptă între suporteri după un meci de fotbal dintre Arsenal şi Fiorentina? Oare a depăşit limita de viteză cu Ferrari-ul lui? O fi uitat să-şi plătească vreun impozit?

Nimic din toate astea. A încălcat legea engleză făcând un lucru care în ţara lui ar fi fost considerat acceptabil şi cât se poate de obişnuit în viaţa cotidiană.

Aici intră domnul Dennis Cartwright, care a lucrat pentru o altă instituţie a Majestăţii Sale.

Domnul Cartwright a fost inspector la Venituri Interne. Nu prea mânca la restaurant şi în niciun caz la unul atât de exclusivist ca al lui Mario. De câte ori se ducea să „mănânce italieneşte” cu soţia lui, Doris, îşi cumpărau cel mult o pizza expres. Totuşi, a fost foarte interesat de domnul Gambotti, întrebându-se cum putea trăi pe picior atât de mare dacă nu câştiga decât atât cât declara la administraţia fiscală locală. Doar restaurantul îi aducea un profit de numai 172.000 lire sterline pe an, în urma unor încasări cu puţin peste două milioane. Deci, după ce-şi plătea impozitul, domnul Gambotti se alegea – şi Dennis controlase cifrele cu atenţie – cu puţin peste 100.000 de lire. Avea casă în Chelsea, trei copii la şcoli particulare şi automobil Ferrari, ca să nu mai punem la socoteală iahtul ancorat la Monte Carlo şi cine ştie ce pe la Florenţa. Oare cum se descurca să le întreţină pe toate? Domnul Cartwright era un om hotărât şi a decis că trebuia să afle adevărul.

Inspectorul fiscal a verificat registrele lui Mario şi toate cifrele erau în regulă. În plus, domnul Gambotti îşi plătea întotdeauna impozitele la timp. Cu toate acestea, domnul Cartwright nu se îndoia că şeful de restaurant scotea de undeva sume mari şi nu le declara. Dar de unde? Îi scăpa ceva. Cartwright sări odată din pat în plină noapte, strigând: „Nu acceptăm cărţi de credit!”, încât o trezi pe soţia lui.

A doua zi, inspectorul verifică din nou registrele restaurantului: avusese dreptate. Nu erau trecute nicăieri numere de cărţi de credit. Deşi toate cecurile erau înregistrate, ca şi conturile clienţilor, ţinând seama că nu erau trecute cărţi de credit, mica sumă de bani declarată la fisc părea total disproporţionată în comparaţie cu încasările de ansamblu.

Domnul Cartwright nu avea nevoie să i se spună că şefii lui nu-i vor da bani ca să ia prea multe mese la Mario, doar ca să descopere cum sifona patronul sume pe care nu le declara. Superiorul lui, domnul Buchanan, se învoi cu greu să-i avanseze 200 de lire sterline ca să încerce să descopere ce se întâmpla la restaurant – urma să dea socoteală până la ultimul bănuţ. Domnul Buchanan se lăsă convins să dea banii doar pentru că Dennis sublinie că, în cazul în care reuşea să adune suficiente dovezi ca să-l bage după gratii pe Gambotti, multe alte restaurante vor fi obligate să-şi declare veniturile reale.

Domnul Cartwright a fost surprins de faptul că nu a reuşit să obţină o rezervare la Mario decât după o lună şi după ce a dat mai multe telefoane de la el de acasă. A luat-o cu el şi pe soţia lui, Doris, sperând că astfel va părea mai puţin suspect decât dacă apărea singur şi colecţiona note de plată. Superiorul lui îi încuviinţă stratagema, cu condiţia ca partea de consum a lui Doris s-o plătească soţul ei.

— Nici nu-mi trecea prin minte să fac altfel, îl asigură Dennis.

În timpul unei mese cu supă de fasole din Toscana şi paste gnocchi – mâncarea îl făcea să spere că va fi nevoie să revină de mai multe ori la restaurant – Dennis îl observă pe Mario, privind atent cum patronul dă ocol meselor, conversând lejer cu clienţii şi venind în întâmpinarea celor mai mici dorinţe ale lor. Soţia lui observă cât era de distrat, dar se decise să nu comenteze, pentru că erau rare ocaziile când Dennis o scotea la masă în oraş, de obicei mâncau la restaurant doar de ziua ei.

Domnul Cartwright notă în memorie că erau treizeci şi nouă de mese presărate în restaurant (numărase de două ori) şi în jur de o sută douăzeci de locuri ocupate. Zăbovind la cafea, mai observă că unele mese fuseseră folosite de două rânduri de clienţi. Era impresionat de rapiditatea cu care trei chelneri goleau masa, înlocuiau faţa de masă şi şervetele şi o făceau să pară imaculată în câteva secunde.

Când Mario îi aduse nota, Dennis plăti cu bani gheaţă şi insistă să primească o chitanţă. Doris conduse maşina spre casă, aşa că el avu timp să-şi noteze toate cifrele relevante pentru investigaţia lui cât încă-i mai erau proaspete în memorie.

— Ce masă încântătoare! comentă soţia lui pe drum spre zona unde locuiau. Sper că vom mai ajunge şi altă dată la restaurantul ăsta.

— Cu siguranţă, Doris, promise el. Săptămâna viitoare. Dacă găsim o masă, adăugă, după o pauză.

Domnul şi doamna Cartwright vizitară din nou restaurantul după trei săptămâni, de data asta la cină. Pe Dennis îl impresiona că Mario nu numai că-şi aminti numele lui, dar îi şi aşeză la aceeaşi masă. Cu ocazia asta, domnul Cartwright observă că Mario aranjase încă două grupuri de mese faţă de cele obişnuite,

care erau ocupate până la refuz. Ultimele comenzi au fost luate la unsprezece.

Inspectorul fiscal estima că în seara aceea trecuseră prin local în jur de trei sute cincizeci de clienţi şi dacă adăugai şi clientela de la prânz, obţineai un total de peste cinci sute de clienţi pe zi. De asemenea, mai calculă că peste jumătate dintre ei plăteau cu bani gheaţă, dar nu avea cum s-o dovedească.

Nota de plată a lui Dennis se ridică la 75 de lire sterline (e fascinant că seara eşti taxat mai mult decât la prânz la orice restaurant, chiar dacă mănânci exact aceeaşi mâncare). Domnul Cartwright estimă că un client plătea între 25 şi 40 de lire sterline şi era o estimare prudentă. Aşa că Mario servea cel puţin trei mii de clienţi pe săptămână, obţinând un venit în jur de 90.000 de lire sterline, ceea ce făcea peste patru milioane pe an, chiar dacă ţineai seama de faptul că august e luna vacanţelor.

Revenind la birou a doua zi de dimineaţă, domnul Cartwright verifică din nou registrele restaurantului. Domnul Gambotti declara încasări de 2.120.000 de lire sterline şi scăzând cheltuielile, un profit de 172.000 de lire sterline. Atunci unde se duceau celelalte două milioane din socoteala inspectorului?

Domnul Cartwright era năucit. Luă registrele acasă şi continuă să studieze cifrele din ele până noaptea târziu.

— Evrika! declară înainte de a se îmbrăca în pijama.

Unele cheltuieli nu se potriveau. A doua zi de dimineaţă intră la superiorul lui.

— Trebuie să pun mâna pe cifrele de săptămâna aceasta, declară el, arătând cu degetul un articol trecut la cheltuieli, şi asta fără ca domnul Gambotti să-şi dea seama ce urmăresc.

Domnul Buchanan îi semnă cererea de a lipsi de la birou, mai ales că asta nu mai implica alte vizite la Mario în viitor.

Domnul Cartwright îşi revizui planul pe îndelete în weekend, conştient că un cât de mic indiciu descoperit i-ar fi dat destul timp lui Gambotti să şteargă toate urmele fraudei.

Luni se trezi devreme şi plecă spre Fulham, fără să treacă pe la birou. Îşi parcă Skoda pe o străduţă laterală, într-un loc de unde putea vedea bine intrarea restaurantului lui Mario. Scoase un carnet din buzunarul interior al hainei şi începu să scrie numele tuturor comercianţilor care soseau de dimineaţă.

Prima dubiţă care parcă pe linia galbenă dublă din faţa restaurantului era inscripţionată cu marca unui bine-cunoscut furnizor de legume. După câteva minute, sosi şi duba de la o măcelărie de clasă. În continuare, descarcă marfa trimisul unei florării la modă, apoi veni un negustor de vin, maşina de la pescărie şi în fine, cea pe care o aşteptase domnul Cartwright – duba de la spălătorie. Şoferul descărcă trei lăzi mari, le lăsă în restaurant şi cără afară alte trei lăzi, apoi plecă. Nu era nevoie ca domnul Cartwright să urmărească duba, pentru că-şi notase

numele spălătoriei, adresa şi numărul de telefon care erau inscripţionate pe ambele uşi laterale.

Domnul Cartwright se întoarse la birou şi stătu acolo până spre prânz. Îi dădu raportul superiorului şi primi permisiunea să facă o verificare la faţa locului. Domnul Buchanan îi semnă aprobarea, dar îi recomandă să fie prudent, sfătuindu-l să întreprindă o investigaţie de rutină, pentru ca personalul companiei la care mergea să nu-şi dea seama ce urmăreşte de fapt.

— S-ar putea să dureze mai mult, spuse Buchanan, dar ne dă o şansă mai bună de reuşită în final. Le dau azi telefon şi pe urmă poţi să stabileşti o dată ca să mergi acolo, în funcţie de programul lor.

Dennis ascultă sugestia superiorului lui, şi nu se arătă la spălătoria „Marco Polo" decât după trei săptămâni. Întâlnindu-se cu directorul, îi spuse că nu era decât o investigaţie de rutină şi nu se aştepta să găsească nereguli.

Restul zilei, Dennis şi-l petrecu verificând contabilitatea, oprindu-se doar ca să ia câte o notiţă de câte ori găsea o înregistrare cu restaurantul lui Mario. Până la prânz obţinuse toate dovezile de care avea nevoie, dar nu plecă de la „Marco Polo" înainte de ora cinci, pentru a nu trezi suspiciuni. Îl asigură pe director că găsise totul în regulă şi că nu va da nicio urmare verificării întreprinse.

A doua zi de dimineaţă, domnul Cartwright stătea la biroul lui, completându-şi raportul înainte de venirea şefului.

Când apăru domnul Buchanan, la nouă fără cinci, Dennis sări de la birou cu o expresie de triumf pe chip. Era pe cale de a-i împărtăşi noutăţile, dar superiorul duse un deget la buze şi-l invită la el în birou. După ce se închise uşa, Dennis îi înaintă raportul şi-i expuse în detaliu rezultatele investigaţiei lor. Aşteptă cu răbdare ca domnul Buchanan să studieze documentele şi să chibzuiască asupra implicaţiilor acestora. În fine, acesta ridică ochii, indicându-i lui Dennis că putea să vorbească.

— Aici vedem, începu Dennis, că în ultimele douăsprezece luni, domnul Gambotti a trimis în fiecare zi două sute de feţe de masă şi peste cinci sute de şervete la spălătoria „Marco Polo”. Apoi, dacă ne uităm la registrul acesta observăm că Gambotti declară numai o sută douăzeci de rezervări pe zi şi în jur de trei sute de clienţi.

Înainte de a-şi dezvălui lovitura de graţie de maestru contabil, Dennis făcu o pauză:

— De ce ai nevoie să speli anual trei mii de feţe de masă şi patruzeci şi cinci de mii de şervete de masă peste necesarul pe care-l declari? Nu pentru că ai patruzeci şi cinci de mii de clienţi în plus faţă de câţi spui că ai? Asta dovedeşte că patronul dă banii la spălat, încheie Dennis încântat de micul lui joc de cuvinte.

— Bravo, Dennis, îi spuse şeful. Pregăteşte un raport complet şi eu îl voi înainta departamentului nostru de investigare a fraudelor.

Oricât ar fi încercat Mario nu-i putea explica cinicului lui avocat, domnul Gerald Henderson, de ce spăla 3.000 de feţe de masă şi 45.000 de şervete fără rost.

— Pledează vinovat şi încerc să obţin o înţelegere cu procurorul, îl sfătui avocatul.

Fiscul intern obţinu de la restaurantul lui Mario plata penalizărilor în urma nedeclarării corecte a veniturilor. Patronul avea de dat statului două milioane de lire sterline şi a fost condamnat la şase luni de închisoare. Până la urmă, sentinţa s-a redus la patru săptămâni – trei luni i-au fost suspendate pentru bună purtare şi încă două a fost doar ţinut sub urmărire, pentru că fusese la prima abatere.

Domnul Henderson, un avocat abil, a reuşit chiar să aducă procesul pe rol în ultima săptămână din iulie. Îi explică judecătorului că numai la acea dată se putea înfăţişa Curţii eminentul procuror al reginei care se ocupa de cazul Gambotti. Data de 30 iulie a convenit tuturor ca dată a procesului.

După o săptămână în închisoarea de maximă securitate Belmarsh din sudul oraşului Londra, Mario a fost transferat la închisoarea deschisă North Sea Camp, în ţinutul Lincolnshire, unde şi-a ispăşit restul sentinţei. Avocatul alesese închisoarea aceea socotind că era puţin probabil ca Mario să întâlnească vreun client de-al lui în smârcurile din Lincolnshire.

Între timp, restul familiei Gambotti se deplasă cu avionul la Florenţa în august, fără să reuşească prea bine să le explice bunicilor de acolo de ce nu putuse veni şi Mario.

Luni, 1 septembrie, Mario a fost eliberat din închisoarea deschisă North Sea Camp.

Ieşind pe poarta principală, l-a găsit pe Tony aşteptându-şi tatăl la volanul automobilului Ferrari. După trei ore, Mario stătea în restaurant, gata să-şi întâmpine primul client. Mai mulţi obişnuiţi ai localului remarcară că patronul slăbise în vacanţă, în timp ce alţii comentară că arăta bronzat şi în formă.

La şase luni după ce Mario ieşise din închisoare, un proaspăt promovat inspector-şef adjunct decise să mai facă o verificare la faţa locului la spălătoria „Marco Polo”. De data aceasta, Dennis se duse neanunţat. Alunecă pe coloanele de cifre cu un ochi exersat şi văzu că restaurantul lui Mario trimitea acum la spălat doar 120 de feţe de masă şi în jur de 300 de şervete, în ciuda faptului că restaurantul părea să fie la fel de popular. Oare cum izbutea să fenteze legea de data asta?

A doua zi de dimineaţă, Dennis îşi parcă din nou Skoda pe o străduţă laterală faţă de şoseaua Fulham, supraveghind neîntrerupt intrarea în restaurantul lui Mario. Era convins că domnul Gambotti folosea acum mai mult de un singur serviciu de spălătorie, dar, spre dezamăgirea lui, singura furgoneta care veni să aducă şi să ia lenjerie era a celor de la „Marco Polo”.

În seara aceea, domnul Cartwright se întoarse la locuinţa lui din zona Romford complet nedumerit. Dacă ar mai fi rămas până după miezul nopţii, Dennis ar fi văzut cum mai mulţi chelneri plecau de la restaurant cu sacoşe mari de sport din care ieşeau cozile unor rachete de tenis. Cunoaşteţi vreun chelner italian care joacă tenis?

Membrii personalului lui Mario au fost încântaţi că soţiile lor puteau câştiga nişte bani în plus spălând şi călcând pentru restaurant, mai ales că domnul Gambotti le făcuse cadou fiecăruia câte o maşină de spălat nou-nouţă.

Am rezervat o masă la prânz la restaurantul lui Mario în vinerea din săptămâna care a urmat celei în care am ieşit de la

închisoare. Mă aştepta la intrare şi am fost imediat condus la masa mea obişnuită, în colţ lângă fereastră, ca şi cum nu aş fi lipsit deloc.

Mario nu s-a obosit să-mi ofere un meniu; soţia lui a apărut din bucătărie cu o farfurie mare de spaghete, pe care a pus-o pe masă. Tony, fiul lui Mario, a venit şi el cu un castron aburind cu sos bolognez şi Maria, fiica lui, i-a urmat aducând o bucată mare de parmezan şi o răzătoare.

— O sticlă de Chianti clasic? a sugerat Mario, destupând vinul. Din partea casei.

— Mulţumesc, Mario, i-am zis, adăugând în şoaptă: Apropo, guvernatorul de la North Sea Camp îţi trimite salutări.

— Bietul Michael, oftă Mario, ce existenţă tristă duce! Vă puteţi imagina să mănânci toată viaţa acelaşi meniu în acelaşi loc?

Apoi, cu un zâmbet, în timp ce-mi turna vin în pahar, acelaşi vin pe care-l comandam de ani de zile:

— Totuşi, maestro, cred că stilul de acolo v-a fost chiar familiar.

Nu beţi apa*

— Dacă vrei să omori pe cineva, zise Karl, n-o face în Anglia.

— De ce nu? l-am întrebat.

— Şansele de a scăpa neprins sunt mici, m-a avertizat colegul meu de detenţie, pe când ocoleam curtea închisorii. În Rusia ai şanse mult mai mari.

— O să ţin minte, l-am asigurat.

— Fii atent, a adăugat Karl, am cunoscut un compatriot de-al tău care a scăpat nepedepsit cu o crimă, dar l-a costat ceva.

Era Adunarea, pauza aceea bine-venită de 45 de minute când ţi se dă drumul din celulă. Îţi poţi petrece acest timp la parter, care e cam de mărimea unui teren de baschet, unde poţi conversa, să joci tenis de masă sau să te uiţi la televizor sau poţi să ieşi la aer şi să te plimbi prin curtea mare cât să joci un meci de fotbal. Cu toate că era înconjurată de ziduri de beton înalte de şase metri şi terminate cu sârmă ghimpată şi nu aveai altă privelişte decât cerul, curtea reprezenta pentru mine locul unde abia aşteptam să ies o dată pe zi.

Cât am fost întemniţat la Belmarsh, o închisoare de categorie A – maximă securitate din sud-estul Londrei, stăteam închis în celulă douăzeci şi trei de ore pe zi (încercaţi să vă gândiţi cum e). Ţi se dă drumul doar ca să mergi la cantină să-ţi iei masa de prânz (cinci minute), pe care o mănânci în celulă. După cinci ore, îţi ridici şi cina (alte cinci minute) şi ţi se dă şi micul dejun pentru a doua zi într-o pungă, ca să nu-ţi mai deschidă celula de dimineaţă. Singurele clipe de binecuvântată libertate le ai la

Adunare şi chiar şi asta se poate anula dacă e lipsă de personal (ceea ce se întâmplă cam de două ori pe săptămână).

Eu foloseam întotdeauna eliberarea de patruzeci şi cinci de minute ca să mărşăluiesc, din două motive: am nevoie de mişcare, pentru că în afara temniţei mergeam la o sală de gimnastică de cinci ori pe săptămână şi în al doilea rând, mergând repede, scap de conversaţii cu majoritatea prizonierilor, pentru că nu pot ţine pasul cu mine. Karl era excepţia de la această regulă.

După locul naşterii, era rus, provenind din frumosul oraş St. Petersburg. Era asasin plătit şi începuse să-şi ispăşească o condamnare de 22 de ani pentru că-şi lichidase un compatriot care-i plictisea pe unii mafioţi din ţara lui. Îşi tăia victimele în bucăţele mici şi punea ce mai rămânea din ele într-un incinerator. Fiindcă a venit vorba, tariful lui – în caz că vreţi să scăpaţi de cineva – este cinci mii de lire.

Karl era zdravăn ca un urs, înalt de un metru nouăzeci şi cu o constituţie de halterofil. Cumpănind lucrurile, nu mi se părea înţelept să-i întrerup fluxul verbal. Ca atâţia alţi prizonieri, Karl nu vorbea despre crima lui, iar regula de aur – dacă s-ar întâmpla să fiţi închişi vreodată – e să nu-l întrebi niciodată pe un puşcăriaş ce a făcut, dacă nu abordează el însuşi subiectul. Totuşi, Karl mi-a spus o poveste despre un englez cu care se întâlnise la St. Petersburg în vremea când era şoferul unui ministru.

Deşi eram deţinuţi în corpuri diferite ale clădirii, ne întâlneam regulat la Adunare. Însă mi-au trebuit multe ocoluri ale curţii înainte de a stoarce de la el povestea lui Richard Barnsley.

NU BEŢI APA. Richard Barnsley se uita la cartonaşul plastifiat de pe chiuveta din baie. Nu e genul de avertisment pe care te aştepţi să-l citeşti într-un hotel de cinci stele; doar dacă, bineînţeles, nu te afli în St. Petersburg. Lângă bileţel erau aşezate două sticle de apă Evian. Ducându-se înapoi în dormitorul spaţios, Dick descoperi că alte două sticle fuseseră aşezate de o parte şi de alta a patului dublu şi mai erau două pe masa de lângă fereastră. Conducerea hotelului nu era dispusă să-şi lase clienţii să rişte să bea apa de la chiuvetă.

Dick aterizase la St. Petersburg ca să încheie un târg cu ruşii. Compania lui fusese selectată să construiască o reţea de conducte de la Munţii Urali la Marea Roşie, proiect la care râvniseră multe alte firme mai bine situate pe piaţă. Dick primise contractul împotriva aşteptărilor, deoarece îi garantase lui Anatol Cenkov, ministrul energiei şi prieten apropiat al preşedintelui, că-i va vărsa două milioane de dolari anual până la sfârşitul vieţii. Singurele valute cu care lucrează ruşii sunt dolarii şi moartea şi preferă să primească banii în conturi numerotate.

Înainte de a-şi înfiinţa propria companie, Barnsley Construction, Dick se iniţiase în afaceri în Nigeria, lucrând pentru Bechtel, în Brazilia, la McAlpine şi în Arabia Saudită la compania Hanovra, aşa că prinsese din mers câteva trucuri legate de plasarea mitei. Majoritatea companiilor internaţionale privesc mita pur şi simplu ca pe o altă formă de impozit şi-şi rezervă sume pentru asta când îşi prezintă ofertele. Secretul e să ştii întotdeauna cât să-i dai ministrului şi cum să scapi de acoliţii lui împărţindu-le sume mult mai mici.

Anatol Cenkov, un ministru numit de Putin, era un negociator dur, dar să nu uităm că în regimul anterior fusese maior la KGB. Cu toate acestea, când a venit vorba despre deschiderea unui cont bancar în Elveţia, ministrul s-a dovedit a fi un novice. Dick a profitat din plin de asta; până la urmă, Cenkov nu trecuse graniţa Rusiei înainte de a fi numit la Politburo. Dick l-a însoţit într-un weekend la Geneva, în timpul când ministrul se afla într-o vizită oficială de negocieri la Londra. I-a deschis un cont numerotat la banca Picket & Co şi a depus în el 100.000 de dolari – pentru început – dar era o sumă mai mare decât ce câştigase Cenkov toată viaţa. Bombonica fusese necesară pentru a se asigura că în cele nouă luni până la semnarea contractului, cordonul lor ombilical nu se va rupe; era un contract în urma căruia Dick putea să se pensioneze, cu un venit cu mult mai mare decât două milioane pe an.

*

În dimineaţa aceea, Dick se întoarse la hotel după întâlnirea finală cu ministrul, cu care se întâlnise zilnic în ultima săptămână, uneori în public, dar mai ales în particular. La fel se întâmplase şi în timpul vizitei lui Cenkov la Londra. Nu aveau încredere unul în celălalt, Dick ştiind prea bine că un om dispus să accepte mită putea fi oricând abordat de concurenţă cu o ofertă şi mai bună. Totuşi, de data aceasta, Dick se simţea mai încrezător pentru că amândoi acţionau cu gândul la pensionare.

De asemenea, cimentase relaţia lui cu Cenkov prin câteva gesturi cu care ministrul se obişnuise repede. Un Rolls-Royce îl aştepta oficial la aeroportul Heathrow de câte ori sosea la Londra şi-l conducea la hotelul Savoy. Acolo, i se repartiza întotdeauna apartamentul cu vedere la Tamisa şi femeile îl vizitau seara cu regularitatea cu care ziarele îi soseau dimineaţa. Prefera câte două din fiecare, unul consistent şi unul scandalos.

Eliberându-şi camera de la hotelul St. Petersburg după o jumătate de oră, Dick ieşi pe stradă şi văzu BMW-ul ministrului aşteptând să-l ducă la aeroport. Urcând pe bancheta din spate, văzu cu surprindere că se afla şi Cenkov în maşină. Se despărţiseră în urmă cu doar o oră, după o întâlnire de dimineaţă.

— E vreo problemă, Anatol? întrebă îngrijorat.

— Dimpotrivă, răspunse Cenkov. Tocmai am primit un telefon de la Kremlin despre care voiam să discutăm în particular. Preşedintele vine la St. Petersburg pe paisprezece mai şi mi-a dat clar de înţeles că doreşte să fie de faţă la ceremonia semnării contractului.

— Dar asta înseamnă că avem mai puţin de trei săptămâni să punem la punct detaliile, spuse Dick.

— După cum m-ai asigurat de dimineaţă, îi reaminti Cenkov, nu avem decât să punem punctul pe i şi linia la t – nu întâlnisem expresia asta până acum – ca să finalizăm contractul.

Ministrul făcu o pauză ca să-şi aprindă primul trabuc din ziua aceea şi adăugă:

— Dragă prietene, ştiind acestea, aştept cu nerăbdare să te revăd la St. Petersburg peste trei săptămâni.

Vorbise pe un ton degajat, deşi fusese nevoie de trei ani ca să ajungă în punctul acela şi acum nu mai rămăseseră decât trei săptămâni până la semnarea contractului.

Dick nu spuse nimic, având deja în minte ce trebuia să facă de îndată ce avionul lui va ateriza la Heathrow.

— Care o să fie primul lucru pe care o să-l faci după ce semnăm? îi întrerupse Cenkov gândurile.

— O să licitez pentru un contract de igienizare a oraşului în care ne aflăm. Oricine va câştiga un asemenea contract o să câştige o avere şi mai mare decât de la afacerea mea.

Ministrul aruncă priviri tăioase în jur.

— Să nu abordezi subiectul acesta în public, spuse cu gravitate. Este o chestiune foarte delicată.

Dick rămase tăcut.

— Şi ascultă-mi sfatul: nu bea apă de la robinet. Anul trecut am pierdut numeroşi cetăţeni, care au contractat…

Ministrul ezită, nedorind să confirme poveştile care apăruseră cu litere mari în toate ziarele vestice.

— Ce înseamnă „numeroşi”? se interesă Dick.

— Niciunul, răspunse ministrul. Sau, cel puţin, aceasta e statistica oficială a Ministerului de Turism, adăugă, în timp ce maşina oprea pe linia roşie dublă de la intrarea în aeroportul Pulkovo II.

Se aplecă apoi spre şofer.

— Karl, du bagajul domnului Barnsley până la vamă.

Dick strânse mâna ministrului a doua oară în dimineaţa aceea.

— Mulţumesc pentru tot, Anatol. Ne vedem peste trei săptămâni.

— Viaţă lungă şi fericire, prietene, spuse Cenkov în timp ce englezul cobora din maşină.

Dick se prezentă la oficiul de plecări cu o oră înainte de începerea îmbarcării pasagerilor pentru Londra.

Ultimul apel la zborul 902 spre Londra-Heathrow, se auzi în difuzor.

— Mai e un zbor acum spre Londra? întrebă Dick.

— Da, răspunse funcţionarul de la ghişeu. Zborul 902 a fost amânat şi chiar acum se închide poarta.

— Mă puteţi urca la bord? întrebă Dick, împingând peste tejghea o bancnotă de o mie de ruble.

După trei ore şi jumătate, avionul lui ateriza la Heathrow. Îşi recuperă bagajul de pe carusel şi-l împinse pe un căruţ pe culoarul cu „Nimic de declarat", spre sala de sosire.

Şoferul lui, Stan, aştepta deja într-un grup de alţi şoferi, dintre care mulţi ţineau în mână cartonaşe cu nume. De cum îşi zări şeful, Stan veni repede şi-i luă geamantanul şi geanta de umăr cu trusa de toaletă.

— Acasă sau la birou? întrebă Stan, pe când mergeau spre parcarea pe termen scurt.

Dick se uită la ceas: era puţin trecut de ora patru.

— Acasă, spuse. O să lucrez în maşină până acolo.

Jaguarul lui Dick ieşi din parcare, pornind spre strada Virginia Water. El sună la birou.

— Compania lui Richard Barnsley, spuse o voce.

— Bună, Jill, eu sunt. Am reuşit să prind un avion mai devreme şi sunt în drum spre casă. S-a întâmplat ceva?

— Nu, totul merge bine, răspunse Jill. Aşteptam toţi să aflăm cum a mers la St. Petersburg.

— Cât se poate de bine. Ministrul vrea să mă întorc pe 16 mai să semnăm contractul.

— Dar mai sunt doar trei săptămâni până atunci.

— Asta înseamnă că va trebui să ne mobilizăm toţi. Stabileşte o şedinţă de consiliu la începutul săptămânii viitoare şi fixează-mi o întâlnire cu Sam Cohen mâine dimineaţă la prima oră. Nu pot să permit nicio scăpare la nivelul ăsta.

— Pot să vin şi eu la St. Petersburg cu tine?

— De data asta nu, Jill, dar după ce semnăm contractul, blochează-ţi agenda pe zece zile. Vreau să te duc undeva unde-i mai cald decât la St. Petersburg.

Dick se lăsă pe spătarul banchetei, revizuind tot ce avea de făcut înainte de a se întoarce la St. Petersburg. Când Stan băgă maşina pe porţile de fier forjat, oprind în faţa conacului în stil neo-georgian, Dick ştia ce era de făcut. Sări afară şi alergă în casă, lăsându-l pe Stan să-i aducă bagajul şi pe menajeră să despacheteze. Spre surprinderea lui Dick, soţia lui nu-l aştepta pe treapta de sus de la intrare, dar apoi îşi aminti că venise mai devreme şi că Maureen ştia că va sosi peste cel puţin două ore.

Urcă repede în dormitor şi se dezbrăcă, aruncându-şi hainele grămadă pe jos. Intră în baie şi dădu drumul la duş, lăsând jeturile de apă caldă să-i şteargă lent de pe piele mirosul aerului din St. Petersburg şi din cursa Aeroflot.

După ce se îmbrăcă în nişte haine nepretenţioase, Dick se uită în oglindă. La cincizeci şi trei de ani, părul îi încărunţea prematur şi deşi se străduia să ţină burta suptă, ştia că trebuia să slăbească un kilogram-două, cât să mai strângă două găuri la curea – îşi promisese s-o facă după semnarea contractului, când va avea mai mult timp.

Ieşi din dormitor şi coborî la bucătărie. O rugă pe bucătăreasă să-i prepare o salată şi se duse în sufragerie, luă ziarul „The Times" şi se uită la titluri. Un conducător nou la Partidul Conservator, unul nou la Liberal-Democraţi şi acum, Gordon Brown fusese ales preşedinte al Partidului Laburist. La următoarele alegeri, niciunul dintre partidele politice majore nu aveau să mai lupte cu aceeaşi conducere.

Ridică ochii când sună telefonul. Se duse spre pupitrul de scrisori al soţiei lui şi luă receptorul, ascultând vocea lui Jill de la celălalt capăt al firului.

— Am fixat şedinţa de consiliu joia viitoare la ora zece şi am aranjat să-l vezi pe Sam Cohen la biroul lui mâine dimineaţă la ora opt.

Dick luă un stilou din buzunarul interior al hainei.

— L-am avertizat prin e-mail pe toţi membrii consiliului că e o urgenţă, continuă secretara.

— La ce oră ai zis că e întâlnirea cu Sam?

— La opt la biroul lui. La zece trebuie să fie la tribunal pentru alt client.

— Bun.

Dick deschise sertarul soţiei şi luă prima hârtie care-i căzu în mână. Scrise pe ea: *Sam, birou, 8, joi, cons., 10.*

— Bravo, Jill, adăugă. Rezervă-mi iar un loc la hotelul Grand Palace şi anunţă-l pe ministru la ce oră ajung.

— Am făcut-o deja, spuse Jill. Ţi-am rezervat şi bilet de avion către St. Petersburg vineri dimineaţa.

— Bravo. Ne vedem mâine în jur de zece.

Dick închise telefonul şi porni spre biroul lui cu un zâmbet larg pe faţă. Totul mergea conform planului.

Ajungând în birou, îşi transferă datele ultimelor întâlniri fixate în agendă. Era pe punctul de a arunca la gunoi hârtia pe care scrisese când îşi dădu seama că putea conţine ceva important şi o întoarse pe partea cealaltă. Începu să citească şi zâmbetul i se transformă în încruntare înainte de a ajunge la paragraful final. Reciti textul cu mărcile „confidenţial" şi „personal":

Dragă doamnă Barnsley,

Vă scriu pentru a confirma întâlnirea de la biroul nostru vineri, 30 aprilie, pentru continuarea discuţiei în legătură cu chestiunea pe care mi-aţi adus-o în atenţie marţea trecută.

Ţinând cont de toate implicaţiile deciziei dvs., i-am cerut partenerului meu să fie prezent la întâlnire.

Aşteptăm să ne revedem pe 30.

Al dv. sincer,

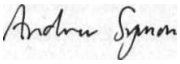

Dick puse mâna imediat pe telefonul din biroul lui şi formă numărul lui Sam Cohen, sperând că-l va mai prinde la serviciu. Sam răspunse pe linia directă şi Dick îl întrebă doar:

— Ai auzit de vreun avocat pe nume Andrew Symonds?

— Numai după reputaţie, spuse Sam, dar nu sunt specialist în divorţuri.

— Divorţuri? repetă Dick şi auzi tocmai atunci o maşină pe pietrişul aleii de afară.

Aruncă o privire pe fereastră şi văzu un Volkswagen luând bucla şi oprind la intrare. Din automobil coborî soţia lui.

— Ne vedem mâine la opt, Sam, spuse el. Avem de discutat şi altceva în afară de contractul cu ruşii.

A doua zi de dimineaţă, şoferul lui Dick îl lăsă în faţa biroului lui Sam Cohen de pe strada Lincoln's Inn Field cu câteva minute înainte de ora opt. Avocatul se ridică să-şi întâmpine clientul şi-i făcu semn să se aşeze pe un scaun confortabil.

Dick îşi deschise servieta încă înainte de a se aşeza. Scoase scrisoarea şi i-o întinse lui Sam. Avocatul o citi cu atenţie, apoi o puse în faţa lui pe birou.

— M-am gândit azi-noapte la problema asta, spuse el, şi am discutat cu Anna Rentoul, specialista noastră în divorţuri. Mi-a confirmat că Symonds se ocupă numai de dispute conjugale şi îmi pare rău că va trebui să-ţi pun câteva întrebări destul de personale.

Dick dădu din cap fără să comenteze.

— Ai discutat vreodată despre divorţ cu Maureen?

— Nu, spuse hotărât Dick. Ne-am mai certat câteodată, dar ce cuplu n-o face în douăzeci de ani de convieţuire?

— Şi ce altceva a mai fost între voi?

— M-a ameninţat o dată că mă părăseşte, dar am crezut că a trecut totul, spuse Dick. Sunt doar surprins că n-a discutat cu mine înainte să se consulte cu avocatul.

— E un fapt comun, îl asigură Sam. Peste jumătate din soţii cărora li se aduc actele de divorţ pretind că nu s-au aşteptat la aşa ceva.

— Şi eu sunt din categoria asta, recunoscu Dick. Ce am de făcut acum?

— Cred că nu prea multe înainte de a primi actele şi nu cred că ţi-e de folos să aduci în discuţie subiectul. Nu poate ieşi nimic

bun din asta. Totuşi, trebuie să fim pregătiţi. Spune-mi ce motive de divorţ ar putea invoca?

— Nu-mi vine niciunul în minte.

— Ai o legătură cu cineva?

— Nu. Ei, sunt agăţat puţin cu secretara mea, dar asta nu duce nicăieri. Ea crede că e ceva serios, dar eu vreau s-o înlocuiesc după ce semnăm contractul cu conductele.

— Deci tranzacţia e în desfăşurare? întrebă Sam.

— Da. La început, din cauza asta doream să ne vedem urgent, spuse Dick. Trebuie să mă întorc la St. Petersburg pe şaisprezece mai, când contractul va fi semnat de ambele părţi. Preşedintele Putin va asista la moment, adăugă el, după o scurtă pauză.

— Felicitări, spuse Sam. Cât îţi va aduce afacerea asta?

— De ce mă întrebi?

— Mă întreb dacă nu cumva eşti singura persoană care doreşte să se perfecteze tranzacţia.

— În jur de şaizeci de milioane… pentru companie, şovăi puţin Dick.

— Încă mai ai cincizeci şi unu la sută din acţiuni?

— Da, dar aş putea ascunde…

— Nici să nu te gândeşti, îl întrerupse Sam. N-o să poţi ascunde nimic dacă se ocupă Symonds de caz. O să adulmece şi ultimul bănuţ, ca un porc râmând după trufandale. Şi dacă se descoperă la tribunal că ai încercat s-o înşeli, judecătorul va simpatiza şi mai mult cu soţia ta. Nici să nu te gândeşti, repetă experimentatul avocat, ţintuindu-şi clientul cu privirea.

— Atunci, ce ar trebui să fac?

— Nimic care să stârnească suspiciuni; vezi-ţi de treburile tale ca de obicei, de parcă n-ai avea habar de intenţiile ei. Între timp, voi stabili o consultaţie cu specialiştii noştri, ca să fim mai bine pregătiţi decât anticipează domnul Symonds. Şi încă ceva, adăugă Sam, fixându-şi iar clientul cu privirea. Fără activităţi extraconjugale până când se rezolvă problema. Consideră că e un ordin.

În următoarele zile, Dick îşi observă nevasta cu atenţie, dar ea nu trăda prin nimic că-i ascundea ceva. Singurul amănunt era acela că dovedea un interes neobişnuit pentru călătoria lui la St. Petersburg şi joi seara, la cină, îl întrebă chiar dacă se ajunsese la o decizie în şedinţa conducerii.

— Cu siguranţă, replică Dick pompos. După ce Sam i-a informat pe directori despre fiecare clauză, le-a expus toate detaliile şi le-a răspuns la întrebări, practic toţi au fost de acord să pecetluim contractul.

Turnându-şi a doua ceaşcă de cafea, a fost luat prin surprindere de următoarea replică a soţiei.

— Ce-ar fi să merg cu tine la St. Petersburg? Am putea pleca vineri, adăugă ea, şi în weekend să facem vizite la Hermitage şi

la Palatul de Vară. Poate chiar ne găsim timp să vedem colecţia de chihlimbar a Ecaterinei – întotdeauna mi-am dorit să fac asta.

Dick nu-i răspunse imediat, conştient că era o propunere neobişnuită, căci Maureen nu-l mai însoţise într-o călătorie de afaceri de ani de zile. Prima lui reacţie a fost să se întrebe ce punea la cale.

— Lasă-mă să mă gândesc, îi răspunse în cele din urmă, fără să-şi mai termine cafeaua.

La câteva minute după ce ajunse la birou, Dick îl sună pe Sam Cohen şi-i relată conversaţia cu soţia lui.

— Probabil că Symonds a sfătuit-o să asiste la semnarea contractului, presupuse Cohen.

— De ce?

— Pentru ca Maureen să poată susţine pretenţia că, de-a lungul anilor, a jucat un rol major în succesul tău de afaceri, sprijinindute întotdeauna în momentele critice ale carierei…

— Gogoşi, spuse Dick, n-a interesat-o niciodată cum câştig banii, doar cum să-i cheltuiască.

— … astfel ar putea fi îndreptăţită la cincizeci la sută din bunurile tale.

— Dar asta s-ar putea ridica la peste treizeci de milioane de lire sterline, protestă Dick.

— E clar că Symonds şi-a făcut temele.

— Atunci o să-i spun că nu poate să vină cu mine, pentru că nu e adecvat.

— Asta-i va permite lui Symonds să schimbe abordarea. În cazul acesta, te va portretiza ca pe un om lipsit de inimă, care, din momentul în care ai început să ai succes, ai exclus-o pe soţie din viaţa ta, călătorind adesea în străinătate însoţit de o secretară care…

— OK, OK, m-am prins. Deci dacă o las să vină la St. Petersburg, aleg cel mai mic dintre două rele.

— Pe de o parte… îl sfătui Sam.

— Avocaţi blestemaţi, îi tăie Dick finalul propoziţiei.

— Aveţi nevoie de noi doar la necaz, reluă Sam. De data asta, hai să ne asigurăm că anticipăm mişcarea următoare a soţiei tale.

— Adică?

— Dacă vine cu tine la St. Petersburg, o să vrea să faceţi dragoste.

— N-am mai făcut de ani de zile.

— „Dar nu pentru că n-am vrut eu, onorată instanţă.”

— La dracu! izbucni Dick. N-am cum să câştig.

— Ba da, dacă nu te iei după sfatul dat de Lady Longford: când a fost întrebată dacă s-a gândit vreodată să divorţeze de lordul Longford, a răspuns: „Nu, niciodată, dar să-l omor m-am gândit adesea”.

După două săptămâni, domnul şi doamna Barnsley s-au cazat la hotelul Grand Palace din St. Petersburg. Un hamal le-a pus bagajele pe un căruţ şi i-a însoţit la apartamentul Tolstoi de la etajul nouă.

— Trebuie să merg la toaletă, că explodez, spuse Dick, repezindu-se înăuntru înaintea soţiei.

Maureen se uită pe fereastră, admirând turlele aurite ale catedralei Sf. Nicolae.

După ce încuie uşa băii, Dick luă cartonaşul cu NU BEŢI APA de pe chiuvetă şi-l băgă în buzunarul din spate al pantalonilor. Desfăcu repede dopurile celor două sticle cu apă Evian şi le goli, apoi le umplu cu apă de la robinet, le înşurubă la loc dopurile şi le aşeză pe marginea chiuvetei. Descuie uşa şi ieşi din baie.

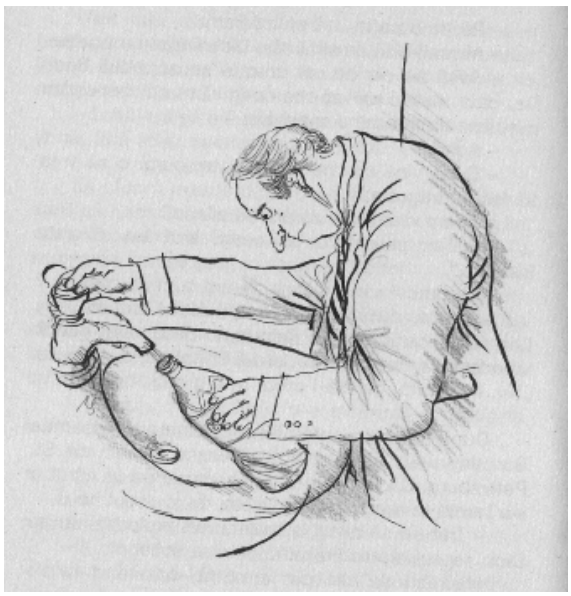

Se apucă să-şi despacheteze lucrurile, dar se opri când Maureen intră în baie. Atunci vârî avertismentul cu NU BEŢI APA într-un buzunar lateral al geamantanului, trase fermoarul şi se uită prin cameră. Pe fiecare noptieră se afla câte o sticluţă de apă Evian şi două sticle mai mari pe masa de lângă fereastră. Dick luă sticluţa de pe noptiera soţiei şi o goli în chiuveta din chicineta apartamentului, umplând-o cu apă de la robinet. Repetă operaţia şi cu cele două sticle mari. Când ieşi soţia lui din baie, aproape terminase de despachetat. În timp ce Maureen îşi scotea lucrurile din geamantan, Dick se aşeză pe partea lui de pat, luă telefonul şi formă un număr pe care-l ştia pe dinafară. Aşteptând să-i răspundă, desfăcu dopul sticlei de Evian de pe noptiera lui şi luă o înghiţitură de apă.

— Bună, Anatol, aici Dick Barnsley. M-am gândit să-ţi dau de ştire că tocmai am sosit la Grand Palace.

— Bun venit din nou la St. Petersburg, i se răspunse cu voce prietenoasă. E şi soţia ta cu tine de data aceasta?

— Cu siguranţă, răspunse Dick, şi de abia aşteaptă să te cunoască.

— Şi eu, spuse ministrul. Să vă relaxaţi în weekend, pentru că totul e pregătit pentru luni dimineaţa. Preşedintele trebuie să sosească mâine seară, aşa că va fi prezent la semnarea contractului.

— La ora zece la Palatul de Iarnă?

— La ora zece, repetă Cenkov. Vă iau eu de la hotel la nouă. Nu avem de mers decât treizeci de minute, dar e o ocazie în care nu e permis să întârziem.

— Te aştept în hol, spuse Dick. Pe curând.

Închise telefonul şi se întoarse spre soţia lui.

— Ce-ar fi să coborâm la cină, draga mea? Mâine va fi o zi lungă.

Îşi potrivi ceasul după ora locală, adăugând:

— Aşa că poate ar fi înţelept să ne culcăm devreme.

Maureen aşeză o cămaşă de noapte lungă, din mătase, pe parte ei de pat şi încuviinţă zâmbind. Când ea se întoarse să-şi bage geamantanul gol în dulap, Dick strecură o sticlă de Evian în buzunarul sacoului, apoi îşi însoţi nevasta în sala de mese.

Ospătarul-şef îi conduse la o masă liniştită din colţul sălii şi după ce se aşezară, le oferi celor doi oaspeţi meniul. Maureen dispăru în spatele copertei mari de piele, studiind specialităţile casei, astfel că Dick avu timp suficient să scoată din buzunar sticla de Evian, să-i desfacă dopul şi să-i umple soţiei paharul.

După ce-şi aleseră amândoi felurile pe care doreau să le comande, Maureen îşi repetă planul turistic pentru următoarele două zile.

— Cred că ar trebui să începem cu Palatul Hermitage de dimineaţă, sugeră ea, să facem o pauză de prânz şi să ne petrecem după-amiaza în Palatul de Vară.

— Dar colecţia de chihlimbar? o întrebă Dick, umplându-i iar paharul. Credeam că nu vrei s-o ratezi.

— Am pus-o deja în programul de duminică, înainte de a vizita Muzeul Rusesc.

— Se pare că ai organizat bine totul, comentă el, în timp ce soţia lui primea un castron cu borş.

În timp ce mâncau, Maureen îi vorbi lui Dick despre câteva dintre minunăţiile pe care aştepta să le vadă la Hermitage. Pe când el semna nota de plată, ea băuse deja toată sticla cu apă.

Dick strecură recipientul gol la loc în buzunar.

După ce se întoarseră în cameră, umplu sticla cu apă de la robinet şi o lăsă în baie. Se dezbrăcă şi se băgă în pat. Maureen studia încă ghidul de călătorie.

— Sunt epuizat, spuse Dick. Cred că e fusul orar.

Îi întoarse spatele, sperând ca ea să nu-şi dea seama că în Anglia era de-abia trecut de ora opt seara.

A doua zi de dimineaţă, Dick se sculă foarte însetat. Se uită la sticla goală de Evian de pe noptieră şi-şi aduse aminte la timp. Se dădu jos din pat şi-şi luă din frigider o sticluţă cu suc de portocale.

— Te duci la sala de gimnastică? o întrebă pe Maureen, care era pe jumătate adormită.

— Am timp?

— Sigur, la Hermitage nu se deschide decât la zece şi unul din motivele pentru care stau aici când vin la St. Petersburg e sala lor de sport.

— Atunci, mergi şi tu?

— Trebuie să mai dau nişte telefoane ca să fie totul aranjat pentru luni.

Maureen se dădu jos din pat şi dispăru în baie, permiţându-i lui Dick să-i umple paharul cu apă, lăsând sticla goală de Evian pe noptiera ei.

După câteva minute, soţia lui ieşi şi se îmbrăcă în costumul de sport, uitându-se la ceas:

— Mă întorc cam în patruzeci de minute, spuse ea, legându-şi şireturile la adidaşi.

— Nu uita să-ţi iei nişte apă, îi aminti Dick, întinzându-i una din sticlele de pe masa de lângă geam. Poate n-au la sală.

— Mulţumesc, spuse ea, cu o expresie care-l făcu să se întrebe dacă solicitudinea lui nu i se părea soţiei cam exagerată.

În timp ce Maureen era la sală, Dick făcu un duş. Întorcându-se în dormitor, constată cu plăcere că afară era timp însorit. Îşi puse un sacou şi pantaloni, nu înainte de a controla dacă nu cumva personalul hotelului înlocuise vreo sticlă cu apă în timp ce el era în baie.

Comandă micul dejun pentru două persoane şi-l primiră la câteva momente după întoarcerea lui Maureen de la sală, cu sticla de Evian pe jumătate golită.

— Cum a mers antrenamentul? o întrebă Dick.

— Nu grozav, răspunse ea. M-am simţit cam depăşită.

— Probabil din cauza fusului orar, sugeră Dick, aşezându-se la un capăt al mesei.

Îi turnă soţiei apă în pahar, iar el rămase tot la sucul de portocale. Deschise ziarul Herald Tribune şi se apucă să-l citească, în timp ce soţia lui se îmbrăca. Hillary Clinton spunea că nu va candida la preşedinţie, dar declaraţia ei îl convinse pe Dick că o va face, mai ales că o spunea stând alături de soţul ei.

Maureen ieşi din baie într-un halat de la hotel. Se aşeză în faţa soţului ei, sorbind puţină apă.

— Ar fi bine să luăm o sticlă de Evian cu noi la Hermitage, spuse ea.

Dick ridică ochii de la ziar.

— Fata de la sala de sport m-a avertizat să nu cumva să beau apă de la chiuvetă.

— A, da, ar fi trebuit să-ţi spun şi eu, zise Dick în timp ce Maureen băga în geantă una din sticlele de pe masa de lângă geam. Nu strică niciodată să fii prudent.

Dick şi Maureen intrară agale pe porţile palatului Hermitage cu câteva minute înainte de ora zece şi se pomeniră că trebuie să stea la o coadă lungă. Crocodilul de vizitatori avansa încet de-a lungul unei poteci pietruite, aflate în plin soare. Maureen sorbi de mai multe ori din apă în timp ce întorcea paginile ghidului. Înainte de a ajunge la cabina de bilete se făcuse zece şi patruzeci de minute. Înăuntru, Maureen răsfoia mai departe ghidul.

— Orice ar fi, să nu pierdem *Băiatul ghemuit* al lui Michelangelo, *Fecioara* lui Rafael şi *Madonna Benois* a lui Leonardo.

Dick zâmbi aprobator, deşi nu-i stătea mintea la maeştrii artei universale.

Urcând scara largă de marmură, trecură de mai multe statui magnifice, adăpostite în alcovuri. Dick descoperi cu surprindere cât de vast era palatul Hermitage. Cu toate că în ultimii trei ani venise de mai multe ori la St. Petersburg, nu văzuse clădirea decât pe dinafară.

— Colecţia ţarului Petru ocupă trei etaje şi peste două sute de săli, îi spuse Maureen, citind în ghid. Aşa că hai să pornim.

Până la unsprezece şi jumătate, acoperiseră doar şcolile olandeză şi italiană de la primul etaj, iar Maureen terminase de băut toată sticla de Evian.

Dick se oferi să meargă să mai cumpere o sticlă. Îşi lăsă soţia să admire *Cântăreţul la lăută* al lui Caravaggio şi el se strecură în prima toaletă pe care o găsi. Umplu sticla de Evian cu apă de la robinet şi se întoarse lângă nevastă. Dacă Maureen şi-ar fi aruncat ochii la unul din standurile cu băuturi de la fiecare etaj ar fi descoperit că la Hermitage nu se vinde apă Evian, pentru că au un contract de exclusivitate cu firma Volvic.

Până la douăsprezece şi jumătate, acoperiseră şi cele şaisprezece săli dedicate artei Renaşterii şi se hotărâră să ia masa de prânz. Ieşiră din clădire în soarele amiezii. Merseră o vreme pe jos pe malul râului Moika, oprindu-se ca să fotografieze o mireasă şi un mire pozând pe Podul Albastru, în faţa Palatului Marinski.

— E o tradiţie locală, spuse Maureen, întorcând o pagină a ghidului.

După încă un cvartal de mers, ajunseră în faţa unei mici pizzerii, unde-i tentară să intre mesele pătrate cu feţe de masă curate în carouri albe şi roşii şi chelneri frumos îmbrăcaţi.

— Trebuie să mă duc la toaletă, spuse Maureen. Îmi e puţin greaţă. Cred că din cauza căldurii. Comandă-mi doar o salată şi

un pahar de apă, adăugă.

Dick zâmbi, scoase sticla de Evian din geanta ei şi-i umplu paharul. Când sosi chelnerul, comandă o salată pentru soţia lui şi pentru el ravioli şi o Cola dietetică mare. Murea de sete.

După ce-şi mâncă salata, Maureen se mai înviora puţin şi începu să-i spună lui Dick ce ar trebui neapărat să vadă în Palatul de Vară.

În taxi, în timp ce traversau oraşul spre zona de nord, continuă să citească din ghid:

— Petru cel Mare a construit Palatul de Vară după o vizită la Versailles şi în Rusia a angajat cei mai buni grădinari peisagişti şi cei mai pricepuţi meşteri din ţară, dorind să reproducă extraordinarul palat franţuzesc. Dorea ca prin această operă să aducă un omagiu francezilor, pe care-i admira, considerându-i elita stilului european.

Şoferul de taxi îi întrerupse discursul cu o mică informaţie:

— Tocmai trecem pe lângă Palatul de Iarnă, recent construit, unde stă preşedintele Putin de câte ori vine la St. Petersburg. Văd steagul naţional înălţat, aşa că probabil preşedintele e aici.

— A venit cu avionul de la Moscova special ca să se întâlnească cu mine, spuse Dick.

Şoferul râse îndatoritor.

După o jumătate de oră de când se urcaseră în taxi, ajunseră la Palatul de Vară şi şoferul îi lăsă într-o parcare supraaglomerată de vizitatori şi comercianţi care vindeau suveniruri ieftine din spatele unor standuri improvizate.

— Hai să vedem cum e de fapt palatul, sugeră Maureen.

— Vă aştept aici, spuse şoferul. Nu vă iau bani în plus. Cât staţi?

— Cred că vreo două ore, nu mai mult, răspunse Dick.

— Vă aştept aici, repetă şoferul.

Cei doi soţi se plimbară prin grădinile magnifice şi Dick înţelese de ce locul era descris în ghid ca un obiectiv de cinci stele, pe care „nu-l puteţi rata”. Maureen îi descria ce vedeau, printre înghiţituri de apă.

— Terenurile din jurul palatului ocupă peste o sută de pogoane, există mai mult de douăzeci de fântâni şi încă unsprezece rezidenţe în afară de palatul mare.

Deşi soarele nu mai ardea, cerul era încă limpede şi Maureen continua să bea apă regulat, dar, de câte ori îi oferea sticla şi lui Dick, el îi răspundea: „Nu, mulţumesc”.

Când urcară în fine treptele palatului, se pomeniră că trebuie să stea din nou la o coadă lungă şi Maureen recunoscu atunci că se simţea un pic obosită.

— Păcat să venim până aici şi să nu aruncăm o privire înăuntru, spuse Dick.

Soţia lui încuviinţă fără entuziasm. Statură la coadă şi Dick achiziţionă două bilete şi contra unei mici sume, primiră un ghid care vorbea engleza.

— Nu mă simt prea bine, spuse Maureen când intrară în dormitorul ţarinei Ecaterina, ţinându-se de patul cu baldachin.

— Trebuie să beţi multă apă într-o zi atât de caldă, sugeră ghidul.

Când ajunseră în biroul ţarului Nicolae al IV-lea, Maureen îşi preveni soţul că simţea că leşină. Dick îi ceru scuze ghidului, o luă de umeri şi ieşiră afară, ajungând cu greu până la parcare. Îl găsiră pe şofer aşteptându-i lângă taxi.

— Trebuie să ne întoarcem imediat la hotelul Grand Palace, spuse Dick, în timp ce soţia lui se prăbuşea pe bancheta din spate a maşinii ca un beţiv azvârlit afară din cârciumă sâmbătă seara.

Pe drumul lung de întoarcere, lui Maureen îi era foarte rău, dar şoferul nu comentă, păstrând viteza constantă pe şosea. După patruzeci de minute, opri în faţa hotelului Grand Palace. Dick îi dădu câteva bancnote şi se scuză pentru starea soţiei.

— Sper că doamna se face bine, spuse acesta.

— Da, să sperăm, întări Dick.

Îşi ajută soţia să coboare din maşină şi o duse repede la lifturile din holul hotelului, nedorind să atragă atenţia asupra lor. După câteva minute, ajunseră cu bine în apartamentul lor şi Maureen dispăru imediat în baie. Deşi închisese uşa, Dick o auzi vomitând. Se uită prin cameră. În lipsa lor toate sticlele de Evian fuseseră înlocuite. Nu se obosi s-o golească decât pe cea de pe noptiera lui Maureen şi o umplu cu apă de la chiuveta din chicinetă.

Maureen ieşi în fine din baie şi se prăbuşi pe pat.

— Mă simt îngrozitor, zise.

— Poate ar trebui să iei două aspirine şi să încerci să dormi.

Maureen dădu slăbită din cap:

— Îmi aduci aspirina? E în trusa mea de toaletă.

— Sigur, draga mea.

Găsi pastilele şi se întoarse lângă soţie, cu un pahar umplut cu apă de la robinet. Ea îşi scosese rochia, dar nu şi slipul. O ajută să se ridice în capul oaselor şi-şi dădu seama că era leoarcă de transpiraţie. Înghiţi cele două aspirine cu apa dată de el. Dick o lăsă cu blândeţe pe pat şi trase perdelele. Apoi deschise uşa apartamentului şi întoarse spre exterior tăbliţa agăţată de clanţă pe care scria *Nu deranjaţi*. Ultimul lucru de care avea nevoie era să apară vreo menajeră grijulie şi s-o găsească pe soţia lui în starea aceea. După ce se asigură că ea dormea, Dick coborî la masă.

— Vine şi doamna? se interesă ospătarul-şef după ce-l văzu aşezându-se.

— Din păcate, nu, răspunse Dick. Are o migrenă uşoară. Mi-e teamă că a stat prea mult în soare, dar va fi bine până mâine dimineaţă.

— Să sperăm, domnule. Cu ce vă pot servi în seara aceasta?

Dick parcurse pe îndelete meniul, comandând în cele din urmă.

— Cred că o să încep cu pateul şi pe urmă o să iau un cotlet, mediu pătruns.

— Excelentă alegere, domnule.

Dick îşi umplu paharul din sticla de pe masă şi-l bău repede, turnându-şi apoi din nou. Nu se grăbi la masă şi când se întoarse în apartament, puţin după ora zece, observă încântat că soţia lui dormea dusă. Îi luă paharul, îl duse la baie şi-l umplu cu apă de la robinet, apoi i-l puse la loc pe noptieră. Se dezbrăcă şi se băgă sub pătură lângă soţie, stinse veioza şi adormi buştean.

A doua zi de dimineaţă când se trezi, Dick îşi dădu seama că era şi el foarte transpirat. Cearşaful era umed şi când se întoarse să-şi privească soţia, văzu că-i dispăruse toată culoarea din obraji.

Se sculă din pat, intră în baie şi făcu un duş cu multă apă. Se şterse, se îmbrăcă într-un halat de la hotel şi reveni în dormitor. Se furişă spre noptiera soţiei şi-i reumplu iar paharul gol cu apă de la robinet.

Trase perdelele şi verifică dacă biletul cu *Nu deranjaţi* mai era pe clanţă. Se aşeză pe un scaun lângă patul soţiei şi se apucă să citească ziarul Herald Tribune. Ajunsese la paginile de sport când ea se trezi. Vorbea împleticit. Reuşi să spună:

— Mă simt groaznic.

După o pauză lungă, adăugă:

— Nu crezi că ar trebui să mă vadă un doctor?

— Te-a examinat deja, draga mea, spuse Dick. Am chemat aseară un doctor. Nu-ţi aduci aminte? A spus că ai febră şi trebuie s-o elimini prin transpiraţie.

— Mi-a lăsat medicamente? întrebă Maureen pe un ton plângăreţ.

— Nu, draga mea. A spus doar să nu mănânci nimic, dar să încerci să bei cât mai multă apă.

Îi ţinu paharul la buze şi ea încercă să bea câteva înghiţituri. Reuşi chiar să-i spună: „Mulţumesc” înainte de a se prăbuşi la loc pe pernă.

— Nu-ţi face griji, draga mea, spuse Dick. O să te faci bine şi-ţi promit că nu plec de lângă tine.

Se aplecă şi-o sărută pe frunte. Ea adormi din nou.

Singurul moment când Dick o părăsi pe Maureen în ziua aceea a fost pentru a-i spune menajerei că soţia lui nu dorea să le schimbe cearşafurile, pentru a-i umple paharul de pe noptieră şi după-amiază târziu, pentru a vorbi la telefon cu ministrul, la apelul acestuia.

— Preşedintele a sosit ieri cu avionul, îi spuse Cenkov pentru început. Stă la Palatul de Iarnă, tocmai m-am despărţit de el. Mi-a spus să-ţi transmit că de abia aşteaptă să vă cunoască, pe tine şi pe soţia ta.

— Ce amabil din partea lui! spuse Dick. Dar am o problemă.

— O problemă? repetă omul căruia nu-i plăceau problemele, mai ales când era preşedintele în oraş.

— Maureen pare să fi contractat o febră. Ieri am stat toată ziua în soare şi nu sunt sigur că se va reface la timp pentru ceremonia de semnare, aşa că s-ar putea să vin doar eu.

— Îmi pare rău, spuse Cenkov. Dar tu cum te simţi?

— Mai bine ca oricând, răspunse Dick.

— Bun, păru Cenkov uşurat. Atunci te iau la nouă, cum ne-am înţeles. Nu putem să-l facem pe preşedinte să ne aştepte.

— Nici eu nu vreau asta, Anatol, îl asigură Dick. O să fiu în hol cu mult înainte de nouă.

Se auzi o bătaie în uşă. Dick închise repede telefonul şi se năpusti să răspundă, înainte de a da cineva buzna înăuntru! O menajeră stătea pe hol lângă un căruţ încărcat cu cearşafuri, prosoape, săpunuri, sticluţe de şampon şi navete cu apă Evian.

— Nu doriţi să vă fac patul, domnule? zâmbi ea.

— Nu, mulţumesc, refuză Dick. Soţia mea nu se simte bine.

Şi-i arătă biletul cu *Nu deranjaţi*.

— Poate mai vreţi apă, îi întinse ea o sticlă mare de Evian.

— Nu, repetă el cu fermitate, închizând uşa.

În seara aceea nu mai primiră decât un telefon de la directorul hotelului, care-l întrebă politicos pe Dick dacă doamna nu dorea să fie consultată de doctorul hotelului.

— Nu, mulţumim, spuse Dick. A stat cam mult în soare, dar acum se reface şi sunt convins că până mâine dimineaţă îşi va

reveni complet.

— Sunaţi-mă dacă se răzgândeşte, zise directorul. Doctorul poate fi la dumneavoastră în câteva minute.

— Sunteţi foarte amabil, dar nu e necesar, îl asigură Dick, închizând telefonul.

Se întoarse lângă soţia lui, care era palidă şi cu vinişoare întunecate vizibile. Se aplecă, aproape atingându-i buzele – încă mai respira. Se duse la frigider, îl deschise şi scoase toate sticlele întregi de apă Evian. Puse două în baie şi câte una pe fiecare noptieră. În fine, înainte de a se dezbrăca, scoase din buzunarul geamantanului plăcuţa cu NU BEŢI APA şi o puse la locul ei pe marginea chiuvetei.

A doua zi de dimineaţă, maşina lui Cenkov opri în faţa hotelului Grand Palace cu câteva minute înainte de ora nouă. Karl sări jos să-i deschidă portiera din spate ministrului.

Cenkov urcă repede treptele de la intrare, aşteptându-se să-l vadă pe Dick în hol. Se uită bine prin încăpere, dar nici urmă de partenerul lui de afaceri. Se duse la recepţie şi întrebă dacă domnul Barnsley îi lăsase vreun mesaj.

— Nu, domnule ministru, răspunse recepţionerul. Doriţi să-l sun în cameră?

Ministrul dădu repede din cap. Aşteptară amândoi un timp, apoi recepţionerul sugeră:

— Nu răspunde nimeni, domnule ministru, poate că domnul Barnsley e pe drum spre dv.

Cenkov dădu din nou din cap şi se plimbă un timp în sus şi în jos, privind mereu spre lift, apoi la ceas. La nouă şi zece, deveni neliniştit, pentru că nu dorea să-l lase pe preşedinte să aştepte.

— Mai încearcă să suni, se întoarse el la recepţie.

Recepţionerul formă imediat numărul domnului Barnsley, dar nu primi din nou niciun răspuns.

— Trimite după director, latră ministrul.

Recepţionerul încuviinţă şi formă o singură cifră la telefon. După câteva momente, un bărbat înalt, elegant îmbrăcat, se afla lângă Cenkov.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule ministru? întrebă el.

— Trebuie să urc în camera domnului Barnsley.

— Desigur, domnule ministru. Vă rog să mă urmaţi.

Ajungând la etajul nouă, cei trei bărbaţi se îndreptară repede spre apartamentul Tolstoi, unde cartonaşul cu *Nu deranjaţi* încă atârna de clanţă. Ministrul bătu tare la uşă, dar nu primi niciun răspuns.

— Deschideţi uşa, ceru el.

Recepţionerul îl ascultă fără ezitare.

Ministrul se năpusti în cameră, urmat de director şi de recepţioner. Cenkov se opri brusc văzând două trupuri nemişcate

zăcând în pat. N-a mai fost nevoie să-i spună recepţionerului să cheme un doctor.

Din păcate, doctorul mai avusese trei cazuri asemănătoare în ultima lună, dar cu o diferenţă – ceilalţi trei fuseseră localnici. Îşi studie o vreme pacienţii, apoi conchise în şoaptă:

— Boala siberiană.

Ridicând ochii spre ministru, continuă:

— Doamna a decedat, fără îndoială, în timpul nopţii, iar domnul ora trecută.

Ministrul rămase tăcut.

— Prima mea concluzie, spuse mai departe doctorul, este că ea a contractat boala bând prea multă apă de la robinet – făcând o scurtă pauză, se uită la trupul neînsufleţit al lui Dick – iar soţul a luat virusul de la soţie, probabil în cursul nopţii. Nu e ceva neobişnuit pentru cupluri, adăugă el. Ca atâţia compatrioţi de-ai noştri, e clar că nu ştia că – ezită din nou dacă să numească sau nu virusul în faţa ministrului – Siberius e una din rarele boli infecţioase care e şi foarte contagioasă.

— Dar i-am telefonat aseară, interveni directorul, şi l-am întrebat dacă nu voia să-i trimit un doctor. Mi-a spus că nu e necesar, că soţia lui se simte mai bine şi că-şi va reveni complet până dimineaţa.

— Ce păcat! spuse doctorul. Dacă spunea da, poate că era prea târziu să-i mai scap soţia, dar pe el aş fi fost totuşi capabil să-l salvez.

Nu poate fi deja octombrie*

Patrick O'Flynn stătea în faţa magazinului de bijuterii al lui H. Samuel cu o cărămidă în mâna dreaptă. Se uita cu tot dinadinsul la vitrină. Zâmbi, ridică braţul şi azvârli cărămida în panoul de sticlă. Acesta se crăpă, în forma unei pânze de păianjen, dar rămase pe loc. O alarmă se declanşă imediat; în noaptea rece, senină şi neclintită de octombrie se auzea la opt sute de metri distanţă. Şi ceea ce era mai important pentru Pat, alarma era legată direct la o sonerie de la postul local de poliţie.

Pat nu se mişcă din loc, privind ce făcuse. Nu avu de aşteptat decât nouăzeci de secunde înainte de a auzi zgomotul unei sirene. Se aplecă şi-şi recupera cărămida de pe asfalt, pe când şuieratul se auzea din ce în ce mai tare. Când maşina poliţiei se opri cu un scrâşnet lângă bordură, Pat ridică deasupra capului cărămida şi se lăsă pe spate, ca un aruncător de suliţă decis să ia medalia de aur la olimpiadă. Doi poliţişti săriră din maşină. Cel mai în vârstă îl ignoră pe Pat, care rămase încordat, cu braţul ridicat deasupra capului şi cărămida în mână, şi se duse la vitrină să vadă pagubele. Deşi geamul se crăpase, nu se desprinsese nicio bucată. Oricum, un grilaj de protecţie din fier coborâse în spatele vitrinei, după cum Pat ştia foarte bine că se va întâmpla. Dar când sergentul va reveni la postul de poliţie, îl va suna pe patronul magazinului, îl va scula din pat şi-i va cere să vină să oprească alarma.

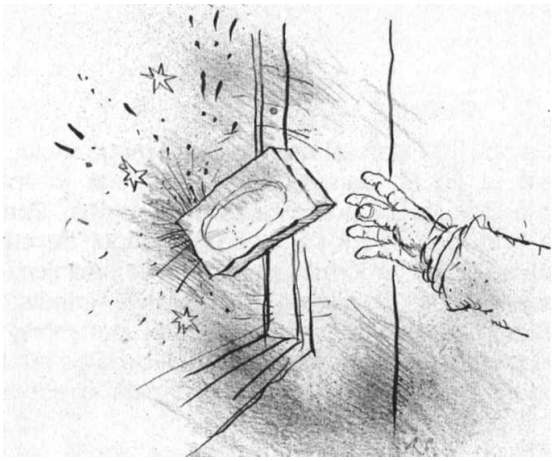

Întorcându-se de la vitrină, sergentul îl văzu pe Pat stând tot cu braţul ridicat şi cărămida în mână.

— OK, Pat, dă-o-ncoace şi urcă, spuse sergentul, ţinându-i deschisă portiera din spate a maşinii.

Pat zâmbi, îi dădu cărămida poliţistului mai tânăr, cu vorbele:

— O să aveţi nevoie de asta ca dovadă.

Proaspătul om al legii rămase fără grai.

— Mulţumesc, domnule sergent, spuse Pat, se urcă în maşină în spate şi i se adresă cu un zâmbet tot celui tânăr, care se afla la volan…

— V-am povestit cum am încercat odată să mă angajez pe un şantier de construcţii din Liverpool?

— De multe ori, interveni poliţistul mai vârstnic, aşezându-se lângă Pat şi închizând portiera.

— Fără cătuşe? se interesă Pat.

— Nu vreau să mă leg de tine, zise sergentul, vreau să scap de tine. De ce nu pleci înapoi în Irlanda?

— Au închisori cu mult inferioare, explică Pat, şi în orice caz, nu mă tratează cu acelaşi respect ca dumneavoastră, domnule sergent.

Maşina se depărta de bordură, pornind spre secţia de poliţie.

— Îmi puteţi spune numele dumneavoastră? i se adresă Pat poliţistului mai tânăr.

— Ofiţer Cooper.

— Sunteţi cumva rudă cu inspectorul-şef Cooper?

— E tatăl meu.

— Un gentleman, spuse Pat. Am consumat împreună multe ceşti de ceai cu biscuiţi. Sper că e în formă bună.

— Tocmai a ieşit la pensie, spuse ofiţerul Cooper.

— Îmi pare rău să aud asta, se miră Pat. Vreţi să-i spuneţi că Pat O'Flynn a întrebat de el? Şi vă rog să-i transmiteţi lui şi iubitei dumneavoastră mame toate urările mele de bine.

— Termină cu borşul, Pat, spuse sergentul. Băiatul abia a ieşit de pe băncile şcolii, şi se dădu jos din maşina oprită la secţie, ţinând portiera deschisă.

— Mulţumesc, domnule sergent, spuse Pat, de parcă ar fi vorbit cu portarul de la Ritz.

Ofiţerul cel tânăr râse văzându-l pe sergent intrând cu Pat în secţie.

— Vai, bună seara, domnule Baker, spuse Pat, văzând cine stătea la recepţie.

— Cristoase! făcu ofiţerul de serviciu. Nu poate fi deja octombrie.

— Ba mi-e teamă că da, domnule sergent, replică Pat. Mă întrebam dacă e liberă celula mea obişnuită. Stau numai o noapte, înţelegeţi.

— Din păcate celula ta e deja ocupată de un infractor real, spuse ofiţerul de serviciu. Va trebui să te mulţumeşti cu celula numărul doi.

— Dar întotdeauna am stat la numărul unu! protestă Pat.

Ofiţerul de serviciu ridică enervat capul.

— Nu, eu sunt de vină, recunoscu Pat, ar fi trebuit să-mi pun secretara să facă o rezervare telefonică. Doriţi să-mi amprentaţi cartea de credit?

— Nu, am toate detaliile în dosarul tău, îi asigură sergentul.

— Dar amprentele?

— Dacă n-ai găsit vreo cale să ţi le modifici, Pat, nu vrem să-ţi mai luăm încă un set. Mai bine ai semna de intrare.

Pat luă pixul care i se oferea şi semnă în josul paginii cu o înfloritură.

— Du-l la celula numărul doi.

— Vă mulţumesc, domnule sergent, spuse Pat pe când era escortat de acolo.

În drum spre celulă, se întoarse la un moment dat spre ofiţerul de serviciu.

— Domnule sergent, e posibil să mă treziţi în jur de şapte şi să-mi aduceţi o ceaşcă de ceai, preferabil Earl Grey şi ziarul *Irish Times?*

— Uşcheala, Pat, spuse ofiţerul, în timp ce poliţistul de lângă Pat îşi înăbuşea un zâmbet.

— Mi-am amintit de ceva, continuă Pat. V-am povestit cum am încercat să mă angajez pe un şantier de construcţii din Liverpool şi şeful de echipă…

— Ia-l de aici dacă nu vrei să lucrezi la circulaţie tot restul lunii!

Poliţistul îl înşfăcă de cot pe Pat şi se grăbi să coboare scările cu el.

— Nu-i nevoie să veniţi cu mine, sugeră Pat, găsesc singur drumul.

De data asta, poliţistul chiar râse, punând cheia în încuietoarea celulei numărul doi. Deschise uşa grea şi o împinse, făcându-i loc lui Pat, care intră agale.

— Vă mulţumesc, domnule ofiţer Cooper, zise el. Abia aştept să vă revăd mâine dimineaţă.

— Nu lucrez atunci, îl înştiinţa poliţistul.

— Atunci ne vedem la anul pe vremea asta, conchise Pat fără să-i explice nimic, şi nu uitaţi să-i transmiteţi tatălui toate cele bune, adăugă, în timp ce uşa grea de fier se închidea.

Pat studie câteva momente celula: o chiuvetă din oţel, o budă şi un pat, un cearşaf, o pătură şi o pernă. Îl liniştea faptul că nu se schimbase nimic din anul precedent. Se lăsă să cadă pe salteaua din păr de cal, puse capul pe perna tare ca piatra şi dormi toată noaptea – după mai multe săptămâni în care nu se odihnise atât de bine.

Pat a fost trezit dintr-un somn adânc a doua zi dimineaţă la ora şapte, când fanta vizorului s-a dat la o parte, lăsând să se vadă doi ochi negri.

— Bună dimineaţa, Pat, auzi o voce prietenoasă.

— Bună dimineaţa, Wesley, spuse Pat, fără ca măcar să deschidă ochii. Ce mai faci?

— Bine, răspunse Wesley, dar îmi pare rău că te văd iar aici. Bănuiesc că suntem în octombrie, adăugă după o mică pauză.

— Exact, zise Pat, dându-se jos din pat, şi e important să arăt cât mai bine la procesul de dimineaţă.

— Ai nevoie de ceva?

— O ceaşcă de ceai ar fi cel mai bine primită, dar de fapt cer un aparat de bărbierit, un săpun, o periuţă de dinţi şi ceva pastă. Nu trebuie să-ţi amintesc că un acuzat e îndreptăţit să solicite aşa ceva înainte de a se prezenta la tribunal, Wesley.

— O să am grijă să le primeşti, zise Wesley. Vrei să citeşti „Sun”?

— Drăguţ din partea ta, Wesley, dar dacă intendentul-şef a terminat de citit ziarul „Times” de ieri, l-aş prefera pe acela.

Fanta de pe uşă se închise şi se mai auzi un chicotit specific originarilor din Indiile de Vest.

Pat nu avu mult de aşteptat până auzi cheia răsucindu-se în lăcaş. Uşa grea se deschide şi Wesley Pickett apăru zâmbitor, cu o tavă pe care o puse pe marginea patului.

— Mulţumesc, Wesley, spuse Pat, uitându-se la castronul cu fulgi de porumb, cutiuţa de carton cu lapte degresat, cele două felii de pâine prăjită arsă şi oul fiert.

— Sper că Molly şi-a amintit că-mi plac ouăle mai moi, fierte doar două minute şi jumătate, spuse Pat.

— Molly a plecat anul trecut, îl informă Wesley. Oul ăsta a fost fiert aseară de ofiţerul de serviciu.

— Nu mai găseşti personal bun în zilele noastre, comentă Pat. Personal, dau vina pe irlandezi. Nu le mai place să facă menajul, adăugă, bătându-şi oul cu dosul unei linguriţe din plastic. Ţi-am povestit, Wesley, când încercam să-mi iau o slujbă la un şantier

de construcţii din Liverpool şi şeful de echipă, un englez afurisit…

Auzind uşa trântindu-se şi încuindu-se, ridică oftând ochii:

— Cred că i-am mai spus povestea asta, murmură.

După ce-şi termină micul dejun, Pat se spălă pe dinţi cu o periuţă şi pastă dintr-un tub chiar mai mic decât cel furnizat de liniile aeriene Aer Lingus în singura lui experienţă cu avionul, o cursă spre Dublin. Dădu drumul la robinetul de apă caldă şi aşteptă un timp ca firul care ţârâia să se transforme din rece în călâi. Se frecă bine pe mâini cu bucata meschină de săpun până obţinu un film suficient de gros pentru a-şi acoperi faţa ţepoasă. Apoi luă aparatul de plastic Bic şi începu să-şi dea încet jos barba de patru zile. În fine, îşi tamponă pielea cu prosopul verde închis, nu mai mare decât o bucăţică de pluş pentru şters ochelarii.

Se aşeză pe marginea patului, aşteptând, şi citi ziarul „Sun” de la Wesley din scoarţă în scoarţă, în patru minute. Numai un articol al comentatorului politic Trevor Kavanagh – sigur e irlandez, se gândi – era demn de atenţia lui Pat. Gândurile i-au fost întrerupte de deschiderea uşii grele din metal.

— Hai, Pat, spuse sergent Webster. Eşti primu-n dimineaţa asta.

Pat îl acompanie pe ofiţer pe trepte şi văzându-l pe recepţioner, se opri.

— Aş putea să-mi recuperez bunurile, domnule Baker? Le găsiţi în seif.

— Ce aveai? îl întrebă sergentul de serviciu.

— Butonii cu perle, ceasul de mână Cartier şi bastonul cu mâner de argint gravat cu blazonul familiei.

— Le-am dat pe sub mână azi-noapte, zise sergentul.

— Mai bine, remarcă Pat. N-am nevoie de ele acolo unde merg, adăugă, urmându-l pe sergentul Webster afară din secţie.

— Hai în faţă, îl invită sergentul, sărind în maşina-panda.

— Dar trebuie ca doi ofiţeri de poliţie să mă escorteze la tribunal. Aşa prevede regulamentul Ministerului de Interne, insistă Pat.

— Se prea poate să prevadă, zise sergentul, dar n-avem personal destul în dimineaţa asta, doi oameni sunt bolnavi şi unul e la un curs de pregătire.

— Şi dacă încerc să scap?

— Unde nu dă Dumnezeu! spuse sergentul Webster, demarând. Ne-ai scăpa de multe necazuri.

— Şi ce aţi face dacă m-aş decide să vă trag un pumn?

— Ţi-aş trage şi eu unul ţie, spuse exasperat sergentul.

— N-ar fi un gest prea prietenos, comentă Pat.

— Îmi pare rău, Pat, îi mărturisi sergentul, dar i-am promis soţiei că ies din tură la zece ca să mergem la cumpărături. Aşa că dacă ne-am bate, n-ar fi prea încântată de mine – nici de tine, de altfel.

— Îmi cer scuze, domnule sergent Webster, spuse Pat. În octombrie viitor o să mă interesez în ce tură sunteţi, ca s-o evit. Vă rog să-i transmiteţi scuzele mele şi doamnei Webster.

Dacă ar fi auzit cuvintele acelea de la altul, sergentul ar fi râs, dar ştia că Pat vorbea serios.

— Aveţi idee cine va fi la tribunal în dimineaţa asta? îl întrebă Pat când opriră la un semafor.

— E joi, spuse sergentul, în timp ce semaforul îşi schimba culoarea în verde, şi trecea în viteza întâi. Trebuie să fie Perkins.

— Judecătorul Arnold Perkins, bun, făcu Pat. Are siguranţe foarte slabe. Aşa că dacă nu-mi dă o condamnare destul de lungă, o să umblu la ele.

Sergentul intră în parcarea particulară a Curţii Magistraţilor din şoseaua Marylebone. Un aprod se îndreptă spre maşina poliţiei tocmai când Pat cobora.

— Bună dimineaţa, domnule Adams, îl salută Pat.

— Azi-dimineaţă, când m-am uitat la lista de inculpaţi şi ţi-am văzut numele, Pat, spuse domnul Adams, am presupus că a venit vremea din an când îţi faci apariţia. Hai după mine, Pat, şi să terminăm cât mai repede.

Pat merse cu domnul Adams şi intrând în clădirea tribunalului pe o uşă din spate, străbătură un coridor lung şi ajunseră la o celulă.

— Mulţumesc, domnule Adams, spuse Pat, aşezându-se pe o bancă îngustă din lemn cimentată de peretele unei camere alungite. Fiţi amabil şi lăsaţi-mă câteva minute, domnule Adams, continuă Pat. Vreau să mă reculeg înainte de a mă înfăţişa Curţii.

Zâmbind, domnul Adams se întoarse să plece.

— Apropo, zise Pat, tocmai când aprodul atingea uşa, v-am spus despre vremea când încercam să-mi găsesc o slujbă pe un şantier de construcţii din Liverpool şi şeful de echipă, un englez afurisit, a avut tupeul să mă întrebe…

— Îmi pare rău, Pat, unii mai au şi serviciu şi oricum, mi-ai spus povestea asta în octombrie trecut. Şi dacă stau să mă gândesc, şi acum doi ani în octombrie.

Pat se instala tăcut pe bancă şi pentru că nu avea nimic de citit, studie graffiti-ul de pe perete. *Perkins e un flecar.* Simţea că poate fi de acord cu afirmaţia respectivă. *Man U sunt campionii.* Cineva tăiase *Man U* (Manchester United), înlocuindu-l cu *Chelsea*. Pat se întrebă dacă să taie *Chelsea* şi să scrie *Cork*, o echipă pe care n-o bătuseră nici Manchester nici Chelsea niciodată. Cum în încăpere nu mai era niciun ceas, nu putea fi sigur cât timp trecuse când domnul Adams reveni să-l însoţească în sala de judecată. Acum, Adams purta o robă lungă şi neagră, amintindu-i lui Pat de dirigintele lui de la şcoală.

— Urmează-mă, spuse solemn aprodul.

Pat rămase neobişnuit de tăcut în timp ce coborau şoseaua din cărămidă galbenă, după cum numesc obişnuiţii locului cei câţiva metri până la intrarea în corpul de clădire al tribunalului. În fine, Pat ajunse în boxă, păzit de un gardian.

Se uită la cei trei magistraţi aflaţi la datorie în acea dimineaţă. Ceva nu era în regulă. Se aşteptase să-l vadă pe domnul Perkins, un personaj chel, ca din operele lui Dickens. Şi deodată, îl vedea blond, de parcă-i crescuse părul de anul trecut. La dreapta lui Perkins stătea consilierul Steadman, un liberal mult prea îngăduitor pentru gustul lui Pat. La stânga judecătorului se afla o doamnă de vârstă mijlocie, pe care n-o văzuse niciodată: buzele ei subţiri şi ochii porcini nu-l făceau prea încrezător pe Pat într-o înfrângere a liberalului, mai ales dacă respectivul îşi juca bine cărţile. Miss Piggy arăta de parcă abia aştepta să fie de acord cu pedeapsa capitală pentru hoţii din magazine.

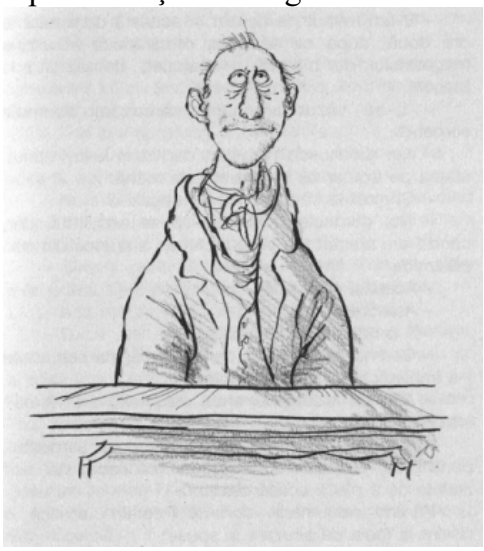

Sergentul Webster intră în boxa martorilor şi depuse jurământul.

— Ce ne puteţi spune despre acest caz, domnule sergent? îl întrebă domnul Perkins.

— Pot să mă uit pe notiţe, domnule judecător? întrebă sergentul Webster, întorcând-se cu faţa spre completul de judecată.

Domnul Perkins încuviinţă din cap şi sergentul îşi deschise bloc-notesul.

— L-am reţinut pe acuzat în această dimineaţă la ora două, după ce azvârlise o cărămidă în vitrina magazinului de bijuterii „H. Samuel” de pe strada Mason.

— L-aţi văzut aruncând cărămida, domnule sergent?

— Nu, recunoscu Webster, dar când l-am reţinut, stătea pe trotuar cu o cărămidă în mână.

— Şi reuşise să pătrundă în magazin?

— Nu, domnule judecător, spuse sergentul, dar, când l-am arestat era pe punctul de a arunca din nou cărămida.

— Aceeaşi cărămidă?

— Aşa cred.

— A produs vreo pagubă?

— Geamul era crăpat, dar un grilaj de securitate l-a împiedicat să ia vreun obiect.

— Cât de valoroase erau obiectele din vitrină? întrebă judecătorul.

— Nu erau obiecte în vitrină, răspunse sergentul, pentru că proprietarul le încuie totdeauna în seif înainte de a pleca acasă seara.

Părând nedumerit, domnul Peerkins aruncă o privire la foaia de acuzare şi spuse:

— Văd că l-aţi acuzat pe O'Flynn de tentativă de spargere şi intrare prin efracţie.

— Aşa este, domnie judecător, spuse sergentul Webster, băgându-şi la loc bloc-notesul în buzunarul din spate al pantalonilor.

Domnul Perkins îşi îndreptă atenţia asupra lui Pat.

— Observ că pledezi vinovat, O'Flynn.

— Da, dom'le judecător.

— Atunci va trebui să te condamn la trei luni de închisoare, în afara cazului că poţi să ne oferi vreo explicaţie pentru ceea ce ai făcut.

Făcând o pauză, se uită la Pat pe deasupra ochelarilor lui cu lentile semicirculare, apoi urmă:

— Ai de spus ceva?

— Trei luni nu ajung, Înălţimea Ta.

— Nu sunt nobil ca să-mi spui „Înălţimea Ta", îl puse la punct Perkins, pe un ton ferm.

— Nu sunteţi? se miră Pat. Aşa am crezut, văzând că purtaţi perucă. Anul trecut n-o aveaţi, aşa că am crezut că aţi fost făcut lord.

— Ţine-ţi gura, îl avertiză domnul Perkins, altfel s-ar putea să-ţi prelungesc sentinţa la şase luni.

— Aşa mai merge, Înălţimea Ta, zise Pat.

— Dacă „aşa mai merge", spuse domnul Perkins, abia ţinându-şi în frâu enervarea, atunci te condamn la şase luni. Luaţi prizonierul de aici.

— Vă mulţumesc, domnule judecător, i se adresă Pat, apoi, printre dinţi: Ne vedem la anul pe vremea asta.

Aprodul îl înghionti pe Pat să iasă din boxă şi-l conduse repede în jos pe scări.

— Bine lucrat, Pat, îi spuse înainte de a-l încuia într-o celulă.

Pat rămase acolo, aşteptând să fie completate toate formularele necesare. Trecură mai multe ore înainte ca uşa celulei să fie deschisă şi să fie escortat afară, spre mijlocul de transport; de data aceasta, nu mai era o maşină-panda condusă de sergentul

Webster, ci o dubă vopsită în alb şi albastru, cu douăsprezece compartimente minuscule înăuntru. Deţinuţii îi spuneau „saună”.

— Unde mă duc de data asta? îl întrebă Pat pe un poliţist nu prea comunicativ, pe care nu-l mai văzuse niciodată.

— O să vezi când ajungi acolo, Paddy, a fost singurul răspuns pe care l-a primit.

— Ţi-am povestit vreodată cum am încercat să caut o slujbă pe un şantier de construcţii din Liverpool?

— Nu, replică poliţistul, şi nu vreau s-aud…

— … şi şeful de echipă, un englez afurisit, a avut tupeul să mă întrebe dacă ştiu diferenţa dintre…

Pat a fost împins în dubă înainte să termine şi a fost nevoit să se aşeze într-un mic compartiment dinăuntru, asemănător cu o toaletă de avion. A căzut pe scaunul de plastic şi uşa s-a trântit în urma lui.

Uitându-se pe gemuleţul pătrat din dreptul lui, a văzut că o luaseră spre sud pe strada Baker şi şi-a dat seama că probabil mergeau la Belmarsh. A oftat. Măcar au o bibliotecă destul de decentă şi poate o să-mi capăt înapoi slujba la bucătărie, s-a gândit.

Când duba a oprit la poarta temniţei, presupunerea lui Pat s-a adeverit. Un panou mare verde de la poartă purta inscripţia BELMARSH, modificată de vreun derbedeu, care scrisese HELL (= iad) în loc de BEL. Intrară într-o curte pustie, depăşind două rânduri de porţi duble.

Cei doisprezece prizonieri au fost mânaţi jos din dubă spre o arie de primire, unde s-au aşezat la coadă. Ajungând în faţă şi văzând cine-i înregistra la recepţie, Pat zâmbi.

— Şi ce mai faceţi în această seară deosebit de agreabilă, domnule Jenkins?

Ofiţerul ridică ochii şi văzându-l, exclamă:

— Nu poate fi deja octombrie!

— Ba da, cu siguranţă, domnule, Jenkins, îi comunică Pat, şi daţi-mi voie să-mi exprim compasiunea pentru pierderea recentă pe care aţi suferit-o.

— Pierderea recentă? repetă domnul Jenkins. Ce tot spui acolo, Pat?

— Vorbesc despre cei cincisprezece galezi care şi-au făcut apariţia la Dublin la începutul anului, dându-se drept echipă de rugby.

— Nu-ţi forţa norocul, Pat.

— Cum aş face asta, domnule Jenkins, când sper că-mi veţi repartiza vechea mea celulă?

Ofiţerul îşi purtă degetul în josul listei de celule disponibile.

— Mi-e teamă că nu pot să ţi-o dau, oftă el exagerat, e rezervată deja de două ori. Dar am exact persoana potrivită ca să-ţi petreci prima noapte cu ea, adăugă, întorcându-se spre gardianul de noapte. Escortează-l pe O'Flynn la celula 119.

Gardianul păru puţin nesigur, dar, îndemnat de o privire a lui Jenkins, se hotărî.

— Urmează-mă, Pat.

— Şi pe cine mi l-a ales domnul Jenkins ca partener de celulă de data asta? se interesă Pat pe când străbăteau coridorul din cărămidă cenuşie şi se opreau la primul grilaj de zăbrele duble. Jack Spintecătorul sau Michael Jackson?

— O să afli curând, răspunse gardianul de noapte, mergând spre al doilea grilaj.

— V-am povestit vreodată, începu deţinutul în timp ce traversau parterul corpului B, despre vremea când încercam să-mi iau o slujbă la un şantier de construcţii din Liverpool şi şeful de echipă, un englez afurisit, a avut tupeul să mă întrebe dacă ştiu diferenţa între o joardă şi o grindă?

Pat aşteptă ca gardianul să-i răspundă, stând în faţa celulei 119 şi aşteptând ca acesta s-o descuie.

— Nu, Pat, nu mi-ai povestit, spuse temnicerul, trăgând uşa grea. Care-i diferenţa între o joardă şi o grindă? vru el să ştie.

Pat era pe cale de a răspunde, dar, văzând cine e în celulă, s-a simţit pentru moment redus la tăcere.

— Bună seara, Înălţimea Ta, a reuşit să spună.

Gardianul n-a mai aşteptat un răspuns. A trântit uşa şi a încuiat-o.

Pat şi-a petrecut restul serii povestindu-mi în amănunt tot ce i se întâmplase în ziua aceea, de la ora două dimineaţa. Când a ajuns la sfârşitul poveştii, l-am întrebat doar:

— De ce în octombrie?

— Când se dă ceasul înapoi, mi-a răspuns, prefer să stau înăuntru, cu trei mese garantate pe zi şi încălzire centrală. Să dormi afară e foarte bine vara, dar nu e un lucru deştept în timpul unei ierni englezeşti.

— Dar ce făceai dacă domnul Jenkins te condamna la un an? l-am întrebat.

— M-aş fi purtat exemplar din prima zi, mi-a spus Pat, şi m-ar fi eliberat după şase luni. Au mari probleme cu supraaglomeraţia aici.

— Dar dacă domnul Perkins ar fi rămas la prima sentinţă, de doar trei luni, ai fi fost eliberat în ianuarie, în plină iarnă.

— Nicio şansă, a replicat Pat. Chiar înainte de a fi programat să ies, aş fi fost găsit cu o sticlă de bere Guinness în celulă. Pentru asemenea comportament, guvernatorul e obligat să-ţi adauge automat trei luni la sentinţă şi asta m-ar fi adus confortabil până în aprilie.

— Şi aşa intenţionezi să-ţi petreci tot restul vieţii? am râs eu.

— Nu mă gândesc chiar atât de departe, a recunoscut Pat. Cu şase luni înainte mi se pare suficient.

Zicând acestea, s-a urcat în patul de sus şi a stins lumina.

— Noapte bună, Pat, i-am urat, lăsându-mi capul pe pernă.

— V-am mai spus vreodată cum mi-am căutat o slujbă pe un şantier de construcţii din Liverpool? m-a întrebat Pat, tocmai când eram pe punctul să adorm.

— Nu, am răspuns.

— Ei bine, şeful de echipă, un englez afurisit – n-o luaţi ca pe o ofensă – (eu am zâmbit) a avut tupeul să mă întrebe dacă ştiu diferenţa dintre o joardă şi o grindă.

— Şi o ştii? l-am întrebat.

— Absolut. Joyce a scris Ulise şi Goethe a scris Faust[11].

Patrick O'Flynn a murit de şoc hipotermic pe 23 noiembrie 2005, în timp ce dormea sub arcada unei clădiri din centrul Londrei.

Cadavrul lui a fost descoperit de un poliţist tânăr, la distanţă de doar o sută de metri de hotelul Savoy.

Regele roşu*

— M-au încadrat la altă infracţiune şi mi-au greşit sentinţa, spuse Max, lăsându-se pe patul de campanie de lângă mine şi răsucindu-şi o nouă ţigară.

Cât am stat în închisoare, am auzit lucrul ăsta de la diverşi deţinuţi, dar, în cazul lui Max Glover, s-a dovedit că era adevărat.

Max ispăşea o pedeapsă de trei ani pentru însuşire de bani sub un pretext fals. Nu era jocul lui. Specialitatea lui Max era să scoată obiecte mici din case mari. Odată, mi-a spus cu mândrie profesională considerabilă că puteau trece ani până când un proprietar îşi dădea seama că i-a fost ştirbită moştenirea familiei, mai ales, adăugase Max, dacă luai un obiect mic, dar valoros, dintr-o cameră ticsită.

— Ţine cont, continuă Max, nu mă plâng, fiindcă, dacă mă acuzau de ce am făcut, mă alegeam cu o condamnare mult mai lungă şi – făcu o pauză – nu mai aveam ce aştepta după ce-mi dădeau drumul.

Ştia că-mi stârnise curiozitatea şi cum nu aveam unde să plec în cele trei ore care mai erau până la Adunare – cele patruzeci şi cinci de minute de splendoare când prizonierilor li se îngăduie să iasă din celule şi să se plimbe prin curte – mi-am luat stiloul, zicând:

— OK, Max, m-ai prins. Hai, spune-mi cum ai fost condamnat greşit.

Max scapără un chibrit, îşi aprinse ţigara răsucită cu mâna şi inhală adânc înainte de a începe. Orice acţiune se desfăşoară pe îndelete în închisoare, pentru că nimeni nu se grăbeşte. Întins pe patul de sus, aşteptam răbdător.

— Numele Kennington Set îţi spune ceva? începu Max.

— Nu, răspunsei, presupunând că se referea la un grup de gentilomi îmbrăcaţi în haine roşii, călărind cu un pahar de porto într-o mână şi un bici în alta, înconjuraţi de o haită de ogari şi având intenţia de a-şi petrece dimineaţa de sâmbătă în urmărirea unui animal cu blană şi cu coadă stufoasă.

Mă înşelam. Kennington Set, după cum mi-a explicat Max mai departe, era de fapt un set de şah.

— Dar nu un set de şah ordinar, m-a asigurat.

Interesul meu creştea. Piesele şahului au fost lucrate probabil de Lu Ping (1469-1540), un meşter desăvârşit din dinastia Ming (1368-1644). Toate cele treizeci şi două de piese din fildeş erau sculptate cu măiestrie şi vopsite cu delicateţe în roşu şi alb. Detalii despre ele apăreau consemnate cu fidelitate în mai multe documente, deşi nu s-a stabilit concludent exact câte seturi de şah a realizat meşterul Lu Ping personal.

— Se ştia că există trei seturi complete, continuă Max, pe când fumul ţigării i se înălţa în spirală spre patul meu. Primul este expus în sala tronului din Palatul Poporului din Beijing; al doilea este în Colecţia Mellon din Washington şi al treilea la British

Museum. Mulţi colecţionari au cutreierat vastul teritoriu chinez în căutarea celui de-al patrulea set despre care se zvonea că ar fi existat. Deşi eforturile lor s-au încheiat întotdeauna cu eşecuri, mai multe piese disparate apăreau din când în când pe piaţă.

Max strivi cel mai scurt chiştoc de ţigară pe care l-am văzut vreodată.

— Pe atunci, urmă el, cercetam obiectele mai mici de la Kennington Hall, un conac din ţinutul Yorkshire.

— Cum ai reuşit să intri acolo? îl întrebai.

— Revista *Viaţa la ţară* l-a delegat pe lordul Kennington să scrie o cărticică agreabilă de Crăciun despre comorile de la Kenninghton Hall, spuse Max, oprindu-se cât să-şi răsucească a doua ţigară. Cât se poate de amabil din partea lordului, continuă el. Printre strămoşii pairului era şi James Kennington (1552-1618), un aventurier, pirat şi servitor credincios al reginei Elisabeta I. James a salvat primul set în 1588, cu doar câteva momente înainte de a se scufunda corabia Isabella. Reîntorcându-se la Plymouth, după o victorie de şaptesprezece la patru în meciul contra spaniolilor, căpitanul Kennington a depus în faţa reginei comoara jefuită de pe corabia scufundată. Majestatea Sa era întotdeauna interesată de lucrurile solide, mai ales dacă le putea purta – aur, argint, perle sau pietre preţioase – şi l-a răsplătit pe căpitanul Kennington făcându-l cavaler. Nu găsea niciun folos pentru setul de şah, aşa că l-a procopsit pe James cu el. Spre deosebire de alţi cavaleri înnobilaţi ca şi el, sir James a continuat să prade pe mare. A avut atâta succes, încât, după un deceniu, regina l-a primit în Camera Lorzilor, acordându-i titlul de prim-lord Kennington pentru servicii aduse Coroanei.

După o mică pauză, Max continuă:

— Singura diferenţă dintre un pirat şi un pair e cu cine împărţi prada.

Ca şi pe suverană, pe cel de-al doilea lord Kennington nu-l interesa deloc şahul, aşa că setul a rămas să se prăfuiască într-una din cele nouăzeci şi două de camere de la Kennington Hall. Deoarece vieţile lorzilor Kennington cu numerele trei, patru, cinci şi şase au fost lipsite de evenimente istorice demne de menţionat, nu putem decât să presupunem că remarcabilul set de şah a rămas la faţa locului şi piesele lui n-au fost mutate de nimeni cu patimă. Cel de-al şaptelea lord Kennington a fost colonel în regimentul 12 de dragoni (cavalerie uşoară) la Waterloo. Colonelul mai juca şah din când în când, aşa că setul a fost şters de praf şi adus în Galeria Lungă din conac.

Cel de-al optulea lord Kennington a fost ucis într-o şarjă a brigăzii de cavalerie, al nouălea în războiul cu burii şi al zecelea la Ypres. Al unsprezecelea, un gigolo, a dus o viaţă mai paşnică, dar a trebuit, din raţiuni pecuniare – era nevoie de un acoperiş nou la Kennington Hall – să-şi deschidă casa publicului. Vizitatori nenumăraţi veneau în fiecare weekend şi contra unei

sume mici, se puteau plimba prin conac. Ajungând în Galeria Lungă, puteau vedea capodopera chineză pe suportul ei, protejată de un cordon roşu.

Cum datoriile se înmulţeau şi încasările de la public nu le puteau acoperi, cel de-al unsprezecelea lord Kennington a fost nevoit să vândă o parte din moştenirea familiei, inclusiv Kennington Set. Casa de licitaţie Christie's a fixat preţul de 100.000 de lire sterline pentru capodoperă, dar ciocanul agentului de licitaţie a căzut abia la 230.000 de lire sterline.

— Când mergi data viitoare la Washington, mi se adresă Max între două pufăieli din ţigară, poţi vedea setul Kennington original, care face parte acum din Colecţia Mellon. Ăsta ar fi fost sfârşitul poveştii mele, continuă el, dacă al unsprezecelea lord Kennington nu s-ar fi însurat cu o artistă stripteusă americană şi n-ar fi avut un fiu. Acest fiu avea o calitate care nu mai exista în familia Kennington de mai multe generaţii: gândea. Onorabilul Harry Kennington a devenit administrator de fonduri, spre marea dezamăgire a tatălui lui, dar dovedindu-se astfel succesor natural al primului lord Kennington. Era un om care ataca piaţa valutară la fel de uşor cum atacase strămoşul lui mările. Pe la vârsta de douăzeci şi şapte de ani, Harry îşi agonisise primul milion spoliind bunuri, spre amuzamentul mamei, care-i sugerase că a-i dezbrăca pe alţii era o chestiune de ereditate la el. Când îşi primi titlul nobiliar, Harry era preşedinte al băncii Kennington. Primul lucru pe care l-a făcut cu averea lui proaspăt căpătată a fost să purceadă la restaurarea conacului Kennington Hall, pentru a-i reda gloria apusă. Nu le-a mai permis tuturor să-şi parcheze maşinile pe peluza lui pentru cinci lire. Ca şi tatăl lui, cel de-al doisprezecelea lord Kennington s-a însurat cu o femeie remarcabilă. Elsie Trumpshaw era progenitura unui proprietar de filatură de bumbac din Yorkshire şi produsul educaţiei oferite de colegiul de fete Cheltenham. Ca orice fătucă respectabilă din Yorkshire, Elsie considera că proverbul: „Dacă ai grijă de bănuţi nu mai trebuie să te îngrijeşti de banii mari" este un crez, nu un clişeu. În vreme ce soţul ei era plecat să facă bani, Elsie devenea, incontestabil, stăpână la Kennington Hall. Îşi petrecuse anii de formare purtând rochiile surorii ei mai mari, învăţând pe manualele ei uzate şi mai târziu, împrumutându-i rujul, aşa că era, desigur, bine pregătită pentru a păzi moştenirea familiei. Îndemânatică, stăruitoare şi bună gospodină, se apucă să întreţină conacul proaspăt restaurat. Deşi n-o interesa jocul de şah, o irita vitrina goală din Galeria Lungă. A rezolvat problema la un târg local de vechituri vândute din portbagaj. Astfel, dezvălui Max, a schimbat destinul multor oameni, inclusiv pe-al meu.

Îşi strivi chiştocul celei de-a doua ţigări şi am fost uşurat că nu şi-a aprins imediat alta, pentru că mica noastră celulă începuse să semene cu gara Paddington în epoca locomotivelor cu aburi.

Elsie arunca o privire printr-un târg de vechituri vândute din portbagaj la Pudsey. Era o dimineaţă ploioasă de duminică – mergea la astfel de târguri doar când ploua, pentru că atunci erau mai puţini clienţi şi era mai uşor să obţină chilipiruri. Cotrobăia prin nişte haine când dădu peste tabla de şah. Pătratele albe şi roşii îi aminteau vag de o fotografie pe care o văzuse într-un catalog vechi al casei Christie's, de pe vremea când familia vânduse setul. Elsie se târgui o vreme cu bărbatul de lângă portbagajul vechiului Jaguar şi trebui să se despartă de 23 de lire ca să ia şahul din fildeş.

Întorcându-se la conac, aranjă noua achiziţie în vitrina goală şi descoperi încântată că se potrivea perfect. Nu se mai gândi la incident până când Bertie, unchiul ei, o sfătui să ceară o evaluare a tablei de şah, din raţiuni de asigurare.

Puţin convinsă, dar nedorind să-şi supere unchiul, Elsie luă setul cu ea la Londra într-una din vizitele lunare pe care i le făcea mătuşii Gertrude.

Mergând spre locuinţa mătuşii, lady Kennington – aşa cum era cunoscută la Londra – se opri pe drum la casa de licitaţie Sotheby's. Un tânăr asistent de la departamentul de obiecte chinezeşti o rugă pe înălţimea sa să revină mai târziu, după-amiază, dându-i timp expertului casei să evalueze piesa.

După o masă tihnită la mătuşa Gertrude, Elsie se întoarse la Sotheby's. O întâmpină un domn pe nume Sencill, şeful departamentului de obiecte chinezeşti, care era de părere că obiectul adus de ea aparţinea, indiscutabil, dinastiei Ming.

— Şi-l puteţi evalua… din raţiuni de asigurare?

— Două mii, două mii cinci sute, înălţimea ta, spuse domnul Sencill. Tablele de şah Ming sunt destul de comune. Piesele individuale sunt însă rare şi un set complet…

Îşi ridică palmele împreunate, de parcă s-ar fi rugat Dumnezeului nevăzut al acţionarilor.

— Vă gândiţi cumva să vindeţi piesa? întrebă.

— Nu, răspunse Elsie hotărâtă. Mă gândesc să-i mai adaug piese.

Expertul zâmbi. La urma urmei, Sotheby's nu este altceva decât o faimoasă casă de licitaţie, de unde diferite generaţii de aristocraţi cumpără sau unde vând.

Sosind înapoi la Kennington Hall, Elsie reaşeză şahul la loc de cinste în sufragerie.

Mătuşa Gertrude puse mingea în mişcare, dăruindu-i nepoatei ei de Crăciun un pion alb. Elsie aşeză piesa pe tabla goală. Părea singuratică.

— Acum, draga mea, să vedem dacă poţi completa setul în timpul vieţii tale, o provocă bătrâna, fără să ştie ce lanţ de evenimente vor declanşa vorbele ei.

Capriciul iscat în timpul vizitei la târgul de vechituri din Pudsey se transformă într-o obsesie şi Elsie porni să caute piesele

lipsă pe tot globul. Primul lord Kennington ar fi fost mândru de ea.

Când lady Kennington dădu naştere primului fiu, Edward, soţul recunoscător îi oferi soţiei o regină albă. O doamnă din fildeş, sculptată magnific şi înfăşurată într-o hlamidă lungă şi complicată. Majestatea Sa privea de sus, cu uşor dispreţ, singurul pion de pe tabla de şah.

A doua achiziţie a fost un alt pion alb, târguit de unchiul Bertie de la un negustor din New York. Astfel, regina albă a putut domni peste doi supuşi.

Naşterea celui de-al doilea fiu, James, a fost răsplătită cu un nebun roşu, splendid în reverenda lui cu falduri şi cu un toiag de păstor. Regina şi cei doi supuşi ai ei puteau acum să se împărtăşească din înţelepciunea nebunului, chiar dacă trebuiau să traverseze tabla de şah ca s-o facă. În curând, întreaga familie se angajă în căutarea pieselor lipsă. Următoarea piesă achiziţionată a fost un pion roşu, scos la licitaţie de casa Bonham's. Acesta şi-a ocupat locul la capătul tablei, aşteptând să fie atacat. Toată lumea antichităţilor era acum la curent cu misiunea vieţii nobilei lady Kennington.

Următoarea pe tablă a fost o tură albă, pe care mătuşa Gertrude i-a lăsat-o lui Elsie prin testament.

Cel de-al doisprezecelea lord Kennington a trecut în lumea de dincolo în 1991. Pe atunci, dintre piesele albe lipseau doar doi pioni şi un cal şi dintre cele roşii, patru pioni, o tură şi regele.

Pe data de 11 mai 1992, un negustor a bătut la poarta conacului Kennington, oferind trei pioni roşii şi un cal alb. Se întorsese recent dintr-o călătorie în zonele îndepărtate ale Chinei. Fusese o căutare lungă şi ardentă, îi povesti el înălţimii sale. Dar o asigură că nu se întorsese cu mâna goală.

Deşi nobila doamnă era de acum bătrână, reuşi să reziste mai multe zile înainte ca străinul să părăsească hanul Kennington cu un cec de 26.000 de lire sterline.

Cu toate că urmă zvonuri din Hong Kong, se deplasă cu avionul la Boston, luă legătura cu negustori din Moscova şi Mexic, tot ce aflase lady Kennington despre piesele care-i lipseau se dovedi neadevărat.

În anii următori, Edward, cel de-al treisprezecelea lord Kennington, dădu peste ultimul pion roşu şi o tură roşie în casa unui pair fără parale, care studiase în acelaşi timp cu el la Eton. James, fratele lui Eddie, nu se lăsă mai prejos şi achiziţionă doi pioni albi de la un negustor din Bangkok.

Rămânea de descoperit doar regele roşu.

Membrii familiei plătiseră suprapreţuri pentru ultimele piese achiziţionate, pentru că toţi cei implicaţi în afaceri cu consignaţii ştiau prea bine că, dacă reuşea să-l completeze, setul de şah al doamnei Kennington valora o avere.

Intrând în al nouălea deceniu de viaţă, Elsie îşi informă fiii că, după moartea ei, dorea ca moştenirea să se împartă egal între ei, cu o singură clauză. Intenţiona să lase şahul fiului care-i va găsi ultima piesă.

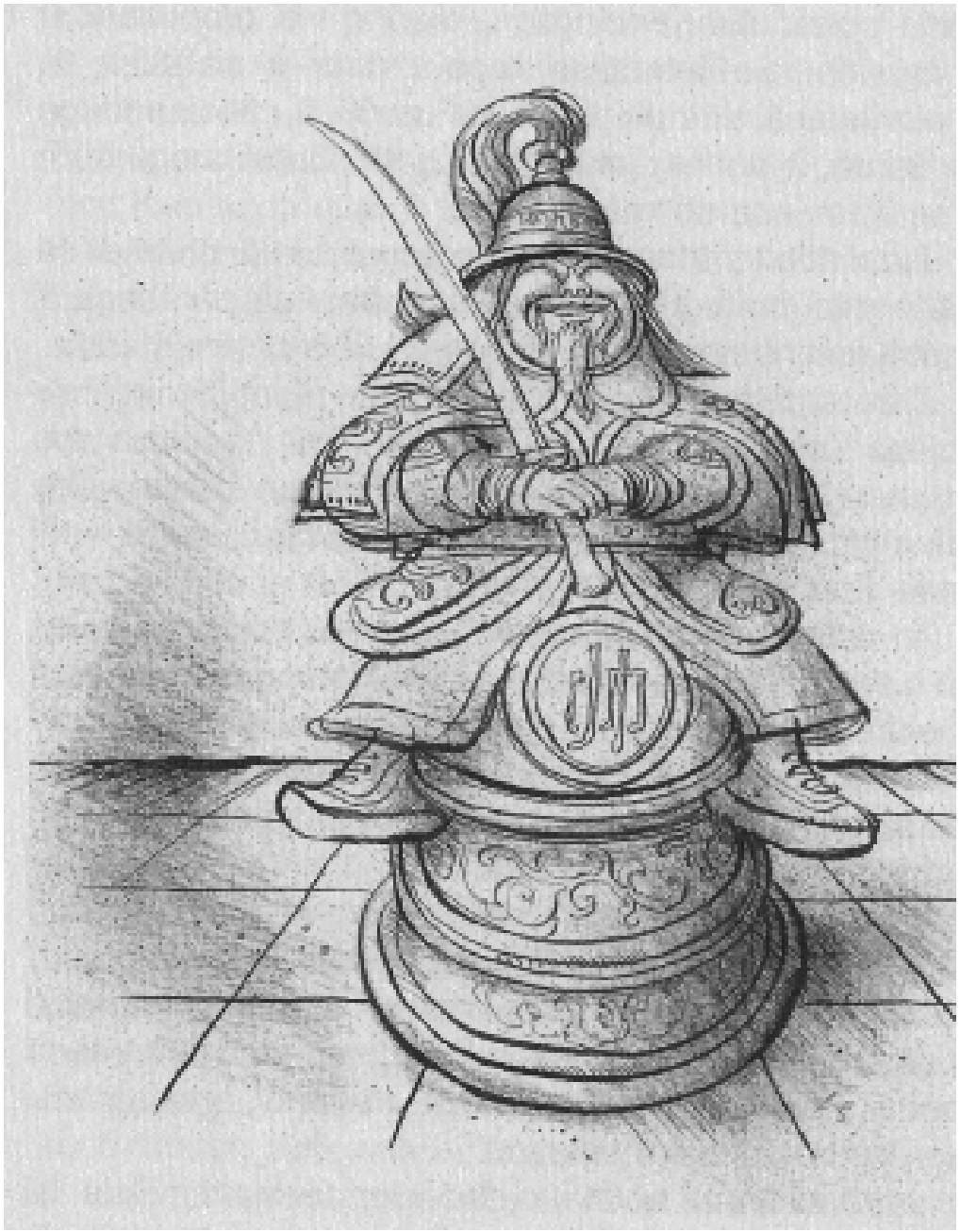

Elsie muri la vârsta de optzeci şi trei de ani, fără să-şi fi privit regele de fildeş.

Edward moştenise deja titlul – acesta nu se atribuia prin testament – şi după cheltuielile de înmormântare, moşteni conacul şi suma de 857.000 de lire sterline. James se mută în apartamentul din piaţa Cadogan şi primi şi el 857.000 de lire sterline. Setul Kennington rămase în vitrina lui pentru a fi admirat de toţi, cu o poziţie neocupată şi dreptul de proprietate asupra lui nerezolvat. Aici intră în scenă Max Glover.

Max avea un talent de netăgăduit, anume o încheietură mlădioasă. Educat la o şcoală publică neînsemnată din Anglia, îndemânarea de jucător de cricket i-a permis să se amestece printre oamenii pe care mai târziu avea să-i jefuiască. Doar un tip care punctează fără efort la cricket nu poate fi altfel decât demn de încredere.

Meciurile din afara Londrei îi conveneau cel mai mult lui Max, pentru că-i dădeau posibilitatea să întâlnească victime noi. Runda XI la Kennington Village n-a fost o excepţie. Când înălţimea sa veni în pavilion să ia ceaiul cu cele două echipe, Max storsese de la arbitru istoria celebrului Kennington Set, inclusiv clauza testamentară că fiul care va reuşi să găsească regele roşu care lipsea va moşteni automat tot setul.

În timp ce devora o porţie de pandişpan, Max îl întrebă cu îndrăzneală pe lord dacă i se permitea să vadă setul Kennington, deoarece era, pretinse el, fascinat de jocul de şah. Lordul Kennington a fost foarte bucuros că-l putea invita la el în sufragerie pe un jucător atât de bun de cricket. În clipa când zări poziţia goală, în mintea lui Max începu să se formeze un plan. Gazda îi răspunse indiscretă la câteva întrebări bine plantate. El evită să facă orice referire la fratele înălţimii sale sau la clauza testamentară. Îşi petrecu restul după-amiezii meditând la planul lui şi de aceea, rată două prinderi la partida de cricket în care era angajat.

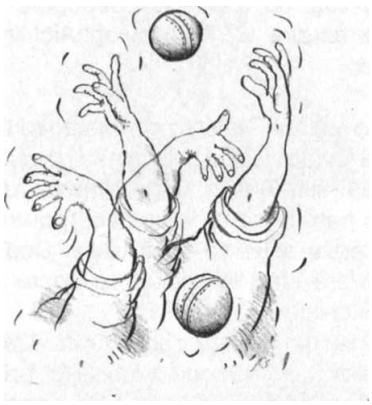

După încheierea jocului, Max refuză invitaţia echipei de a petrece la cârciuma locală, explicând că avea treburi urgente la Londra.

Ajungând în apartamentul lui din zona Hammersmith, Max îl sună imediat pe un vechi camarad cu care împărţise celula ultima dată când fusese la închisoare. Fostul coleg îl asigură pe Max că putea să-l servească, dar îi va lua cam o lună şi „poa' să te coste".

Max alese o după-amiază de duminică pentru a-şi continua cercetările la Kennington Hall. Îşi lăsă anticul automobil MG – încerca să se convingă singur că în curând va reprezenta o piesă de colecţie – în parcarea vizitatorilor şi urmă indicatoarele spre intrare, unde-şi cumpără un bilet de cinci lire sterline. Conacul era din nou deschis publicului în weekend din cauza costurilor de întreţinere şi administrare.

Max străbătu hotărât coridorul lung, decorat cu străvechi portrete realizate de maeştri precum Romney, Gainsborough, Lely şi Stubbs. Fiecare dintre tablourile respective ar fi adus o avere dacă ar fi fost scos pe piaţă, dar ochii lui Max căutau un obiect mult mai mic, expus în Galeria Lungă.

Intrând în încăperea unde se afla Kennington Set, văzu capodopera înconjurată de un grup de vizitatori atenţi, care ascultau informaţiile spuse de ghid. Stând mai în spate, ascultă şi el povestea pe care o ştia prea bine. Aşteptă răbdător ca grupul să treacă în sala următoare pentru a admira argintăria.

— Mai multe piese au fost capturate de la spanioli în timpul bătăliilor cu Armada, recita ghidul, conducându-i pe vizitatori în sala alăturată.

Max se uită pe coridor, să vadă dacă nu-l ajungea din urmă grupul următor. Băgă mâna în buzunar şi scoase regele roşu. În afară de culoare, piesa meşteşugit sculptată era identică până în cel mai mic detaliu cu regele alb situat la capătul opus al tablei. Max ştia că falsul n-ar fi rezistat unui test de datare cu carbon, dar era satisfăcut de perfecţiunea copiei din posesia lui. După câteva minute, ieşi de la Kennington Hali şi se întoarse la Londra.

Următoarea lui problemă a fost să decidă care era oraşul cel mai bun pentru a-şi pune în practică lovitura: Londra, Washington sau Beijing. Palatul Poporului din Beijing părea câştigător cu o jumătate de cap. Totuşi, luând în considerare costurile operaţiunii, singurul cal rămas în cursă se dovedea a fi British Museum. Ceea ce înclină şi mai mult balanţa fu gândul de a-şi petrece următorii cinci ani într-o închisoare chinezească. Mai departe, comparând un penitenciar american cu o închisoare deschisă din estul Angliei, Anglia a câştigat la trap cursa din mintea lui.

A doua zi de dimineaţă, Max a făcut prima vizită din viaţa lui la British Museum. Doamna de la biroul de informaţii l-a

îndrumat spre sălile din spate de la parter, unde se află colecţia de obiecte chinezeşti.

Acolo, văzu sute de obiecte de artizanat chinezesc ce ocupau cincisprezece săli şi-i luă aproape o oră să localizeze setul de şah. Vrusese la un moment dat să ceară îndrumări de la unul din paznicii în uniformă, dar, cum nu-şi dorea să atragă atenţia asupra lui şi se şi îndoia că i-ar fi putut răspunde la întrebare, se răzgândi.

A fost necesar să se învârtă un timp înainte de a rămâne singur în sala care-l interesa. Nu-şi putea permite să comită fapta sub ochii publicului sau, şi mai rău, ai vreunui paznic. Observă că agenţii de securitate străbăteau patru săli în circa treizeci de minute. Deci trebuia să aştepte până pleca paznicul din sala islamică şi să se asigure că nu era niciun alt vizitator primprejur înainte de a face o mişcare.

Mai trecu o oră până când Max se încumetă să-l scoată pe ticălos din buzunar şi să-l compare cu regele legitim, înălţat mândru pe pătratul lui roşu din vitrină. Cei doi regi se măsurară din priviri: erau gemeni identici, dar unul din ei era un impostor. Max aruncă o privire în jur – sala era tot pustie. Doar era unsprezece dimineaţa, marţi, la jumătatea trimestrului, şi afară strălucea soarele.

Max aşteptă ca paznicul să ajungă la artizanatul islamic înainte de a-şi executa mişcarea îndelung repetată. Cu ajutorul unui briceag militar elveţian, desfăcu atent capacul vitrinei ce găzduia capodopera chinezească. O alarmă răguşită se declanşa imediat, dar, cu mult înainte de a apărea primul paznic, Max schimbase cei doi regi între ei, pusese la loc capacul vitrinei, deschisese o fereastră şi se deplasase degajat în sala următoare. Studia un costum de samurai când doi paznici se năpustiră în sala alăturată. Observând fereastra deschisă, unul dintre ei înjură, în timp ce al doilea verifică dacă lipseşte ceva.

— Şi acum probabil vrei să ştii cum i-am prins pe amândoi fraţii în capcana prostului, spuse Max cu vădită plăcere.

Am dat din cap, dar el n-a continuat povestea până când nu şi-a mai răsucit o ţigară.

— Pentru început, m-a povăţuit, să nu grăbeşti niciodată o tranzacţie când eşti în posesia unui lucru dorit de doi cumpărători, dorit cu disperare, în cazul de faţă. Următoarea vizită – se opri să-şi aprindă ţigara – am făcut-o la un magazin de pe şoseaua Charing Cross. N-a fost nevoie să-l caut prea mult, l-am găsit în *Pagini aurii* la rubrica *Şah*, descrişi ca personajele lui Marlowe: *oamenii ce-i slujesc pe maeştri şi-i sfătuiesc pe începători.*

Păşind în magazinul vechi şi mucegăit, Max a fost întâmpinat de un gentilom bătrâior ce semăna cu unul dintre pionii vieţii: făcea din când în când câte o mişcare înainte, dar arăta ca şi cum

se aştepta să fie luat; nu era cu siguranţă tipul de pion care străbate toată tabla şi ajunge rege. Max l-a întrebat pe bătrân de un set de şah expus în vitrină. Au urmat mai multe întrebări atent orientate spre a conduce, din întâmplare, spre valoarea unui rege roşu din Kennington Set.

— Dacă o asemenea piesă ar ieşi vreodată pe piaţă, a spus gânditor bătrânelul, preţul poate depăşi cincizeci de mii de lire sterline, căci toată lumea ştie că două persoane licitează sigur.

Informaţia primită l-a obligat pe Max să facă nişte ajustări la planul lui. Avea însă o nouă problemă: contul lui din bancă nu-i permitea să călătorească la New York. Până la urmă, „achiziţionă" mai multe obiecte mici din case mari, alegând unele care se vindeau rapid, aşa că acumulă destul capital pentru a vizita Statele Unite şi a-şi pune în aplicare planul. Din fericire, era şi jumătatea sezonului de cricket.

După ce ateriza pe aeroportul JFK, Max nu se obosi să viziteze casele Sotheby's sau Christie's, ci-i spuse şoferului de taxi să-l ducă la casa de licitaţie Phillips, de pe strada 79 Est. Respiră uşurat când asistentul căruia-i arătă delicata sculptură furată de la British Museum nu păru foarte interesat de piesă.

— Îi cunoaşteţi proveniența? întrebă el.

— Nu, răspunse Max, s-a moştenit în familie de câteva generaţii.

Un catalog de vânzări a fost publicat după şase săptămâni, Max a citit încântat că obiectul 23, de proveniență necunoscută, era cotat la un preţ de 300 de dolari. Dat fiind că nu se publicase şi fotografia articolului respectiv, era sigur că foarte puţine persoane sau chiar niciuna vor fi interesate de regele roşu şi nimeni nu le va atrage atenţia lui Edward sau James Kennington asupra lui. Nimeni în afara lui.

Cu o săptămână înainte de data când fusese programată licitaţia, Max sună la casa Phillips la New York. Nu avea decât o întrebare. Asistentul cel tânăr îi spuse că, deşi catalogul era disponibil de peste o lună, nimeni nu se arătase interesat în mod deosebit de regele roşu. Max mimă dezamăgirea.

În continuare telefonă la Kennington Hall. Îl tentă pe înălţimea sa cu diverşi „dacă", „dar" şi „poate", determinându-l să-l invite la masă.

La un castron de supă brună Windsor, la clubul White's, lordul Kennington îi explică oaspetelui lui că nu putea să-i arate hârtii la masă, deoarece contravenea regulamentului clubului. Max dădu din cap, lăsă sub scaun catalogul de la Phillips şi începu să depene o poveste elaborată, cum că, din pură întâmplare, în timp ce căuta un mandarin pentru un client, dăduse peste regele roşu.

— Mi-ar fi scăpat şi mie, dacă nu m-aţi fi pus la curent cu povestea lui, îi spuse el.

Lordul Kennington nu mai luă în seamă desertul (budincă, brânză sau biscuiţi), ci-i sugeră să ia cafeaua în bibliotecă, unde aveau voie să discute afaceri.

Max deschise catalogul Phillips şi-i arătă articolul 23 şi câteva fotografii pe care casa de licitaţii nu le văzuse. Citind preţul estimat de trei sute de dolari, lordul Kennington îl întrebă:

— Crezi că Phillips l-a anunţat pe fratele meu că se vinde?

— N-avem niciun motiv să credem asta, replică Max. Unul dintre asistenţii care pregătesc vânzarea m-a asigurat că publicul n-a manifestat prea mult interes pentru articolul douăzeci şi trei.

— Dar de unde ştii sigur că e autentic?

— Asta mi-e meseria, spuse Max încrezător. Dar puteţi să faceţi oricând datarea cu carbon şi dacă am greşit, nu mai daţi niciun ban.

— Nu pot cere mai mult, zise lordul Kennington. Aşa că presupun că trebuie să merg în America să licitez eu însumi, adăugă, izbind braţul fotoliului de piele, din care se înălţă un norişor de praf.

— Mă întreb dacă ar fi înţelept, înălţimea ta… se exprimă Max.

— Şi de ce nu? vru să ştie Kennington.

— Dacă luaţi avionul spre Statele Unite fără nicio explicaţie, s-ar putea să stârniţi curiozitatea inutilă a anumitor membri ai familiei şi – aici Max făcu o pauză – dacă aţi fi zărit într-o casă de licitaţie…

— Înţeleg, spuse Kennington, privindu-l în ochi. Deci, ce mă sfătuieşti, bătrâne?

— Aş fi foarte bucuros să reprezint interesele înălţimii voastre, spuse Max.

— Şi cât ai cere pentru un asemenea serviciu? întrebă lordul Kennington.

— O mie de lire sterline plus cheltuielile, spuse Max, şi doi şi jumătate la sută din preţul final de licitaţie. Vă asigur că aceasta este practica standard.

Lordul Kennington îşi scoase din buzunarul interior al hainei carnetul de cecuri şi scrise cifra de 1.000 de lire sterline.

— Cât estimezi că ar face piesa? se interesă în treacăt.

Max se bucură că lordul Kennington ridicase problema preţului, pentru că aceea era întrebarea pe care o aştepta.

— Depinde de păstrarea micului nostru secret, spuse el. Oricum, v-aş sugera să plasaţi limita de sus la cincizeci de mii de dolari.

— Cincizeci de mii? bolborosi neîncrezător Kennington.

— Nu e prea mult, îi aminti Max, dacă ţinem cont că tot setul complet ar face peste un milion, sau nimic… dacă fratele dumneavoastră ar achiziţiona regele roşu.

— Înţeleg, spuse din nou Kennington. Dar totuşi ai putea să-l achiziţionezi cu câteva sute de dolari.

— Să sperăm, zise Max.

Max Glover părăsi clubul White's la câteva minute după ora trei, explicându-i gazdei lui că mai avea o întâlnire în după-amiaza aceea. Era adevărat.

Se uită la ceas şi decise că avea destul timp să meargă pe jos prin Green Park, fără să întârzie la întâlnire. Ajunse în piaţa Sloane cu câteva minute înainte de ora patru şi se aşeză pe o bancă din faţa statuii lui sir Francis Drake. Îşi repetă noul scenariu în minte. Auzind ceasul public cel mai apropiat bătând ora patru, sări şi traversă repede spre piaţa Cadogan. Se opri la numărul 16, urcă scările şi sună la sonerie.

James Kennington deschise uşa şi-şi întâmpină zâmbind oaspetele.

— V-am sunat de dimineaţă, explică Max. Numele meu e Glover.

James Kennington îl conduse în sufragerie şi-i oferi un loc lângă şemineul rece, aşezându-se în faţa lui.

Deşi era un apartament spaţios, chiar de lux, pe pereţi se vedeau câteva pete de culoare mai deschisă unde atârnaseră mai demult tablouri. Max bănuia că nu fuseseră date doar la curăţat sau la înrămat. Articolele din ziarele de scandal se refereau adesea la obiceiul onorabilului James de a bea cam mult şi la mai multe datorii neplătite de el la jocurile de noroc.

Când ajunse la sfârşitul poveştii lui, Max era bine pregătit pentru prima întrebare a onorabilului James.

— La cât crezi că s-ar ridica piesa, domnule Glover?

— Câteva sute de dolari, răspunse el. Presupunând că fratele dumneavoastră nu află despre licitaţie.

Făcu o pauză, sorbi din ceai şi continuă:

— Dacă află, poate ajunge la cincizeci de mii şi peste.

— Dar eu nu am cincizeci de mii, spuse James un lucru pe care Max îl ştia prea bine. Şi dacă fratele meu ar afla, n-aş putea face nimic. Termenii testamentului sunt cât se poate de clari – cine găseşte regele roşu moşteneşte setul.

— Aş fi doritor să pun eu capitalul necesar pentru a obţine piesa, zise Max, fără nicio ezitare, dacă, în schimb aţi fi de acord să-mi vindeţi mie setul.

— Şi cât ai fi dispus să plăteşti pentru el? întrebă James.

— Jumătate de milion, răspunse Max.

— Dar casa Sotheby a evaluat deja setul complet la peste un milion, protestă James.

— Se prea poate, spuse Max, dar jumătate de milion e cu siguranţă mai mult decât nimic, rezultatul pe care l-aţi obţine dacă fratele dumneavoastră ar afla despre existenţa regelui roşu.

— Dar spuneai că regele roşu s-ar putea vinde cu doar câteva sute…

— În acest caz, solicit doar o mie de lire sterline în avans, plus doi şi jumătate la sută din preţul final, recită Max pentru a doua

oară în după-amiaza aceea.

— Riscul ăsta mi-l asum bucuros, zise James, cu zâmbetul cuiva care crede că a câştigat o mână. Dacă regele roşu se vinde pentru mai puţin de cincizeci de mii, aş putea aduna singur banii. Dacă urcă la mai mult de cincizeci de mii, poţi cumpăra dumneata piesa şi eu îţi vând setul cu o jumătate de milion. Câştig în ambele cazuri, adăugă el, după ce sorbi o gură de ceai.

Şi eu la fel, gândi Max, extrăgând un contract dintr-un buzunar interior. James citi atent documentul, apoi ridică ochii spre el.

— În mod evident, ai fost sigur că-ţi voi accepta planul, domnule Glover.

— Dacă n-o făceaţi, îl vizitam imediat pe fratele dumneavoastră şi rămâneaţi fără nimic. Cel puţin acum, ca să vă citez, câştigaţi în ambele cazuri.

— Presupun că va trebui să mă duc la New York, spuse James.

— Nu este necesar, îl linişti Max. Vânzarea începe la două după-amiaza la New York, ceea ce înseamnă şapte seara la Londra. Regele roşu e articolul douăzeci şi trei, şi pot aranja să vi se dea telefon de la casa Phillips de cum se ajunge la articolul douăzeci şi unu. Doar să staţi lângă telefon şi să aveţi linia liberă.

— Şi preiei dumneata dacă trece de cincizeci de mii?

— Aveţi cuvântul meu, promise Max, privindu-l în ochi.

În weekendul dinaintea licitaţiei, Max luă avionul către New York. Se cază într-un hotel mic din East Side şi alese o cameră nu mai mare decât celula noastră, pentru că abia de avea bani să acopere jocul până la final.

Luni dimineaţa se trezi devreme. Nu putuse dormi din cauza orchestrei de claxoane şi sirene din traficul new-yorkez. Folosi timpul liber pentru a trece în revistă toate posibilităţile care s-ar fi putut ivi după începerea licitaţiei. El urma să fie în centrul scenei mai puţin de două minute şi dacă dădea greş, urma să ia primul avion spre Heathrow şi să nu se aleagă decât cu un cont golit în bancă.

Îşi luă o franzelă la colţul bulevardului 3 cu strada 66, când mai avea de mers câteva sute de metri până la Phillips. Îşi petrecu restul dimineţii asistând la vânzarea unui manuscris care se desfăşura în sala unde urma să aibă loc şi licitaţia obiectelor chinezeşti. Stătu tăcut mai în spate, privind cum conduc americanii o licitaţie, ca să nu fie prins pe picior greşit mai târziu.

Max nu luă masa de prânz, având şi alte motive în afară de situaţia precară, la limită a fondurilor lui. Avea nevoie de timp să formeze două numere de telefon de peste ocean. Îl sună întâi pe lordul Kennington, să confirme că avea autoritatea să urce licitaţia pentru regele roşu până la cincizeci de mii de dolari. Max îl asigură pe lord că-i va telefona de îndată ce ultima lovitură de ciocan va hotărî preţul de vânzare al piesei. După câteva minute, apelă al doilea număr, cel al onorabilului James Kennington,

acasă, în piaţa Cadogan. James ridică receptorul după primul apel, uşurat că-i aude vocea lui Max. Acesta îi promise exact ce-i promisese şi lordului.

După ce vorbi la telefon, Max se duse la pupitrul de licitaţie şi-i dădu asistentei numărul de telefon al lui James Kennington de la Londra, dezvăluindu-i intenţia englezului de a licita pentru articolul 23.

— Lăsaţi pe noi, spuse asistenta. Mă voi asigura că luăm legătura cu el la timp.

Max îi mulţumi, se întoarse în sală şi-şi ocupă locul favorit, la capătul rândului opt, exact la dreapta agentului de licitaţii. Începu să răsfoiască paginile catalogului, citind preţurile unor obiecte care nu-l interesau deloc. Aşteptând cu nerăbdare să înceapă licitaţia, încercă să-şi dea seama care dintre spectatori erau intermediari, care aveau intenţia să liciteze serios şi care veniseră din simplă curiozitate.

La două fără cinci minute, când agentul de licitaţii urcă treptele podiumului, sala era plină de oameni în aşteptare. La ora două, agentul le zâmbi clienţilor lui.

— Numărul unu, declară, un pescar din fildeş sculptat cu mare delicateţe.

Piesa se vându pentru 850$, fără să indice prin nimic drama care avea să urmeze.

Numărul doi ajunse la 1.000 de dolari, dar abia numărul şaptesprezece, un mandarin citind dintr-un registru de birou, atinse pragul de 5.000 de dolari.

Câţiva negustori, interesaţi evident de articole din partea a doua a vânzării, începură să intre în sală, în timp ce alţii plecară, victorioşi sau învinşi în încercarea de a achiziţiona piesele pentru care veniseră. Inima lui Max bătea cu putere, deşi mai era ceva de aşteptat până la numărul 23.

Îşi îndreptă atenţia spre şirul de telefoane aflate pe o masă lungă de pe o latură a sălii. Numai trei erau utilizate. Când agentul anunţă articolul 21, o asistentă începu să formeze un număr de telefon. După câteva momente, o văzu şoptind cu mâna făcută căuş în dreptul receptorului. Când se vându articolul 22, îi comunică iar ceva clientului de la telefon. Max presupuse că-l anunţa pe James Kennington că urma la licitaţie regele roşu.

— Numărul douăzeci şi trei, începu agentul, aruncând o privire la hârtiile lui. Un rege roşu de şah de provenienţă necunoscută, lucrat măiestrit. Am o ofertă de deschidere de trei sute de dolari?

Max ridică imediat catalogul.

— Cinci sute? întrebă agentul, întorcându-se spre asistenta de la telefon.

Ea şopti în receptor, apoi dădu din cap cu putere. Agentul se întoarse spre Max, care licita înainte de a se sugera un alt preţ.

— Am o ofertă de o mie de dolari, spuse agentul, privind spre telefon. Două mii, se aventură, surprins că asistenta încuviinţase

atât de repede. Trei mii? sugeră, cu ochii la Max.

Catalogul acestuia se ridică şi în spatele sălii, mai mulţi negustori începură să discute în surdină.

— Patru mii? se holbă neîncrezător agentul la telefonul amatorului de artă de peste ocean.

În mai puţin de un minut, pragurile de 5.000, 6.000, 7.000, 8.000, 9.000 şi 10.000 de dolari au fost depăşite. Agentul făcea eforturi disperate să nu pară luat pe nepregătite, în timp ce murmurele din sală se înteţeau. Fiecare părea că are o opinie. Câţiva negustori îşi abandonară locurile favorite şi se duseră repede spre fundul sălii, sperând să afle ce se întâmpla. Unii începeau deja să presupună motivul freneziei de la licitaţie, dar nu puteau intra în joc sub o asemenea presiune, mai ales că acum preţul urca în salturi de câte 5.000 de dolari.

— Patruzeci şi cinci de mii? ceru agentul şi catalogul lui Max se ridică. Oferiţi cincizeci de mii? o întrebă pe asistenta de la telefon.

Toţi cei din sală se întoarseră spre ea, iar asistenta şovăi pentru prima dată. Agentul repetă: „Cincizeci de mii”.

Ea şopti cifra în receptor şi după o pauză lungă, dădu din cap fără prea mare entuziasm. Max trebui să răspundă supralicitării de 55.000 de dolari şi acceptă, după o ezitare şi din partea lui.

— Şaizeci de mii? se întoarse agentul spre asistenta de la telefon.

Max aşteptă nervos ca ea să repete cifra în receptor. Pe frunte îi apărură broboane de sudoare, căci se întreba dacă nu cumva James Kennington reuşise să strângă mai mult de cincizeci de mii, caz în care toate economiile lui s-ar fi scurs în afacerea eşuată. După douăzeci de secunde, pentru el lungi cât o eternitate, asistenta clătină din cap şi închise telefonul. Când agentul de licitaţie îi zâmbi, spunând: „Vândut gentilomului din stânga mea, contra sumei de cincizeci şi cinci de mii de dolari”, Max simţi în acelaşi timp greaţă, bucurie, ameţeală şi uşurare.

Rămase pe loc, aşteptând să se stingă rumoarea din sală. După ce se mai vândură o duzină de obiecte, se strecură liniştit afară, ignorând privirile suspicioase ale negustorilor care se întrebau cine era. Străbătu covorul gros şi verde şi se opri la biroul de achiziţii.

— Vreau să fac o depunere pentru numărul douăzeci şi trei.

Funcţionara se uită pe o listă.

— Un rege roşu, spuse, verificând a doua oară preţul. Cincizeci şi cinci de mii de dolari, continuă, uitându-se la el pentru confirmare.

El dădu din cap şi fata se apucă să completeze actul de cumpărare. După câteva momente, răsuci hârtia spre Max, prezentându-i-o la semnat.

— Depunerea e de cinci mii cinci sute de dolari, spuse ea, şi suma trebuie completată în interval de douăzeci şi opt de zile.

Max dădu nonşalant din cap, de parcă era bine familiarizat cu procedura. Semnă înţelegerea şi completă un cec de 5.500 de dolari, conştient că astfel îşi golea contul. Împinse hârtiile către asistentă, care-i dădu şi lui o copie a înţelegerii. Uitându-se la semnătură, ea avu o ezitare. Poate că era o coincidenţă: doar Glover era un nume destul de comun. Nu dorea să insulte un client, dar ştia că va trebui să raporteze anomalia la departamentul de acorduri, înainte de a încasa cecul.

Max ieşi din casa de licitaţie şi se îndreptă spre nord, spre bulevardul Park. Intră sigur pe el în casa Sotheby's şi se apropie de recepţie, întrebând dacă putea discuta un moment cu şeful departamentului oriental. Nu trebui să aştepte decât câteva minute.

Cu această ocazie, Max nu mai pierdu timp cu întrebări preliminare, pentru a crea o perdea de fum ca să-şi mascheze intenţia reală. La urma urmei, după cum subliniase agentul de vânzări de la Phillips, nu avea decât douăzeci şi opt de zile pentru a perfecta tranzacţia.

— Dacă ar apărea pe piaţă setul de şah Kennington, la cât v-aţi aştepta să se ridice preţul? întrebă el.

Expertul îl privi neîncrezător, deşi fusese deja informat despre vânzarea regelui roşu la Phillips şi de preţul la care se ridicase piesa.

— Şapte sute cincizeci de mii, posibil până la un milion, răspunse el.

— Şi dacă vă livrez Kennington Set şi îl puteţi autentifica, aproximativ ce sumă ar avansa casa Sotheby's în vederea vânzării piesei?

— Patru sute de mii, posibil cinci, dacă familia ne confirmă că aceasta este Kennington Set.

— Ţinem legătura, promise Max, simţind că i se rezolvaseră toate problemele pe termen scurt şi lung.

*

Max eliberă camera din micul hotel din East Side în seara aceea şi luă un taxi până la aeroportul Kennedy. După ce decolă avionul, dormi dus pentru prima dată după mai multe zile.

Zborul 727 ateriză pe Heathrow exact când soarele răsărea deasupra Tamisei. Neavând nimic de declarat, Max luă expresul de la Heathrow la Paddington şi ajunse în apartamentul lui la timp pentru micul dejun. Începu să-şi imagineze cum ar fi să cineze regulat la restaurantul lui favorit şi să facă oricând semn unui taxi, în loc să aştepte să vină autobuzul.

După ce termină de mâncat, puse farfuriile în chiuvetă şi se instală pe un scaun confortabil. Chibzui la mutarea următoare, pentru că acum, după ce regele roşu se întorsese pe tablă, jocul nu se putea încheia decât cu şah mat.

La ora unsprezece – oră potrivită pentru a suna un moşier – dădu telefon la Kennington Hall. Majordomul îi făcu legătura cu lordul Kennington, care-l salută cu întrebarea:

— L-am obţinut?

— Din păcate nu, înălţimea ta, răspunse Max. Un necunoscut a licitat mai mult decât noi. V-am respectat instrucţiunile până la literă şi n-am licitat peste cincizeci de mii de dolari. Preţul final a fost de cincizeci şi cinci de mii, adăugă, după o scurtă pauză.

Urmă o tăcere lungă, după care lordul întrebă:

— Crezi că amatorul celălalt ar fi putut fi fratele meu?

— Nu am cum să ştiu, zise Max. Nu vă pot spune decât că licita prin telefon, fără îndoială, ca să-şi păstreze anonimatul.

— Aflu eu curând, spuse Kennington şi închise.

— Cu siguranţă, întări Max, formând un alt număr de Londra.

— Felicitări, spuse Max, auzind vocea îngălată a onorabilului James. Am achiziţionat piesa, aşa că acum vă puteţi reclama moştenirea, în virtutea testamentului.

— Bravo, Glover, spuse James Kennington.

— Când îmi livraţi setul, avocaţii mei au primit instrucţiuni să vă completeze un cec în valoare de patru sute patruzeci şi cinci de mii de dolari, zise Max.

— Dar ne-am învoit la jumătate de milion, îl repezi James.

— Minus cei cincizeci şi cinci de mii pe care a trebuit să-i plătesc pentru regele roşu, îl corectă Max. Aşa scrie în contract.

— Dar… începu să protesteze James.

— Preferaţi să-l sun pe fratele dumneavoastră? întrebă Max, tocmai când cineva îi sună la uşă. Deocamdată, piesa e în posesia mea. Gândiţi-vă, îl îndemnă, pentru că James tăcea, eu mă duc să răspund, pentru că sună cineva.

Aşează receptorul pe o măsuţă şi ieşi pe hol, aproape frecându-şi mâinile de mulţumire. Scoase lanţul, descuie şi crăpă uşa puţin. Doi bărbaţi înalţi, îmbrăcaţi în trenciuri identice, stăteau în faţa lui.

— Max Victor Glover? întrebă unul din ei.

— Cine vrea să ştie?

— Sunt detectiv inspector Armitage de la Brigada Antifraudă şi dânsul e detectiv sergent Willis.

Arătară amândoi mandatele, nişte documente foarte familiare lui Max.

— Putem intra?

După ce poliţiştii consemnară declaraţia lui Max, mai consistentă decât un simplu: „Vreau să vorbesc cu avocatul meu”, plecară, se urcară în maşină şi porniră spre Yorkshire, să discute cu lordul Kennington. După ce obţinură o relatare amănunţită de la înălţimea sa, reveniră la Londra să discute cu fratele lui, James, care se dovedi la fel de cooperant.

O săptămână mai târziu, Max a fost arestat pentru fraudă. Luând în considerare trecutul lui pătat, judecătorul nu i-a acordat drept de cauţiune.

— Dar cum au aflat că furaseşi regele roşu? l-am întrebat.

— N-au aflat, îşi strivi Max un nou chiştoc.

Am lăsat jos stiloul.

— Nu prea înţeleg, am murmurat spre patul de sus.

— Nici eu nu am înţeles, recunoscu Max, până când n-am aflat de ce mă acuzau.

Am aşteptat tăcut ca tovarăşul meu de celulă să-şi răsucească o ţigară.

— Când mi-au citit capul de acuzare, zise Max, eu am fost cel mai surprins. Uite cum suna:

„Max Victor Glover, eşti acuzat de tentativă de a obţine bani sub pretext fals. Anume, pe data de 17 octombrie 2000, ai licitat cincizeci şi cinci de mii de dolari pentru un rege roşu, articolul numărul 23 la casa de licitaţie Phillips din New York, stimulând alte părţi interesate să contraliciteze, fără să le informezi că eşti proprietarul piesei.”

O cheie grea s-a răsucit în încuietoare şi uşa celulei noastre s-a întredeschis.

— Vizite! a răcnit gardianul de pe aripa noastră.

— Aşa că vezi, spuse Max, trecându-şi picioarele peste marginea patului, gata să coboare, am fost încadrat la altă infracţiune şi condamnat greşit.

— Dar de ce ai inventat o şaradă aşa de complicată, când ai fi putut să-i vinzi, pur şi simplu, regele roşu unuia dintre fraţi?

— Pentru că ar fi trebuit să le spun cum am făcut rost de el şi dacă mă prindeau…

— Dar te-au prins.

— Însă nu m-au acuzat de furt, sublinie Max.

— Şi ce s-a întâmplat cu regele roşu? l-am întrebat pe coridor, pe când ne îndreptam spre centrul de vizite.

— I-a fost înapoiat avocatului meu după proces, spuse Max, care l-a încuiat la el în seif, unde o să stea până ies eu.

— Dar asta înseamnă…

— L-ai cunoscut pe lordul Kennington? m-a întrebat Max pe un ton degajat.

— Nu, i-am răspuns.

— Atunci vă fac cunoştinţă, bătrâne, l-a maimuţărit Max, fiindcă mă vizitează în după-amiaza asta. Am sentimentul că înălţimea sa o să-mi facă o ofertă pentru regele roşu, a adăugat după o pauză.

— Şi o vei accepta? am vrut să ştiu.

— Ia-o uşor, Jeff, replică Max pe când intram în sala de vizite. N-o să-ţi pot răspunde la întrebarea asta până săptămâna viitoare, când voi primi o vizită şi de la fratele lui, James.

Înţelepciunea lui Solomon

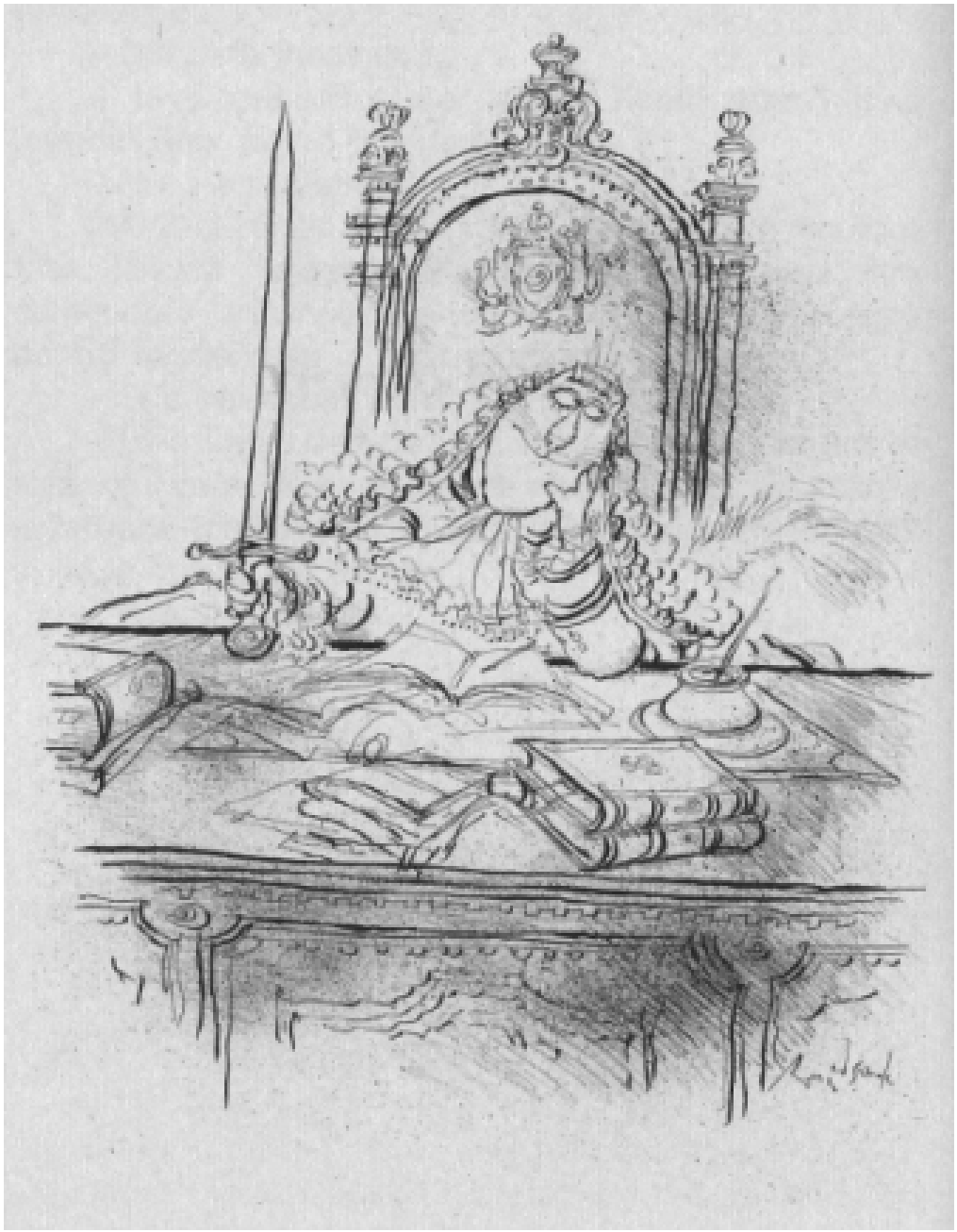

— Vezi-ţi de treaba ta, m-a sfătuit Carol.

— Dar este treaba mea, i-am reamintit soţiei, pe când mă urcam în pat. Sunt prieten cu Bob de peste douăzeci de ani.

— Cu atât mai mult, nu trebuie să te bagi, a insistat ea.

— Dar nu-mi place de ea, i-am replicat acid.

— Ai lăsat să se vadă asta din plin la cină, mi-a reamintit Carol, stingându-şi veioza de pe noptieră.

— Doar îţi dai şi tu seama c-o să sfârşească rău.

— Atunci o să-i cumperi un pachet mare de şerveţele, să-şi şteargă lacrimile.

— Umblă după banii lui, am mormăit.

— N-are bani, a spus Carol. E un profesionist de succes, dar nu-i din clasa lui Abramovici.

— Se prea poate, dar e datoria mea, ca prieten, să-l avertizez să n-o ia de nevastă.

— Acum nu te va asculta, a zis Carol, aşa că nici nu te gândi să-i spui.

— Explică-mi, o, preaînţeleapto, am ironizat-o, aranjându-mi perna, de ce nu trebuie să-l avertizez.

Ea mi-a ignorat sarcasmul şi mi-a explicat:

— Dacă se sfârşeşte cu divorţ, vor crede că eşti mulţumit că l-ai prevăzut. Dacă se va dovedi o căsătorie fericită, el n-o să te ierte niciodată pentru ce i-ai spune – şi nici ea.

— Ei nu intenţionam să-i spun nimic.

— Ştie exact ce crezi despre ea, fii sigur, m-a înştiinţat Carol.

— N-o să dureze niciun an, am prezis, tocmai când telefonul de pe noptiera mea începuse să sune.

Am ridicat receptorul, rugându-mă să nu fie un pacient.

— Vreau să te întreb un singur lucru, a spus o voce care nu avea nevoie să se prezinte.

— Ce anume, Bob?

— Vei fi cavalerul meu de onoare?

L-am cunoscut pe Bob Radford la spitalul St. Thomas, când eram rezidenţi amândoi. Mai precis, ne-am ciocnit prima dată pe terenul de rugby, când m-a placat tocmai când voiam să înscriu eseul câştigător. Pe atunci, eram în tabere adverse.

După ce am fost avansaţi la spitalul Guy's, am început să jucăm rugby în aceeaşi echipă şi jucam regulat câte un tenis pe la mijlocul săptămânii, partide pe care el le câştiga invariabil. În ultimul an de rezidenţiat, am ajuns amândoi la Lambeth. Nu era nevoie să căutăm prea departe companie feminină, căci la St. Thomas erau peste trei mii de asistente. Majoritatea voiau sex şi dintr-un motiv de nepătruns, li se părea că doctorii sunt mai siguri. Amândoi aşteptam să profităm de statutul nostru după încheierea rezidenţiatului. Apoi, eu m-am îndrăgostit.

Şi Carol era rezidentă la Guy's şi la prima noastră întâlnire, mi-a spus limpede că nu dorea o relaţie de durată. Totuşi, mi-a subestimat unul dintre talente, anume stăruinţa. A cedat, în fine, după ce am cerut-o de nevastă a noua oară. Ne-am căsătorit la câteva luni după ce şi-a terminat rezidenţiatul.

Bob s-a îndreptat într-o direcţie opusă. De câte ori îl invitam la cină, apărea cu o altă parteneră. Eu le mai încurcam uneori numele fetelor, dar Carol nu făcea niciodată greşeala asta. Totuşi, cu trecerea anilor, chiar şi gustul lui Bob de a încerca toate delicatesele s-a mai tocit faţă de anii primei tinereţi; la urma-urmei, ne serbasem amândoi de curând împlinirea a patruzeci de ani. În grupul studenţilor, Bob a fost declarat cel mai dorit burlac, nu numai pentru că deţinea unul dintre cele mai de succes cabinete medicale particulare din Londra, ci şi pentru că avea un apartament frumos pe strada Harley, fără niciuna din cheltuielile asociate cu binecuvântarea conjugală. Dar acum, toate astea păreau să se sfârşească.

Primind invitaţia lui Bob la nuntă, cu scopul de a o cunoaşte pe Fiona, pe care o descria ca pe femeia cu care intenţiona să-şi petreacă restul vieţii, atât eu, cât şi Carol am fost surprinşi şi încântaţi. Am fost şi puţin nedumeriţi, pentru că nu ne aminteam numele ultimei lui prietene. Dar, cu siguranţă, n-o chema Fiona.

Ajungând la restaurant, i-am zărit aşezaţi într-un colţ îndepărtat, ţinându-se de mână. Bob s-a ridicat să ne salute şi a prezentat-o imediat pe Fiona, ca pe cea mai încântătoare fată din lume. Ca să fim drepţi, niciun mascul cu sânge în vene nu i-ar fi putut nega Fionei calităţile fizice. Avea probabil în jur de un metru optzeci, dintre care un metru erau picioarele, şi o siluetă strunjită la sală şi, fără îndoială, întreţinută cu un regim compus din frunze de lăptucă şi apă.

Conversaţia noastră din timpul mesei a fost cam limitată, parţial şi pentru că Bob se zgâia mai tot timpul, privind-o pe Fiona ca şi cum ar fi fost un nud de Donatello. La despărţire, estimam că-l va costa pe Bob cam tot cât o operă de artă nu

numai pentru că citise lista de vinuri de la coadă la cap, ceruse icre negre ca aperitiv şi, zâmbind dulce, dorise să mănânce pastele acoperite cu trufe.

Cinstit, Fiona era tipul de blondă cu picioarele lungi peste care speri să dai noaptea la un bar de hotel, preferabil pe alt continent. Nu vă pot spune câţi ani avea, dar, în timp ce mâncam, am aflat că mai fusese măritată de trei ori înainte de a-l cunoaşte pe Bob. Totuşi, ne-a asigurat că, de data asta, găsise bărbatul potrivit.

Abia aşteptam să plec de acolo şi după cum deja aţi aflat, n-am pierdut prea mult timp ca s-o pun pe soţia mea în temă cu opinia mea despre Fiona.

Căsătoria a avut loc după trei luni, la oficiul stării civile din Chelsea, de pe şoseaua King's. La ceremonie au participat mai mulţi prieteni de-ai lui Bob de la spitalele St. Thomas şi Guy's – cu unii dintre ei nu dădusem ochii de pe vremea când jucam rugby. N-am considerat înţelept să-i mai atrag atenţia lui Carol că Fiona părea să nu aibă prieteni, sau, cel puţin, niciunul care să vrea să vină la ultima ei nuntă.

Stăteam tăcut lângă Bob, pe când funcţionarul recita: „Dacă ştie cineva vreun motiv legal pentru care aceşti doi oameni să nu se unească prin căsătorie să vorbească acum, în faţa mea".

Aş fi vrut să-mi exprim o părere, dar Carol era prea aproape ca să risc. Trebuie să mărturisesc că Fiona strălucea într-adevăr la eveniment, amintindu-mi puţin de un piton pe punctul de a devora un miel. Întreg şi nemestecat.

Petrecerea a fost la restaurantul lui Lucio de pe şoseaua Fulham. Toastul cavalerului de onoare ar fi fost mai coerent dacă n-aş fi consumat atâta şampanie sau dacă aş fi crezut măcar un cuvânt din ce spuneam.

Când m-am aşezat în aplauzele indulgente ale publicului, Carol nu s-a aplecat spre mine să mă felicite. Am evitat-o şi eu până când i-am însoţit cu toţii pe mire şi pe mireasă afară din restaurant. Bob şi Fiona ne-au făcut cu mâna, apoi au urcat într-o limuzină albă, îndreptându-se spre Heathrow. De acolo, urmau să ia un avion spre Acapulco, pentru a petrece trei săptămâni de miere. Nici mijlocul de transport spre Heathrow, în care, incidental, ar fi încăput toţi oaspeţii de la nuntă, nici destinaţia pentru luna de miere nu fuseseră alegerea lui Bob, deoarece nu erau pe gustul lui. Nu i-am spus nimic despre asta lui Carol, pentru că, fără îndoială, m-ar fi acuzat că am prejudecăţi; şi ar fi avut dreptate.

Nu pot pretinde că am văzut-o prea des pe Fiona în primul lor an după căsătorie, deşi Bob îmi mai telefona din când în când, dar totdeauna de la cabinetul lui din strada Harley. Chiar reuşeam să mai luăm câte o masă de prânz împreună, dar partida de tenis nu mai avea loc în programul lui de seară.

Când ne întâlneam, Bob nu rata niciodată prilejul de a-mi lăuda virtuţile remarcabilei lui soţii, ca şi cum ar fi ştiut ce părere aveam despre ea – deşi nu i-o spusesem niciodată direct. Nu pot decât să presupun că acesta era motivul pentru care eu şi Carol nu eram invitaţi niciodată la cină la ei acasă, iar când îi invitam noi pe ei, Bob inventa câte o scuză neconvingătoare, pretextând că trebuia să viziteze un pacient sau era plecat din oraş.

Schimbarea a fost la început subtilă, aproape imperceptibilă. Prânzul nostru împreună a devenit un eveniment aproape regulat, chiar şi câte o partidă de tenis a încăput în programul lui Bob şi el nu se mai referea atât de des la aureola de sfântă a Fionei.

Curând după moartea mătuşii lui Bob, o domnişoară Muriel Pembleton, schimbarea deveni mai puţin subtilă. Ca să fiu cinstit, nici nu ştiusem că Bob avea o mătuşă şi cu atât mai puţin cine era unicul moştenitor al companiei Pembleton Electronics.

Ziarul „Times” a dezvăluit că domnişoara Pembleton lăsase puţin peste şapte milioane de lire sterline în acţiuni şi proprietăţi, precum şi o colecţie de artă considerabilă. Cu excepţia câtorva mici donaţii pentru nişte asociaţii caritabile, nepotul ei era singurul beneficiar al moştenirii. Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Bob, căci averea neaşteptată nu l-a schimbat absolut deloc; nu la fel s-a întâmplat şi cu Fiona.

Când l-am sunat pe Bob să-l felicit pentru moştenire, părea foarte deprimat. M-a întrebat dacă puteam lua masa cu el, pentru că dorea să-mi ceară sfatul într-o chestiune personală.

Ne-am întâlnit peste două ore, la un local gastronomic, aproape de piaţeta Devonshire. Bob n-a vorbit despre nimic serios până când n-am comandat, dar după ce chelnerul ne-a adus felul întâi, Fiona a intrat consistent în meniu. În dimineaţa aceea, primise de la firma de avocatură Abbott Crombie & Co o scrisoare prin care era anunţat, fără nicio ambiguitate, că soţia lui înainta divorţul.

— Ce bine şi-a ales momentul! am spus fără tact.

— Şi eu nici nu mi-am dat seama, a zis Bob.

— Să-ţi dai seama? De ce să-ţi dai seama? am repetat.

— Că atitudinea Fionei faţă de mine s-a schimbat la scurt timp după ce a cunoscut-o pe mătuşa mea, Muriel. De fapt, chiar în seara aia m-a vrăjit de mi-au căzut pantalonii.

I-am reamintit lui Bob ce spusese Woody Allen despre acest subiect. Domnul Allen nu înţelegea de ce Dumnezeu le-a dat bărbaţilor un penis şi un creier, dar nu suficient sânge pentru a face legătura dintre cele două.

Bob a râs pentru prima dată în ziua aceea, dar apoi a căzut într-o tăcere posomorâtă.

— Pot să te ajut cu ceva? l-am întrebat.

— Numai dacă ştii un avocat de prima clasă specializat în divorţuri, mi-a răspuns Bob. Mi s-a spus că doamna Abbott are reputaţia de a stoarce şi ultimul bănuţ pentru clienţii ei, mai ales de când au apărut şi ultimele reglementări legale în favoarea nevestelor care divorţează.

— Nu ştiu vreun avocat din ăsta, am recunoscut. Având o căsătorie fericită de şaisprezece ani, mi-e teamă că nu sunt omul potrivit cu care să te sfătuieşti. De ce nu-l întrebi pe Peter Mitchell? Doar are patru foste neveste şi ar trebui să fie capabil să-ţi spună care-i cel mai bun avocat din domeniu.

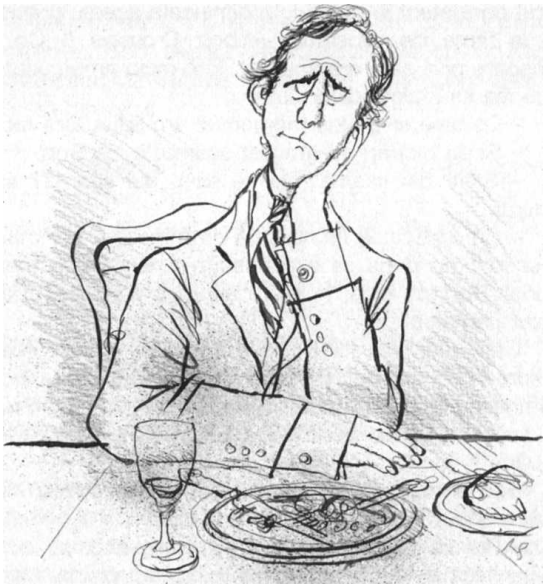

— Pe Peter l-am sunat primul de dimineaţă, mărturisi Bob. A fost reprezentat întotdeauna de doamna Abbott – mi-a zis că-i păstrează numărul în agenda permanentă.

În următoarele săptămâni, mi-am reluat partida regulată de tenis cu Bob şi pentru prima dată, s-a întâmplat să-l bat. După aceea venea la cină la noi acasă. Eu şi Carol încercam să evităm discuţiile despre Fiona. Totuşi, el ne-a dat de înţeles că soţia lui refuza să părăsească scena în mod graţios, chiar şi după ce îi oferise jumătate din moştenirea mătuşii Muriel.

Pe măsură ce săptămânile deveneau luni, Bob începu să slăbească şi buclele lui blonde încărunţeau prematur. Pe de altă parte, Fiona părea să-şi întărească puterile cu fiecare obstacol, depăşindu-le pe toate ca o iapă de rasă pură. În privinţa strategiei, era clar că Fiona înţelegea în ce consta un război lung, dar avea deja experienţa a trei victorii şi era clar că se îndrepta spre a patra.

Abia peste vreun an s-a învoit Fiona să ajungă la o înţelegere. Urma ca toate bunurile lui Bob să fie împărţite egal între ei, iar el să-i acopere şi cheltuielile de judecată. Se stabili o dată pentru semnarea înţelegerii la tribunal. Am fost de acord să-i fiu martor

lui Bob şi să-i ofer sprijinul moral, „de care avea mare nevoie”, după cum spunea Carol.

Nici n-am apucat să-mi deşurubez capacul de la stilou, că Fiona a izbucnit în lacrimi cu mult înainte ca doamna Abbott să citească termenii înţelegerii, declarând că era tratată cu cruzime şi că Bob îi provoca o cădere nervoasă. Pe urmă a ieşit afară din birou ca o furtună, fără să mai scoată o vorbă. Trebuie să mărturisesc că n-o văzusem niciodată pe Fiona arătând mai calmă. Chiar şi doamna Abbott s-a străduit fără succes să-şi ascundă exasperarea.

Harry Dexter, pe care Bob şi-l luase avocat, l-a avertizat că dacă nu se ajungea la o înţelegere, va fi implicat într-o bătălie legală lungă şi costisitoare. Domnul Dexter a mai adăugat că judecătorii hotărăsc adesea ca pârâţii să plătească toate cheltuielile la asemenea procese. Bob a ridicat din umeri, fără să se mai obosească să-i răspundă.

După ce ambele părţi au acceptat că nu se putea ajunge la o înţelegere fără proces, judecătorul a stabilit o dată pentru audierea părţilor.

Domnul Dexter era decis să contreze cererile ultragioase ale Fionei cu o hotărâre feroce şi pentru început, Bob se conformă recomandărilor lui. Dar, cu fiecare nouă pretenţie care i se adresa, hotărârea lui Bob slăbea, până când, ca un boxer năucit de lovituri, era gata să arunce prosopul. Devenea tot mai deprimat şi cu cât se apropia mai mult ziua audierii, îl auzeam zicând: „De ce să nu-i dau tot, fiindcă doar aşa o să fie mulţumită?” Eu şi Carol încercam să-l binedispunem, dar fără mare succes, iar domnului Dexter îi era şi lui tot mai greu să-şi convingă clientul să rămână pe poziţii.

L-am asigurat pe Bob că în ziua audierii, vom veni amândoi la proces să-l sprijinim.

Carol şi cu mine ne-am ocupat locurile la galerie în sala de judecată numărul trei, divizia matrimonială, în ultima joi din luna iunie, şi am aşteptat să înceapă procesul. Pe la zece fără zece, oficialii tribunalului au început să intre şi să se aşeze. După câteva minute a sosit şi doamna Abbott, cu Fiona lângă ea. M-am uitat la reclamantă, fără bijuterii şi purtând un compleu negru care s-ar fi potrivit mai bine la o înmormântare – a lui Bob.

Au apărut apoi şi domnul Dexter, urmat de Bob. S-au aşezat amândoi la o masă din capătul din faţă al sălii.

Când a bătut ora zece, mi s-au adeverit şi cele mai rele temeri. Judecătorul a intrat în sală – era o femeie care mi-a amintit imediat de fosta mea directoare de şcoală – o matroană care nu credea că pedeapsa trebuie să fie pe măsura vinei. S-a aşezat pe banca jurilor şi i-a zâmbit doamnei Abbott. Probabil că fuseseră colege la universitate. Doamna Abbott s-a ridicat şi i-a zâmbit şi

ea. Apoi a început să se bată pentru fiecare lucruşor şi titlu al lui Bob, discutând chiar şi cine trebuia să ia butonii lui de manşetă din colegiu, pentru că, învoindu-se să împartă în mod egal bunurile domnului Radford, dacă el lua un buton, soţia trebuia să-l ia pe celălalt.

Cu trecerea orelor, pretenţiile Fionei se înmulţeau. Oare n-a renunţat clienta ei – perora doamna Abbott – la un stil de viaţă înfloritor şi fericit în America, inclusiv la o afacere prosperă (nu mai auzisem până atunci despre asta), ca să se devoteze soţului ei? Doar ca să descopere că el ajungea rareori acasă înainte de ora opt seara, după ce petrecuse la tenis cu prietenii lui, şi când ajungea, în fine – beat, sublinie doamna Abbott după o pauză studiată, nu voia să mănânce mâncarea, deşi ei îi luase mult timp s-o pregătească. Mai târziu, când se culcau, el adormea imediat, ameţit. M-am ridicat ca să protestez de la galerie, dar un aprod mi-a spus că, dacă nu stau jos, voi fi dat afară. Carol m-a tras tare de haină, ca să mă aşez.

În fine, doamna Abbott a încheiat enumerarea pretenţiilor, sugerând că domiciliul lor de la ţară (al mătuşii Muriel) ar trebui să-i revină clientei, Bob păstrându-şi apartamentul, din Londra; că ea ar trebui să primească vila de la Cannes (a mătuşii Muriel), iar el să-şi ţină cabinetul din Harley (închiriat). În fine, doamna Abbott a vorbit despre colecţia de artă a mătuşii Muriel, despre care, de asemenea, credea că soţii ar trebui s-o împartă în mod egal: clienta ei să ia Monet-ul, el Manguin-ul; ea Picasso-ul, el Pasmore-ul, ea Bacon-ul etc. În fine, când avocata s-a aşezat, judecătoarea Butler sugeră să ia cu toţii pauza de prânz.

În jurul mesei, unde nu s-a mâncat, domnul Dexter, Carol şi cu mine am încercat din răsputeri să-l convingem pe Bob să riposteze. Dar el nici nu voia să audă.

— Dacă-mi rămâne tot ce aveam înainte de a muri mătuşa, mie-mi ajunge, insista Bob.

Domnul Dexter era sigur că putea obţine mult mai mult, dar pe Bob nu-l interesa lupta.

— Termină mai repede, ceru el. Încearcă să nu uiţi cine plăteşte cheltuielile de judecată.

La două după-amiaza ne-am întors în sală şi judecătoarea şi-a îndreptat atenţia asupra avocatului lui Bob.

— Ce aveţi de spus despre toate acestea, domnule Dexter? l-a invitat ea să pledeze.

— Acceptăm diviziunea bunurilor clientului meu în maniera propusă de doamna Abbott, a spus avocatul cu un oftat exagerat.

— Acceptaţi propunerea doamnei Abbott, domnule Dexter? a repetat neîncrezătoare judecătoarea.

Domnul Dexter s-a uitat la Bob, care a dat din cap ca un căţeluş din aceia care se pun în spate în maşină.

— Fie, a spus judecătoarea Butler, incapabilă să-şi ascundă surprinderea.

Era pe cale de a-şi pronunţa sentinţa, când Fiona a izbucnit în lacrimi. Apoi s-a aplecat şi a şoptit ceva la urechea doamnei Abbott.

— Formulez sentinţa sau nu, doamnă Abbott? a întrebat judecătoarea ignorând suspinele reclamantei.

— Se pare că nu, a zis doamna Abbott, ridicându-se puţin stânjenită. Clienta mea consideră că, totuşi, acest aranjament îl favorizează pe pârât.

— Chiar aşa? a întrebat judecătoarea Butler, întorcându-se spre Fiona.

Doamna Abbott şi-a atins clienta pe umăr, şoptindu-i ceva la ureche. Fiona s-a ridicat imediat în picioare, ascultând cuvintele judecătoarei cu capul plecat.

— Doamnă Radford, a întrebat judecătoarea, uitându-se la ea, să înţeleg că nu mai sunteţi mulţumită de înţelegerea pe care a obţinut-o avocata dumneavoastră?

Fiona a dat din cap cu jale prefăcută.

— Atunci, daţi-mi voie să vă sugerez o soluţie care va rezolva repede cazul.

Fiona a ridicat ochii, zâmbindu-i dulce judecătoarei, iar Bob s-a scufundat şi mai tare în scaunul lui.

— Poate că ar fi mai uşor dacă dumneavoastră, doamnă Radford, aţi întocmi două liste pe care să le înaintaţi Curţii, conţinând bunurile soţului dumneavoastră împărţite într-o diviziune pe care o consideraţi echitabilă.

— Aş face bucuroasă asta, doamnă judecător, a spus umilă Fiona.

— Sunteţi de acord cu asta, domnule Dexter? l-a întrebat judecătoarea Butler pe avocatul lui Bob.

— Da, doamnă judecător, a răspuns el, încercând să nu pară exasperat.

— Să deduc că acestea sunt instrucţiunile clientului dumneavoastră?

Domnul Dexter i-a aruncat o privire lui Bob, care nici nu s-a mai obosit să se exprime.

— Doamnă Abbott, a spus judecătoarea, daţi-mi cuvântul că după o asemenea înţelegere, clienta dumneavoastră nu se va mai răzgândi.

— Vă asigur că va accepta sentinţa dumneavoastră, doamnă judecător, a spus avocata Fionei.

— Fie, a decis judecătoarea Butler. Suspendăm procesul până mâine-dimineaţă la ora zece, când vom avea listele doamnei Radford.

Eu şi Carol l-am scos pe Bob în oraş la masă în seara aceea – încercare inutilă. Abia deschidea gura să mănânce sau să vorbească.

— Las-o să ia tot, a rostit la cafea, fiindcă numai aşa o să scap de femeia asta.

— Dar mătuşa ta nu ţi-ar fi lăsat averea ei dacă ar fi ştiut ce se va întâmpla cu ea.

— Nici eu, nici mătuşa Muriel nu ne-am gândit la aşa ceva, a răspuns Bob resemnat. Şi într-adevăr, Fiona s-a sincronizat perfect. La o lună după ce mi-a cunoscut mătuşa iubită, mi-a şi acceptat propunerea în căsătorie.

Spunând acestea, Bob s-a întors spre mine, privindu-mă acuzator:

— De ce nu m-ai avertizat să nu mă însor cu ea?

A doua zi de dimineaţă, când judecătoarea a intrat în sala de judecată, toţi se aflau la locurile lor. Cei doi soţi rivali stăteau lângă avocaţii lor. Toată lumea s-a ridicat şi a aşteptat să se aşeze judecătoarea. Doamna Abbott a rămas în picioare.

— Clienta dumneavoastră a avut destul timp să întocmească cele două liste? a întrebat judecătoarea, privind-o pe avocata reclamantei.

— Da, doamnă judecător, listele sunt gata şi vă vor fi înmânate.

Judecătoarea a făcut un semn spre funcţionarul sălii, care s-a îndreptat încet spre doamna Abbott, luând de la ea cele două liste. Apoi, la fel de încet, s-a dus către judecătoare şi i le-a prezentat.

Doamna judecătoare Butler a studiat pe îndelete cele două inventare, dând din când în când din cap şi mai rostind câte un „Hm”, în timp ce doamna Abbott aştepta în picioare. După ce a parcurs şi ultimele articole de pe liste, judecătoarea s-a uitat spre banca avocaţilor.

— Să înţeleg că ambele părţi consideră că aceasta este o distribuţie justă şi echitabilă a bunurilor în discuţie?

— Da, doamnă judecător, a rostit răspicat doamna Abbott în numele clientei ei.

— Înţeleg, a spus judecătoarea, întrebându-l apoi pe domnul Dexter: Avem şi aprobarea clientului dumneavoastră?

El a ezitat.

— Da, doamnă judecător, a răspuns într-un târziu, incapabil să-şi mascheze sarcasmul din voce.

— Fie.

Fiona a zâmbit pentru prima dată de la începerea procesului. Judecătoarea i-a întors zâmbetul.

— Totuşi, înainte de a formula judecata, a continuat ea, mai am o întrebare pentru domnul Radford.

Bob a aruncat o privire spre avocat, apoi s-a ridicat nervos în picioare, uitându-se la judecătoare.

Ce-o mai vrea? mă gândeam eu, privind de la galerie.

— Domnule Radford, a început judecătoarea, am auzit-o cu toţii pe soţia dumneavoastră spunând Curţii că ea consideră

aceste două liste ca reprezentând o diviziune justă şi echitabilă a bunurilor dumneavoastră.

Bob a înclinat tăcut capul.

— Totuşi, înainte de a formula sentinţa, trebuie să mă asigur că sunteţi de acord cu această evaluare.

Bob a ridicat fruntea, a părut să ezite o clipă, apoi a răspuns:

— Sunt de acord, doamnă judecător.

— Atunci nu mai există nicio îndoială în această privinţă, a declarat judecătoarea Butler, apoi s-a oprit şi s-a uitat la Fiona, care zâmbea în continuare. Deoarece i-am permis doamnei Radford să întocmească aceste două liste, care în opinia ei reprezintă o diviziune justă şi echitabilă a bunurilor dumneavoastră – Fiona încuviinţă din cap – atunci este just şi echitabil – declară judecătoarea, întorcându-se spre Bob, să-i permit domnului Radford să aleagă dintre cele două lista pe care o preferă.

Pricepi ce spun?*

— Dacă vrei să gineşti ce se-ntâmplă-n spelunca asta, eu-s omu' cu care să vorbeşti, zice Doug. Pricepi ce spun?

Fiecare închisoare are un om ca acesta. La North Sea Camp, numele lui era Doug Haslett. Doug avea aproape un metru nouăzeci, părul negru, des şi ondulat începea să-i încărunţească la tâmple şi stomacul îi atârna peste pantaloni. Ideea lui Doug de mişcare era să meargă de la bibliotecă, unde lucra ca deţinut responsabil, până la cantină, o sută de metri de trei ori pe zi. Cred că mintea şi-o exersa în acelaşi ritm.

N-a durat mult şi mi-am dat seama că era isteţ, viclean, manipulativ şi leneş – trăsături comune printre recidivişti. În câteva zile după ce ajungea la închisoare, Doug procura garantat haine curate, cea mai bună celulă, cea mai bine plătită slujbă şi desluşea cu care prizonieri şi – mai important – cu care temniceri trebuia să se pună bine.

Cum îmi petreceam mult timp la bibliotecă – unde era rareori aglomerat, în ciuda faptului că în închisoare se aflau peste patru sute de deţinuţi – Doug m-a informat rapid în legătură cu situaţia lui. Unii prizonieri, când descoperă că eşti scriitor, nu mai scot o vorbă. Alţii nu se mai pot opri din vorbit. Cu toate bileţelele pentru păstrarea liniştii afişate în bibliotecă, Doug făcea parte din a doua categorie.

Când a absolvit şcoala la vârsta de şaptesprezece ani, a trecut un singur examen – cel de conducere, de prima dată. După patru ani, şi-a sporit calificarea cu un permis de conducere de autovehicule grele şi a obţinut prima lui slujbă, ca şofer de camion.

Iluziile lui s-au spulberat repede, văzând cât de puţin câştiga transportând în sudul Franţei încărcături de varză de Bruxelles şi mazăre şi întorcându-se adeseori la Sleaford cu maşina goală, deci fără speranţe de a primi un bonus. Faulta regulat legislaţia Uniunii Europene (cuvintele lui) şi avea impresia că el trebuie să fie scutit de impozit. Dădea vina pe francezi pentru prea multe restricţii şi pe guvernul laburist englez pentru penalizări şi amenzi. Când i s-a imputat la tribunal datoria la fisc, Doug considera că e de vină toată lumea, numai el nu.

I-au fost confiscate toate bunurile, cu excepţia camionului, pentru care Doug plătea încă rate.

Era pe cale de a termina cu meseria de şofer şi a se mulţumi cu statul la coadă pentru ajutorul de şomaj – o activitate aproape la fel de bănoasă, şi nici nu trebuie să te scoli de dimineaţă – când l-a abordat un bărbat pe care nu-l întâlnise niciodată, în timpul unei escale la Marsilia. Doug lua micul dejun la o cafenea de pe doc când bărbatul se strecură pe taburetul de lângă al lui. Străinul nu pierdu vremea cu introduceri, mergând direct la ţintă.

Doug îl ascultă cu interes; doar îşi descărcase varza şi mazărea în port şi se aştepta să se întoarcă acasă cu un camion gol. Străinul îl asigură că nu trebuie decât să livreze un transport de banane în Lincolnshire, o dată pe săptămână.

Simt că trebuie să subliniez că Doug tot a avut scrupule. I-a specificat clar noului lui partener că nu va fi de acord niciodată să transporte droguri şi nici nu vrea să discute despre imigranţi ilegali. Ca mulţi alţi deţinuţi cu care am stat în închisoare, Doug avea vederi politice spre extrema dreaptă.

Ajungând la punctul de livrare, un hambar dărăpănat din fundul ţinutului Lincolnshire, Doug primi un plic gros, cafeniu cu suma de 25.000 de lire sterline, bani gheaţă. Nici măcar n-a trebuit să ajute la descărcat.

Stilul de viaţă al lui Doug se schimbă peste noapte.

După două drumuri, începu să lucreze cu jumătate de normă, parcurgând doar distanţa până la Marsilia şi înapoi, o dată pe săptămână. Cu toate acestea, acum câştiga mai mult într-o săptămână decât declarase până mai ieri la fisc, la rubrica de venit anual.

Doug hotărî că unul dintre lucrurile pe care le va face cu noua lui avere va fi să se mute din apartamentul de la parter de pe şoseaua Hinton şi să investească în piaţa imobiliară.

În luna următoare, vizită mai multe locuinţe din Sleaford, însoţit de o tânără de la agenţia imobiliară locală. Sally McKenzie era nedumerită de faptul că şoferul de camion îşi putea permite să cumpere o casă din acelea pe care dorea să le vadă.

În cele din urmă, Doug se stabili asupra unei căbănuţe de la periferia oraşului Sleaford. Sally a fost şi mai surprinsă când l-a văzut plătind cu bani gheaţă şi şocată când el a invitat-o în oraş.

După şase luni, Sally se mută cu Doug, deşi o îngrijora încă faptul că nu putea să-şi dea seama de unde-i veneau lui banii.

Bogăţia subită a lui Doug crea şi alte probleme la care nu se aşteptase. Ce te faci cu 25.000 de lire sterline pe săptămână, când nu-ţi poţi deschide cont în bancă şi nici nu-ţi e îngăduit să cumperi acţiuni? Apartamentul de la parter de pe şoseaua Hinton fusese acum înlocuit cu o cabană la ţară. Camionul de mâna a doua cu remorcă basculantă fusese schimbat cu un vehicul Mercedes cu şaisprezece roţi. Vacanţa anuală la Blackpool, la demipensiune, se îmbunătăţise până la a petrece într-o vilă închiriată la Algarve. Portughezii acceptau bani gheaţă foarte bucuroşi, indiferent de valută.

În al doilea an când merseră la Algarve, Doug se lăsă pe un genunchi, o ceru de soţie pe Sally şi-i oferi un inel de logodnă cu diamant de mărimea unei ghinde. Tradiţionalist tip, Doug al nostru.

Mai multe persoane şi nu în ultimul rând, tânăra lui soţie, erau nedumerite de faptul că Doug îşi permitea să ducă o astfel de viaţă deşi câştiga numai 25.000 de lire sterline pe an.

— Prime în bani gheaţă pentru ore suplimentare, era tot ce putea spune când îl întreba Sally ceva.

Doamna Haslett era tot mai surprinsă, pentru că ştia că soţul ei lucra numai două zile pe săptămână. Dar poate că n-ar fi aflat niciodată adevărul dacă nu s-ar fi interesat şi altcineva de viaţa lui Doug.

Mark Cainen, un subofiţer britanic de vamă tânăr şi ambiţios, decise că sosise timpul să afle exact ce aducea Doug în ţară, după ce un poliţist îi suflase pontul că s-ar putea să nu fie numai banane.

Pe când Doug revenea acasă după una dintre călătoriile lui săptămânale la Marsilia, domnul Cainen îi ceru să oprească şi să-şi bage camionul într-unul din şoproanele vămii. Doug se dădu jos din cabină şi-i înmână vameşului documentele de transport. Acestea consemnau numai banane: cincizeci de lăzi. Tânărul vameş se apucă să le deschidă una câte una şi când ajunse la cea de-a treizeci şi şasea, se întreba dacă nu cumva căzuse de prost; îşi schimbă părerea deschizând cea de-a patruzeci şi una ladă, ticsită cu ţigări: Marlboro, Benson & Hedges, Silk Cut şi Players. După ce văzuse şi conţinutul ultimei lăzi, domnul Cainen estimase valoarea de stradă a mărfii de contrabandă la peste 200.000 de lire sterline.

— Habar n-aveam ce era în lăzile alea, îşi asigură Doug soţia şi ea îl crezu.

Le repetă acelaşi lucru avocaţilor, care se străduiră să-l creadă şi juraţilor, care nu-l mai crezură. Apărătorul legal al lui Doug îi

menţionă judecătorului că inculpatul era la prima abatere şi că soţia lui aştepta un copil. Omul legii ascultă pledoaria într-o tăcere de piatră şi-l condamnă pe Doug la patru ani de detenţie.

El îşi petrecu prima săptămână în închisoarea de maximă securitate Lincoln, dar, completând formularul de înregistrare, marcă toate căsuţele potrivite: nu avusese de-a face cu droguri, violenţă, şi nu săvârşise alte infracţiuni; aşa că-l transferară repede la o închisoare deschisă.

La North Sea Camp, Doug, după cum am explicat deja, optă pentru munca la bibliotecă. Alternativele erau: ferma de porci, bucătăria, depozitele sau spălatul toaletelor. Doug descoperi repede că la bibliotecă va sta în puf, cu toate că erau peste patru sute de deţinuţi în închisoare. Venitul îi scăzu de la 25.000 de lire la 12,50 lire pe săptămână, din care cheltuia 10 lire pe cartele telefonice, pentru a vorbi cu soţia lui însărcinată.

Doug o suna pe Sally de două ori pe săptămână – din închisoare poţi numai să dai telefoane, nu şi să primeşti – şi-i promitea mereu că după ce va fi eliberat nu va mai avea niciodată probleme cu legea. Sally se liniştea ascultându-l.

În absenţa soţului ei, cu toate că avea o sarcină avansată, Sally încă îşi mai păstra slujba de la agenţia imobiliară, ba reuşise chiar să închirieze şi camionul lui Doug pe perioada cât el lipsea. Însă Doug nu-i spusese chiar totul soţiei lui. În vreme ce alţi prizonieri primeau *Playboy* şi alte reviste pentru bărbaţi sau ziare de scandal, Doug ceruse *Haulage Weekly* şi *Exchange & Mart*, două publicaţii despre şosele şi vehicule.

Răsfoia *Haulage Weekly* când văzu exact ce dorea: un camion Peterbit american, de patruzeci de tone capacitate, cu volan pe stânga, de vânzare la mâna a doua contra unui preţ năucitor de mic. Doug stătu mult timp – dar avea destul timp – să chibzuiască la dotările autovehiculului. Singur în bibliotecă, se apucă să deseneze diagrame pe dosul revistei. Apoi măsură cu o riglă un cartuş de Marlboro. Îşi dădea seama că, de data asta, profitul în bani gheaţă va fi mai mic, dar măcar nu va mai fi prins.

Printre problemele pe care le ai dacă obţii 25.000 de lire sterline neimpozabile pe săptămână este şi cea de a te mulţumi, după ieşirea din închisoare, cu o slujbă care-ţi asigură 25.000 de lire neimpozabile pe an. Este o dilemă comună multor infractori, în special traficanţilor de droguri.

Când nu mai avea de ispăşit decât aproape o lună, Doug îşi sună soţia şi-i ceru să vândă camionul Mercedes de primă clasă, pentru a putea achiziţiona, cu o parte din bani, camionul Peterbit cu optsprezece roţi, la mâna a doua, pe care-l găsise prin anunţul din *Haulage Weekly*.

Când văzu prima dată camionul, Sally nu înţelese de ce voia soţul ei să-şi schimbe vehiculul magnific cu o astfel de monstruozitate. Îi acceptă însă explicaţia că va putea să conducă de la Sleaford la Marsilia fără să fie nevoit să oprească pentru alimentare.

— Dar e cu volan pe stânga, spuse ea mirată.

— Nu uita că porţiunea cea mai lungă de drum e de la Calais la Marsilia, replică el.

Doug se dovedi un prizonier model, aşa că până la urmă pedeapsa i se reduse la jumătate.

În ziua eliberării, soţia şi Kelly, fiica lor în vârstă de optsprezece luni, îl aşteptau la poarta închisorii. Sally conduse pe drumul spre Sleaford, unde ajunseră în vechiul ei automobil Vauxhall. Doug văzu cu plăcere maşina greoaie la mâna a doua parcată pe tăpşanul de lângă cabana lor.

— Dar de ce nu mi-ai vândut Merc-ul? o întrebă.

— N-am avut nicio ofertă decentă, recunoscu Sally, aşa că l-am mai închiriat pe un an. Măcar aşa o să ne aducă un mic venit.

Doug dădu din cap. Descoperi bucuros că ambele camioane erau lună şi după ce le verifică motoarele, văzu că erau şi în stare optimă de funcţionare.

A doua zi de dimineaţă, Doug se întoarse la muncă. O asigură pe Sally în repetate rânduri că nu va mai face aceeaşi greşeală de două ori. Îşi umplu camionul cu varză şi mazăre de la un fermier local, apoi porni pe drumul lui spre Marsilia. Se întoarse în Anglia cu o încărcătură de banane. Mark Cainen, proaspăt avansat în funcţie şi suspicios, îl trăgea regulat pe dreapta pentru verificări la faţa locului ale încărcăturilor din Marsilia. Dar oricâte lăzi deschidea, acestea erau întotdeauna pline cu banane. Vameşul nu era convins, dar nu prindea firul stratagemei lui Doug.

— Mai lasă-mă, zise Doug odată, când îl opri iar la Dover. Nu vezi că mi-am schimbat viaţa?

Vameşul nu-l lăsă să plece, pentru că-i mirosea a tutun, deşi nu putea dovedi nimic.

Noul sistem al lui Doug mergea ca uns şi deşi nu scotea mai mult de 10.000 de lire sterline pe săptămână, măcar de data asta

nu putea fi prins. Sally ţinea la zi documentele pentru ambele camioane, astfel că formularele de impozit ale lui Doug erau acum completate corect şi taxele, plătite la timp, la fel cum erau respectate şi toate reglementările Uniunii Europene. Totuşi, Doug nu-i dezvălui soţiei detaliile noii lui scheme de obţinere de fonduri neimpozabile.

Într-o joi după-amiază, chiar după ce Doug ieşise din vama din Dover, intră la cea mai apropiată staţie de benzină să realimenteze înainte de a-şi continua drumul spre nord, până la Sleaford. Un automobil Audi intră după el la pompă şi şoferul începu să înjure că va avea mult de aşteptat până o să-şi facă plinul hardughia din faţă. Spre surprinderea lui, şoferul camionului puse furtunul la loc după doar două minute. Doug ieşi din şosea şi maşina din spate avansă la pompă. Văzând numele şoferului pe lateralul camionului, domnul Cainen deveni curios. Se uită la marcajul pompei şi văzu că Doug alimentase doar de 33 de lire. Se uită după vehiculul masiv cu optsprezece roţi care se hurduca pe şosea, conştient că dacă nu avea decât benzina pompată de acolo, şoferul nu mai putea face decât vreo treizeci de kilometri înainte de a fi iar nevoit să realimenteze.

În câteva minute, domnul Cainen prinse din urmă camionul lui Doug. Îl urmări de la o distanţă sigură vreo treizeci de kilometri, când Doug opri din nou la o staţie de benzină. Domnul Cainen se uită la pompă – 34 de lire sterline – tot o cantitate suficientă pentru încă treizeci de kilometri. Doug îşi continuă călătoria spre Sleaford, iar vameşul se întoarse zâmbind la Dover.

Săptămâna următoare, când Doug se întorcea de la Marsilia, nu se arătă îngrijorat deloc la invitaţia domnului Cainen de a-şi trage camionul pe dreapta, pentru control. Ştia că, aşa cum scria în documente, toate lăzile pe care le transporta erau pline cu banane.

Totuşi, ofiţerul de vamă nu-i ceru lui Doug să deschidă camionul. Dădu pur şi simplu ocol vehiculului, cu o cheie în mână, cu care ciocănea în rezervoarele masive de benzină, ca un acordor de piane. Nu-l surprinse deloc că al optulea rezervor suna cu totul altfel decât celelalte şapte. Doug rămase acolo ore întregi, până când mecanicii de la vamă scoaseră toate rezervoarele de benzină de pe lateralele camionului. Numai unul era pe jumătate plin cu combustibil, în timp ce restul conţineau ţigări în valoare de 100.000 de lire sterline.

De data aceasta, judecătorul a fost mai puţin îngăduitor şi Doug a fost condamnat la şase ani, chiar dacă avocatul lui a pledat că inculpatul urma să devină tată a doua oară.

Sally a fost îngrozită când a descoperit că Doug îşi călcase cuvântul şi sceptică la auzul promisiunii că n-o va mai face niciodată. După ce soţul ei intră la închisoare, ea închirie şi cel de-al doilea camion şi-şi reluă vechea slujbă la agenţia imobiliară.

După un an, Sally declară un venit puţin mai mare de 3.000 de lire, în urma închirierii camioanelor.

Contabilul de la agenţie o sfătui să cumpere tăpşanul de lângă cabană, unde parcau noaptea camioanele, ca să le poată percepe o taxă.

— O parcare este o afacere legitimă, îi explică el.

Cum Doug tocmai îşi începuse iar existenţa de deţinut, şi câştiga 12,50 lire pe săptămână ca bibliotecar al închisorii, nu prea era în măsură să-şi dea cu părerea. Totuşi, chiar şi el a fost impresionat când, în anul următor, Sally a declarat un venit de 37.000 de lire sterline, care includea şi totalul primelor obţinute de la agenţia imobiliară. De data aceasta, contabilul o sfătui să achiziţioneze al treilea camion.

În cele din urmă, Doug a fost eliberat din închisoare după ce ispăşise numai o jumătate din sentinţă (trei ani). Sally îşi parcase automobilul Vauxhall dincolo de porţile închisorii, aşteptând să-şi conducă soţul, acasă. Kelly, fetiţa lor de nouă ani, stătea în spate cu centură de siguranţă, lângă Sam, surioara ei de trei ani. Sally nu le permisese copiilor să-şi viziteze tatăl la închisoare, aşa că atunci când Doug îşi luă pentru prima dată în braţe fiica cea mică, ea izbucni în lacrimi. Sally îi explică repede că omul ăla ciudat era tatăl ei.

La micul dejun de bun-venit, compus din ouă cu şuncă, Sally spuse că fusese sfătuită de contabil să înfiinţeze o societate cu răspundere limitată. „Haslett Haulage” declarase un profit de 21.600 de lire sterline în primul an de la înfiinţare şi ea mai adăugase încă două camioane la parcul auto. Sally îi spuse soţului că se gândea să renunţe la slujba ei de la agenţia imobiliară ca să devină preşedintă cu normă întreagă a societăţii.

— Preşedintă? făcu Doug. Ce-nseamnă asta?

Dar a fost mulţumit s-o lase pe Sally să conducă firma, atâta vreme cât el era unul din şoferii angajaţi de ea. Starea asta de lucruri ar fi durat spre binele tuturor, dacă Doug n-ar fi fost din nou abordat de omul din Marsilia – care părea să nu ajungă deloc pe la închisoare – şi tentat cu un plan absolut sigur şi fără riscuri, după cum spunea încrezător contrabandistul. În plus, l-a asigurat pe Doug că soţia lui nu va afla niciodată.

A rezistat mai multe luni propunerilor francezului, dar, după ce a pierdut o sumă mare la poker, a cedat. Numai un drum, şi-a promis lui însuşi. Omul din Marsilia a zâmbit şi i-a dat un plic cu 12.500 de lire sterline, numerar.

Sub preşedinţia lui Sally, compania „Haslett Haulage" a continuat să-şi sporească reputaţia şi încasările. Între timp, Doug s-a obişnuit iar cu mulţi bani: bani care nu apăreau în niciun bilanţ contabil şi nu trebuiau declaraţi pentru impozitare.

O anumită persoană continua să observe îndeaproape compania „Haslett Haulage" şi în special pe Doug. Cu o precizie de ceasornic, şoferul era văzut regulat la vama Dover, încărcat cu varză şi mazăre pentru Marsilia. Dar Mark Cainen, acum ofiţer în Departamentul legal anti-contrabandă, nu-l văzuse niciodată pe Doug întorcându-se şi asta-l îngrijora.

Uitându-se pe datele lui, ofiţerul văzu că „Haslett Haulage" trimitea acum nouă camioane spre diferite părţi ale Europei. Preşedinta companiei, Sally Haslett, avea o reputaţie nepătată – nu la fel şi camioanele ei – pentru toţi cei cu care trata, vameşi sau clienţi. Dar domnul Cainen tot era curios să ştie de ce Doug nu se mai întorcea prin vama lui. O luă ca pe o chestiune personală.

Câteva întrebări discrete au fost suficiente pentru a afla că Doug putea fi văzut descărcându-şi varza şi mazărea la Marsilia şi încărcându-şi mai târziu lăzile cu banane. Totuşi, exista o mică variaţie. Acum se întorcea prin vama Newhaven, ceea ce-i lungea călătoria cu două ore, după estimările lui Cainen.

Toţi ofiţerii de vamă au opţiunea de a lucra o lună pe an într-un alt punct vamal decât cel unde au fost numiţi permanent, cu scopul de a-şi mări şansele de promovare. În anul anterior, domnul Cainen alesese aeroportul Heathrow; acum optă pentru o lună la Newhaven.

Ofiţerul Cainen aşteptă răbdător camionul lui Doug să apară pe doc, dar abia la sfârşitul celei de-a doua săptămâni îşi zări vechiul adversar stând la coadă ca să coboare de pe un feribot. În clipa când camionul lui Doug intră pe chei, domnul Cainen dispăru la etaj, în biroul de personal, unde-şi turnă o ceaşcă de cafea. Se duse le fereastră şi se uită la vehiculul lui Doug oprindu-se la vamă. Ofiţerii de serviciu îi făcură semn să treacă repede. Domnul Cainen nu interveni deloc, lăsându-l pe Doug să-şi continue drumul spre Sleaford. Mai avu de aşteptat zece zile înainte de a reapărea camionul lui Doug şi observă că un singur lucru era neschimbat. Nu credea că era doar o coincidenţă.

După cinci zile, când Doug se întoarse prin Newhaven, aceiaşi doi ofiţeri nu aruncară decât o privire neatentă camionului, înainte de a-i face semn să treacă. Domnul Cainen ştia acum că nu observase doar o coincidenţă. Îi raportă situaţia şefului lui din Newhaven şi cei doi vameşi se treziră arestaţi. Când văzu cinci vameşi înaintând spre camionul lui, Doug îşi dădu seama că sistemul lui absolut fără riscuri fusese dat în vileag.

Nu mai irosi vremea la tribunal ca să pledeze „nevinovat”, pentru că unul dintre vameşii cu care împărţise câştigul ajunsese la o învoială cu procurorul să i se reducă sentinţa dacă spunea numele complicilor. Şi-l numise pe Douglas Arthur Haslett.

Judecătorul îl condamnă pe Doug la opt ani de detenţie, fără reducere pentru bună purtare, cu excepţia cazului în care plătea o amendă de 750.000 de lire sterline. Doug nu avea 750.000 de lire şi o imploră pe Sally să-l ajute, căci nu suporta ideea de a mai sta opt ani după gratii. Sally a fost nevoită să vândă tot, inclusiv cabana, parcul auto, cele nouă camioane şi chiar inelul de logodnă pentru ca soţul ei să se poată conforma hotărârii judecătoreşti.

După un an la penitenciarul de categorie C Wayland din Norfolk, Doug a fost transferat înapoi la North Sea Camp. Din nou, a devenit bibliotecar şi atunci l-am cunoscut şi eu.

Eram impresionat de faptul că Sally şi cele două fiice ale lui – încă mici – veneau să-l viziteze în fiecare weekend. Doug mi-a spus că nu discutau despre afaceri, chiar dacă el jurase pe

mormântul mamei lui să nu mai încalce niciodată legea, cât va trăi.

— Nici să nu te gândeşti, îl avertizase Sally. Deja ţi-am trimis camionul la fier vechi.

— Nu pot da vina pe femeie, după tot ce i-am făcut, îmi zise Doug când ne-am revăzut la bibliotecă. Dar dacă nu mă mai lasă să stau la volan, ce o să fac tot restul vieţii?

Am fost eliberat cu doi ani înaintea lui Doug şi dacă n-aş fi participat la un festival literar din Lincoln peste alţi câţiva ani, n-aş fi aflat niciodată ce se alesese de bibliotecarul nostru şef.

Uitându-mă la public în aşteptarea întrebărilor, mi s-a părut că recunosc trei chipuri vag familiare privindu-mă din rândul al treilea. Mi-am scotocit zona din creier menită să reţină nume, dar n-am găsit un răspuns. Nu l-am găsit până în clipa când am auzit o întrebare despre dificultăţile de a scrie fiind în închisoare. Atunci, amintirile m-au năpădit deodată. Ultima dată o văzusem pe Sally în urmă cu vreo trei ani, când îl vizita pe Doug însoţită de cele două fiice ale lor, Kelly şi… şi… Sam.

După ce am răspuns şi la ultima întrebare, am făcut o pauză de cafea şi cele trei au venit spre mine.

— Bună Sally, ce mai face Doug? am întrebat înainte ca ele să vorbească.

Folosisem o veche strategie politică de abordare a electoratului şi ele au părut suficient de impresionate.

— A ieşit la pensie, mi-a spus Sally, fără alte explicaţii.

— Dar e mai tânăr ca mine, am protestat, şi vorbea tot timpul de ce va face după ce va fi eliberat.

— Fără îndoială, replică Sally, dar te asigur că a ieşit la pensie. Eu şi cele două fiice ale mele conducem acum „Haslett Haulage” şi avem un personal de douăzeci şi unu de oameni, fără să-i punem la socoteală pe şoferi.

— Atunci, e evident că o duceţi bine, am sondat terenul.

— E clar că nu citeşti rubricile financiare, m-a tachinat ea.

— Sunt ca japonezii, am parat, îmi citesc ziarele de la coadă la cap. Ce-am ratat?

— Am devenit companie publică anul trecut, a intervenit Kelly. Mama e şefa, eu sunt contabila şi Sam se ocupă de şoferi.

— Dacă-mi amintesc bine, aveaţi nouă camioane, nu?

— Acum avem patruzeci şi unu, zise Sally, şi anul trecut am avut încasări puţin sub cinci milioane.

— Şi Doug nu are niciun rol în toată afacerea?

— Doug joacă golf, răspunse Sally. Asta nu-l mai obligă să treacă prin vama Dover sau – adăugă ea cu un suspin, tocmai când soţul ei apărea în uşă – pe la Newhaven.

Doug stătea nemişcat, căutându-şi din ochi familia. I-am făcut cu mâna, captându-i atenţia. Mi-a răspuns şi şi-a croit drum spre noi.

— Îi mai dăm voie să ne ducă acasă cu maşina din când în când, şopti Sam surâzând, înainte ca Doug să ajungă lângă mine.

I-am strâns mâna fostului meu coleg de detenţie şi când Sally şi fetele şi-au terminat cafelele, i-am însoţit până la maşina lor, având astfel şansa de a schimba două vorbe cu Doug.

— Sunt încântat să aud că „Haslett Haulage" merge atât de bine, i-am spus.

— Pune-o pe seama experienţei, a zis el. Doar eu le-am învăţat pe fete tot ce ştiu.

— De când nu ne-am mai văzut, Kelly mi-a spus că aţi devenit companie publică.

— Făcea parte din planul meu pe termen lung, explică Doug, în timp ce soţia lui se suia în maşină, în spate.

El se întoarse spre mine cu o privire semnificativă:

— Adulmecă mulţi primprejur acum, Jeff, aşa că să nu te miri dacă auzi curând că o să ni se facă o ofertă de preluare.

Ajunse în dreptul locului şoferului şi înainte de a se urca, adăugă:

— Ai o şansă să faci rost de ceva mălai cât mai sunt acţiunile noastre la preţu' ăsta. Pricepi ce spun?

Filantropia începe de acasă*

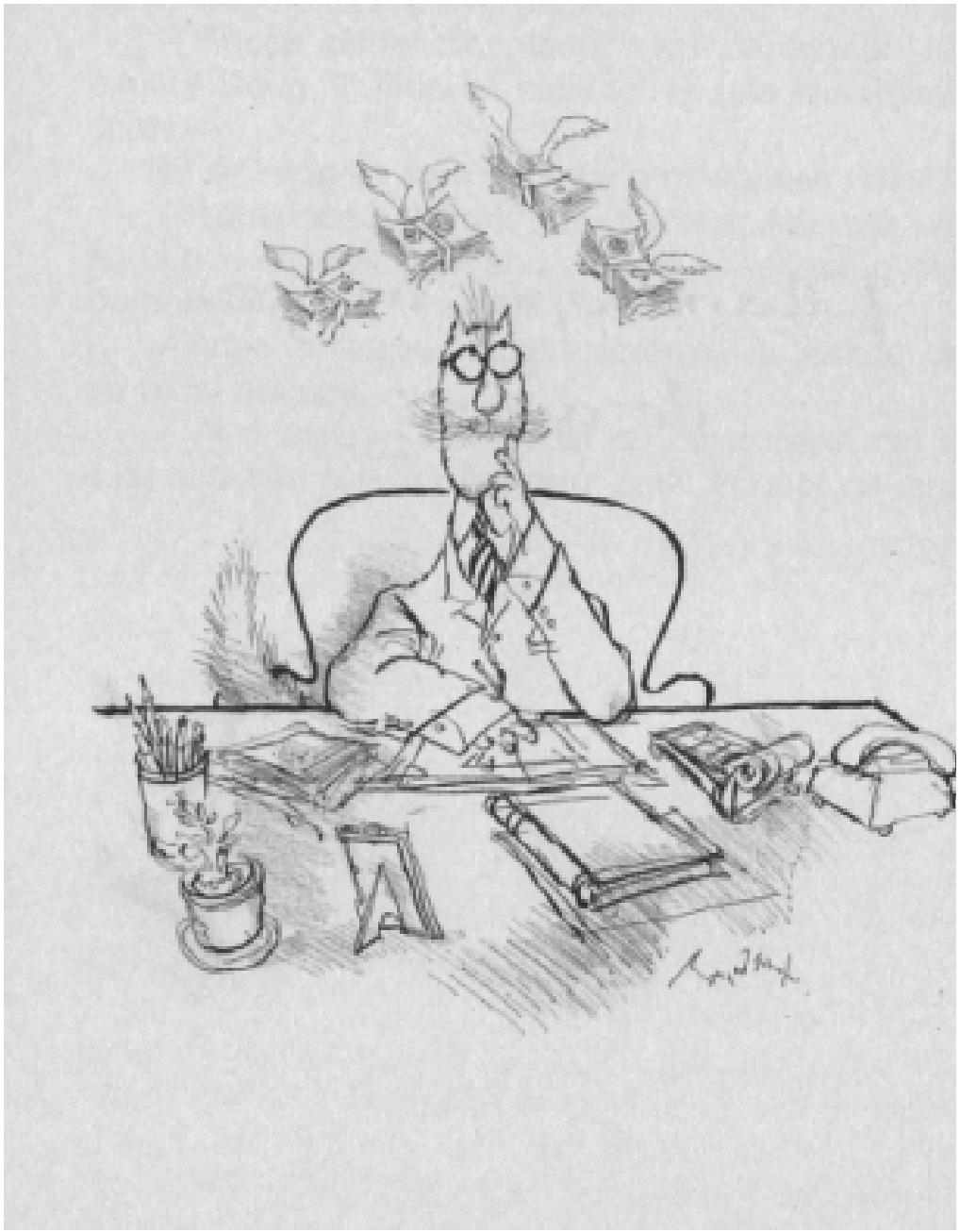

Henry Preston, Harry pentru prieteni – nu avea mulţi – nu era genul de persoană peste care dai la cârciuma locală, o întâlneşti la un meci de fotbal sau o inviţi acasă la un grătar. Cinstit, dacă ar exista club al introvertiţilor, Henry ar fi ales preşedinte – împotriva voinţei lui.

Materia în care a excelat la şcoală a fost matematica şi mama lui, singura persoană care-l adora, era convinsă că fiul ei va face facultate. Tatăl lui fusese poştaş. Cu note maxime numai la matematică, pe băiat îl aştepta o carieră doar în contabilitate sau în sistemul bancar. Mama lui alesese contabilitatea.

Henry ajunse să lucreze la firma „Pearson, Clutterbuck & Reynolds" şi în primii doi ani visa hârtii cu antetul „Pearson, Clutterbuck, Reynolds & Preston". Dar anii trecură, persoane tot mai tinere îşi postau numele în antetul de pe hârtiile firmei şi visul lui Henry păli.

Unii bărbaţi, conştientizându-şi limitele, găsesc alinare în altceva – sex, droguri sau o viaţă socială frenetică. E destul de dificil să-ţi compui o viaţă socială frenetică de unul singur. Droguri? Henry nici măcar nu fuma, deşi îşi permitea din când în când să bea gin tonic, dar numai sâmbăta. Cât despre sex, simţea că nu e homosexual, dar rata succesului lui la sexul opus, „loviturile", după cum se exprimau unii colegi mai tineri, erau aproape de zero. Henry nu avea nici chiar un hobby.

În viaţa fiecărui om vine o clipă când realizează că nu va trăi la infinit. Lui Henry i se întâmplă foarte repede să-şi dea seama de asta, căci avansa iute în vârstă şi se pomeni gândindu-se la pensionare anticipată. Când ieşi la pensie domnul Pearson, primul partener din conducerea firmei, se dădu o mare petrecere în cinstea lui, la un hotel de cinci stele. După o carieră lungă şi remarcabilă, domnul Pearson le spuse colegilor lui că voia să se retragă la o căsuţă de ţară din Cotswolds, să cultive trandafiri şi să încerce să-şi îmbunătăţească prestaţia la golf. Urmară râsete şi aplauze. Singurul lucru pe care-l ţinu minte Henry de la petrecerea respectivă se rezumă la cuvintele pe care i le spuse la plecare Atkins, cel mai nou angajat la firmă:

— Cred că în curând o să-ţi facem şi ţie o petrecere ca asta, bătrâne.

Îndreptându-se spre staţia de autobuz, Henry rumega vorbele tânărului Atkins. Avea cincizeci şi patru de ani, deci, în şase ani, dacă nu-l cooptau în conducere, caz în care ar fi fost menţinut până la şaizeci şi cinci de ani, s-ar fi dat şi pentru el petrecerea de adio. De fapt, Henry renunţase de mult la speranţele de avansare şi acceptase ideea că petrecerea lui de pensionare n-o să se desfăşoare la un hotel de cinci stele. Cu siguranţă, el n-o să se retragă într-o casă la ţară ca să cultive trandafiri şi avea destule de îmbunătăţit înainte de a se gândi la prestaţia lui la golf.

Henry ştia prea bine că la serviciu era considerat de încredere, competent şi temeinic, dar asta nu făcea decât să-i sporească sentimentul de ratare. Cea mai mare laudă pe care o primise fusese: „Te poţi baza oricând pe Henry. Are mână sigură”.

Dar toate astea se schimbară din ziua când o cunoscu pe Angela.

Compania Angelei Forster, „Events Unlimited”, nu era destul de mare pentru a se ocupa de ea un director, dar nici atât de mică încât s-o preia un proaspăt angajat şi de aceea, dosarul ei ajunse pe biroul lui Henry. El studie cu atenţie detaliile din documente.

Doamna Forster era unica proprietară a unei afaceri specializate în organizarea de evenimente – de orice fel, de la cina anuală a Asociaţiei locale a Partidului Conservator până la un bal vânătoresc regional. Angela avea talent organizatoric înnăscut şi, după ce soţul ei o părăsi pentru o femeie mai tânără – când un bărbat îşi lasă nevasta pentru o femeie mai tânără, e o schiţă, când o femeie îşi lasă soţul pentru un bărbat mai tânăr, e un roman (divaghez) – ea luă decizia de a nu sta acasă să-şi plângă de milă, ci, urmând sfatul Domnului din parabola talanţilor, de a-şi utiliza singurul har, pentru a-şi ocupa timpul, şi a mai face un ban în plus. Problema ei a fost că a avut ceva mai mult succes decât se aşteptase şi aşa a ajuns să colaboreze cu Henry.

Înainte de a-i revizui conturile doamnei Forster, Henry îi arătă pe îndelete cifrele, coloană cu coloană, explicându-i cum putea să ceară scutire de taxă la unele articole, cum ar fi fost maşina ei, drumurile pe care le făcea şi chiar hainele pe care le purta.

Îi sublinie că trebuia să fie îmbrăcată adecvat când îşi îndeplinea îndatoririle profesionale. Reuşi să-i salveze clientei câteva sute de lire prin reducerea impozitului; doar pentru el era o chestiune de mândrie profesională să se asigure că persoanele care discutau cu el îşi îmbunătăţesc situaţia financiară. Asta chiar după ce stabiliseră onorariul pentru compania lui, care şi el era scutit de impozit.

Henry îşi termina toate întâlnirile cu vorbele: „Vă pot asigura că toate conturile dumneavoastră sunt în ordine desăvârşită şi agentul fiscal n-o să vă facă probleme”.

El ştia prea bine că foarte puţini dintre clienţii lui prezentau interes pentru fisc şi cu atât mai puţin erau în pericol să fie penalizaţi. Îi însoţea la plecare până la uşă, spunându-le: „Ne vedem la anul”. Când îi deschise uşa doamnei Forster să iasă, ea îi zâmbi:

— Ce-ar fi să vii la unul din evenimentele mele, domnule Preston? Aşa ai să vezi cu ce-mi ocup majoritatea serilor.

Henry nici nu-şi mai amintea de când nu mai primise niciun fel de invitaţie. Ezită, nesigur de ce-ar fi trebuit să răspundă. Angela umplu tăcerea:

— Sâmbătă seara organizez un bal de caritate pentru eliminarea înfometării din Africa. E la primărie. Ce-ar fi să vii cu mine?

Henry se pomeni spunând:

— Da, mulţumesc, ce amabilă eşti! Vin cu plăcere.

Dar îşi regretă cuvintele de îndată ce închise uşa. Doar sâmbătă seara se uita întotdeauna la filmul săptămânii pe canalul Sky, delectându-se cu mâncare chinezească de la pachet şi vin tonic. Oricum, trebuia să se culce la zece seara, pentru că duminică dimineaţa trebuia să verifice colecta de la biserică. Făcea contabilitate şi acolo, fără onorariu, după cum o asigura pe mama lui.

Henry îşi petrecu o mare parte a dimineţii de sâmbătă încercând să găsească o scuză plauzibilă: o durere de cap, o şedinţă urgentă, o întâlnire stabilită în prealabil de care uitase, ca s-o sune pe doamna Forster şi să anuleze totul. Apoi îşi dădu seama că nu avea numărul ei de telefon de acasă.

În seara aceea, la şase seara, Henry îşi îmbrăcă sacoul festiv pe care i-l dăruise mama lui la cea de-a douăzeci şi una aniversare şi, pe care, fuseseră ani când nu-l îmbrăcase niciodată. Se privise în oglindă, enervat de faptul că era probabil demodat – revere late şi pantaloni evazaţi – şi fără să ştie că, de fapt, hainele respective se purtau din nou. A ajuns printre ultimii la primărie şi era hotărât să plece printre primii.

Angela îl aşeză la capătul primei mese, de unde putea observa tot ce se întâmpla, schimbând din când în când câteva vorbe cu doamna din stânga lui.

După ce se terminară cuvântările şi orchestra începu să cânte, Henry simţi că se putea strecura afară. O căută pe doamna Forster. O zărise mai devreme alergând peste tot, organizând diversele competiţii, tombola şi licitaţia de caritate. Când o privi mai bine, în rochia ei lungă de bal, cu părul blond căzându-i pe umeri, trebui să recunoască… Se ridică şi era pe punctul de a pleca, dar Angela apăru lângă el.

— Sper că te distrezi, îi spuse, atingându-i braţul.

Henry nu-şi mai aducea aminte când îl atinsese o femeie ultima oară. Se ruga să nu-l invite la dans.

— M-am simţit minunat, o asigură. Tu cum te simţi?

— Cad din picioare, mărturisi Angela, dar am sentimentul că anul acesta vom strânge o sumă record.

— Cam cât de mare? se interesă Henry, uşurat că ajunseseră pe un teren mai stabil.

Angela verifică în carneţelul ei.

— Douăsprezece mii şase sute promise, treizeci şi nouă de mii patru sute cincizeci în cecuri şi peste douăzeci de mii bani lichizi.

Îi întinse şi lui Henry carneţelul. El îşi trecu expert degetul peste cifre, relaxându-se pentru prima dată în seara aceea.

— Ce faci cu numerarul? o întrebă.

— Întotdeauna îl las în drum spre casă la prima bancă deschisă care are seifuri pentru depozitare peste noapte. Dacă ai vrea să mă însoţeşti, ai vedea tot procedeul, de la început până la sfârşit.

Henry dădu din cap.

— Mai aşteaptă-mă câteva minute, îl rugă ea. Trebuie să plătesc orchestra şi pe ajutoarele mele – insistă întotdeauna să le dau bani gheaţă.

Probabil că atunci îi veni lui Henry ideea. La început, a fost doar un gând trecător, pe care l-a alungat repede. S-a îndreptat spre ieşire, aşteptând-o pe Angela.

— Dacă ţin bine minte, a spus Henry, pe când coborau amândoi treptele primăriei, anul trecut ai avut încasări puţin mai mici decât cinci milioane, dintre care peste un milion bani lichizi.

— Ce memorie bună ai, domnule Preston, îl flată ea, pe când mergeau spre strada High, dar anul acesta sper să adun peste cinci milioane şi deja am depăşit aşteptările pentru luna martie.

— Se prea poate, spuse Henry, dar tu ai câştigat doar patruzeci şi două de mii anul trecut, ceea ce înseamnă mai puţin de unu la sută din încasări.

— Sunt sigură că ai dreptate, zise Angela, dar îmi place munca şi mă ţine ocupată.

— Dar nu consideri că meriţi un câştig mai bun pentru eforturile tale?

— Posibil, dar tariful meu este doar cinci la sută din profituri şi de câte ori sugerez să mi se mărească, clienţii mei îmi amintesc că sunt organizaţie de caritate.

— Dar tu nu eşti, punctă Henry. Eşti o profesionistă şi ar trebui să fii recompensată corespunzător.

— Ştiu că ai dreptate, spuse Angela, când ajunseră la banca Nat West şi se opriră ca ea să lase banii în seif peste noapte, dar majoritatea clienţilor mei apelează la mine de ani de zile,

— Şi profită de tine de ani de zile, insistă Henry.

— Se prea poate, recunoscu Angela, dar n-am ce să fac.

Gândul acela reveni în mintea lui Henry, dar nu spuse decât:

— Îţi mulţumesc pentru o seară foarte interesantă, doamnă Forster. Nu m-am mai simţit atât de bine de ani de zile.

Îi întinse mâna dreaptă, după cum făcea la sfârşitul fiecărei întâlniri şi abia se abţinu să nu-i spună: „Ne vedem la anul”.

Angela râse, se aplecă şi-l sărută pe obraz. Henry nici nu-şi mai amintea de când nu i se mai întâmplase aşa ceva.

— Noapte bună, Henry, îi ură ea şi se îndepărtă.

— Presupun că… ezită el.

— Da, Henry, se întoarse ea cu faţa spre el.

— Ai dori să iei o dată cina cu mine?

— Mi-ar plăcea foarte mult, spuse Angela. Când ţi-ar conveni?

— Mâine, zise Henry, îndrăzneţ dintr-odată.

Angela scoase o agendă din poşetă şi se apucă să dea paginile.

— Ştiam că nu pot mâine, se scuză ea. Am impresia că e un eveniment pentru Greenpeace.

— Luni? încercă Henry, fără să aibă nevoie să-şi consulte agenda.

— Îmi pare rău, e balul Crucii Albastre, întoarse Angela o altă pagină.

— Marţi? continuă Henry, stăpânindu-şi disperarea.

— Amnesty International, se uită ea în agendă.

— Miercuri, propuse Henry, întrebându-se dacă ea nu se răzgândise.

— E bine, zise Angela, văzând o pagină goală în agendă. Unde vrei să ne întâlnim?

— Ce spui de „La Bacha”? sugeră Henry, amintindu-şi că acela era restaurantul la care şefii lui îi invitau la masă pe clienţii cei mai importanţi. Ora opt îţi convine?

— Foarte bine.

Henry ajunse la restaurant cu zece minute mai devreme şi citi meniul din scoarţă în scoarţă, de mai multe ori. În pauza de prânz îşi cumpărase o cămaşă nouă şi o cravată din mătase. Deja regreta că nu încercase şi sacoul expus în vitrină.

Angela intră în „La Bacha” puţin după ora opt. Purta o rochie verde-pal, cu imprimeu floral, lungă până sub genunchi. Lui Henry îi plăcea felul cum îşi aranjase părul, dar ştia că nu va avea

curajul să i-o spună. De asemenea, era mulţumit că era machiată foarte discret şi singura ei bijuterie era un colier modest din perle. Când ea ajunse la masă, el se ridică. Angela nu-şi mai amintea de când o persoană se deranjase să facă asta pentru ea.

Henry se temuse că nu vor găsi despre ce să vorbească – nu fusese niciodată priceput la conversaţie colocvială – dar Angela îl făcu să se simtă atât de bine, încât se pomeni comandând a doua sticlă de vin, cu mult înainte ca masa să se sfârşească – asta era o altă premieră pentru el.

La cafea, Henry vorbi:

— Cred că am descoperit o cale de a-ţi suplimenta veniturile.

— Hai să nu discutăm afaceri, îi atinse Angela mâna.

— Nu sunt afaceri, o asigură Henry.

A doua zi de dimineaţă, când se trezi, Angela zâmbi, amintindu-şi ce seară plăcută petrecuse cu Henry. Nu-şi amintea din ce-i spusese la plecare decât cuvintele lui:

— Nu uita că toate câştigurile provenite din jocuri de noroc sunt scutite de impozit.

Oare ce dorise să spună?

Pe de altă parte, Henry îşi amintea fiecare detaliu al sfaturilor pe care i le dăduse Angelei. În duminica următoare, se trezi devreme şi începu să schiţeze un plan general, incluzând deschiderea mai multor conturi bancare, pregătirea unor grafice şi întocmirea unui program de investiţii pe termen lung. Era să piardă slujba de la biserică.

În seara următoare, Henry porni spre hotelul Hilton din Park Lane, sosind la câteva minute după miezul nopţii. Ducea într-o mână o sacoşă goală cu inscripţia Gladstone şi o umbrelă în alta. Doar trebuia să arate potrivit cu rolul.

Balul anual al Asociaţiei Municipale Conservatoare şi al Palatului Westminster se apropia de sfârşit. Intrând în sala de dans, Henry îi văzu pe participanţi spărgând baloane şi sorbind ultimele picături de şampanie. O zări pe Angela aşezată la o masă într-un colţ şi sortând garanţiile, cecurile şi banii în trei teancuri. Ea ridică ochii şi văzându-l, nu-şi putu ascunde surpriza. Toată ziua se gândise că el nu vorbise serios şi că, dacă va insista, ea n-o să dea curs propunerii lui.

— Câţi bani ai primit? o întrebă el pe un ton degajat, chiar înainte ca ea să-i dea bună seara.

— Douăzeci şi două de mii trei sute şaptezeci de lire, se pomeni răspunzându-i.

Henry nu se grăbi. Verifică de două ori bancnotele înainte de a le vârî în sacoşa uzată. Calculele Angelei se dovediseră exacte. Îi dădu o chitanţă pentru suma de 19.400 de lire sterline.

— Ne vedem mai târziu, îi spuse, pe când orchestra atacă melodia „Ierusalim”.

Henry ieşi din sală pe cuvintele languroase: „Adu-mi curcubeul de aur”, cântate fals. Angela îl privea înmărmurită cum se îndepărtează. Ştia că dacă nu aleargă după el să-l oprească înainte de a ajunge la bancă, nu va mai fi cale de întoarcere.

— Felicitări pentru eveniment, Angela, din nou ai organizat totul foarte bine, îi întrerupse gândurile consilierul municipal Pickering. Nu ştiu ce ne-am face fără tine.

— Mulţumesc, se întoarse ea spre preşedintele comitetului balului.

Henry îşi croi drum până la uşile batante ale hotelului şi ieşi în stradă, simţindu-şi pentru prima dată anonimatul ca pe o tărie, nu ca pe o slăbiciune. Îşi auzea inima bătând cu putere pe când se îndrepta spre filiala locală a HSBC, cea mai apropiată bancă unde exista un depozit de noapte. Henry lăsă în seif 19.400 de lire sterline, rămânând în sacoşă 2.970 de lire. Făcu semn unui taxi – o abatere de la rutina lui obişnuită – şi-i dădu şoferului o adresă din cartierul West End.

Taxiul opri în faţa unui local în care Henry nu intrase niciodată, deşi le ţinea celor de acolo contabilitatea de peste douăzeci de ani.

Administratorul de noapte al Cazinoului „Asul Negru” încercă să-şi ascundă surprinderea când îl văzu pe domnul Preston păşind înăuntru. Oare venise să facă o verificare neanunţată? Nu părea probabil, căci reprezentantul firmei de contabilitate nu-l băgă în seamă, îndreptându-se direct spre masa de ruletă.

Henry ştia prea bine care erau şansele de câştig acolo, pentru că semna bilanţul contabil anual al cazinoului în fiecare an, la sfârşitul lunii aprilie şi cu toate costurile – chirie, salarii, asigurare şi chiar masă şi băutură gratuită pentru clienţii privilegiaţi – proprietarii declarau un profit frumos la încheierea socotelilor. Dar intenţia lui Henry nu era aceea de a scoate un profit şi de fapt, nici de a pierde.

Se aşeză la masa de ruletă, văzând roşu în faţă. Luă din sacoşa Gladstone zece bancnote de zece lire şi le dădu peste masă crupierului, care le numără atent şi-i înmână zece fise mici albe şi albastre în schimb.

La masă mai erau o serie de jucători, plasând mize cu diferite valori, cinci, zece, douăzeci, cincizeci şi chiar, din când în când, fisa aurie de o sută de lire. Numai un jucător avea în faţă o grămadă de fise aurii, pe care le împrăştia la întâmplare pe diferite numere. Henry a fost încântat văzând că majoritatea ochilor erau aţintiţi asupra acelui jucător.

În timp ce fisele aurii erau presărate pe pluşul verde, Henry aşeză pe roşu una dintre fisele lui de zece lire. Roata porni şi biluţa se roti în direcţie opusă, oprindu-se în cele din urmă pe 19 roşu. Crupierul îi dădu lui Henry o fisă de zece lire, adunând fise în valoare cam de o mie de lire de la bărbatul care câştigase până atunci.

Crupierul se pregăti pentru o nouă declanşare a ruletei, iar Henry băgă fisa primită în buzunar, lăsându-şi miza pe roşu. Roata se învârti şi de data aceasta, biluţa albă ajunse pe 4 negru şi fisa lui Henry ajunse la masă. După încă două mize, Henry egalase pierderea cu câştigul. Aşeză altă fisă de zece pe roşu. Acceptase dinainte că dacă voia să schimbe toţi banii în fise, procesul va fi lung şi dificil. Dar, spre deosebire de majoritatea jucătorilor, Henry era un om răbdător, al cărui singur scop era să nu iasă în pagubă. Aşeză altă fisă de zece pe roşu.

După trei ore, când reuşise să schimbe cele 2.970 de lire din bani gheaţă în fise, fără a trezi nicio suspiciune, Henry părăsi masa şi se îndreptă spre bar. Dacă ar fi urmărit cineva jocul lui, ar fi observat că de-abia îşi egalase cheltuiala. Dar asta şi intenţiona. Nu dorise decât să schimbe banii în fise înainte de a trece la partea a doua a planului.

Când ajunse la bar, cu sacoşa goală şi buzunarele umflate de fise, se aşeză lângă o femeie care părea să fie singură. Nu-i vorbi şi ea nu-i dădu nicio atenţie. Când Angela comandă încă o băutură, Henry se aplecă şi puse toate fisele în poşeta pe care ea o lăsase deschisă pe podea. Înainte ca barmanul să-i ia comanda, Henry ieşise deja pe uşă.

Administratorul îi ţinu uşa.

— Sperăm să vă revedem curând.

Henry dădu din cap, dar nu-i explică faptul că toată activitatea din noaptea aceea urma să intre într-o rutină. Ajuns pe trotuar, se îndreptă spre cea mai apropiată staţie de metrou şi începu să fluiere abia după ce dăduse colţul.

Angela se aplecă să-şi închidă geanta abia după ce-şi terminase băutura. Doi bărbaţi încercaseră s-o abordeze până atunci şi se simţea destul de flatată. Coborî de pe scaunul înalt şi se aşeză la o coadă de jucători, la casă. Ajungând în faţă, împinse fisele de zece lire pe sub grilajul din oţel şi aşteptă.

— Bani sau cec, doamnă, o întrebă casierul, după ce-i numără fisele.

— Un cec, vă rog, recită Angela.

— Pe ce nume să fac cecul? întrebă domnul.

După o clipă de ezitare, ea spuse:

— Doamna Ruth Richards.

Casierul scrise numele Ruth Richards şi cifra 2.930 lire sterline, apoi îi dădu cecul. Angela verifică suma. Henry pierduse 40 de lire. Zâmbi, amintindu-şi că el o asigurase că, într-un an, va recupera toate pierderile. La urma-urmei, după cum îi explicase de mai multe ori, nu juca în mod real, doar schimba bancnote ce puteau fi urmărite în fise, astfel încât ea să se aleagă cu un cec a cărui origine să nu mai poată fi depistată.

Angela se strecură afară când îl văzu pe administrator discutând cu un client care, evident, pierduse o sumă mare de bani. Henry o avertizase că direcţiunea îi urmăreşte îndeaproape pe câştigători, mai mult decât pe perdanţi. Cum era pe cale să înceapă o cursă lungă şi câştigătoare, nu trebuia să atragă atenţia asupra ei.

Henry mai stipulase că între ei nu trebuia să fie nicio legătură: el urma să vină să ia banii şi vor mai sta alături o clipă, când îi va pune fisele în poşeta deschisă. Nu voia să creadă nimeni că lucrau în echipă. Angela se învoi cu greutate să-i accepte raţionamentul. Henry o mai sfătui să nu primească niciodată ea personal banii gheaţă.

— Lasă-i pe voluntari s-o facă, îi spuse, pentru ca nimeni să nu te suspecteze pe tine dacă se întâmplă ceva.

În centrul Londrei sunt o sută douăsprezece cazinouri, aşa că Henry şi Angela nu erau nevoiţi să revină în acelaşi loc mai mult de o dată pe an.

În următorii trei ani, Henry şi Angela îşi luau concediu în aceeaşi perioadă, dar niciodată nu-l petreceau în acelaşi loc. Însă alegeau doar luna august pentru vacanţă. Angela îi explicase că evenimentele caritabile nu prea se organizau în august. În schimb, toamna şi iarna, Henry trebuia să aibă grijă să nu plece din oraş, pentru că din septembrie până în decembrie, duminica era singura zi în care Angela era sigură că nu avea de lucru şi înainte de Crăciun organiza de multe ori câte un eveniment la prânz şi încă două seara.

Deşi Henry întocmise regulamentul, Angela insistase să-i adauge o subclauză. Nu luau nimic de la organizaţiile care colectau o sumă mai mică decât în anul precedent. Cu toate astea, deşi Henry acceptase bucuros addenda, pleca rareori de la un eveniment cu sacoşa lui Gladstone goală.

Încă se întâlneau amândoi o dată pe an, în biroul domnului Preston, să revizuiască bilanţul contabil al firmei doamnei Forster şi după o săptămână, cinau împreună la „La Bacha”. Niciunul

dintre ei nu făcea vreo aluzie la faptul că ea sifonase 267.900, 311.150 şi respectiv, 364.610 lire sterline în ultimii trei ani şi după fiecare eveniment depusese cecuri în diferite conturi pe la bănci din toată Londra, întotdeauna pe numele doamnei Ruth Richards. Altă responsabilitate a lui Henry era să se asigure că noile lor venituri erau investite inteligent, ţinând cont de faptul că el nu avea fibră de jucător. Totuşi, unul din avantajele ocupaţiei de contabil al mai multor companii este acela că nu e prea dificil să prevezi care firme vor avea un an bun. Cum cecurile nu erau făcute nici pe numele ei, nici pe al lui, profiturile aferente nu puteau fi atribuite niciunuia dintre ei.

După ce depuseseră în bănci primul lor milion, Henry simţi că puteau risca o cină festivă. Angela ar fi vrut să meargă la „Mosimann's", pe strada West Halkin, dar Henry se opuse, rezervând o masă de două persoane tot la „La Bacha". Nu e nevoie să atragă atenţia, etalându-şi bogăţia, îi reaminti el.

În timpul mesei, îi mai sugeră două lucruri. Angela îl acceptă bucuros pe primul, dar nici nu vru să audă de al doilea. Henry o sfătuise să transfere milionul, într-un cont de la o bancă din insulele Cook, iar el îşi va continua politica de investiţii. De asemenea, îi recomandase ca, în viitor, cum adunau o sută de mii, ea să transfere imediat suma în contul din străinătate.

Angela ridică paharul:

— De acord, spuse, dar care este punctul doi de pe ordinea de zi, domnule preşedinte?

Neţinând cont de tachinare, Henry îi expuse detaliile unui plan de rezervă la care ea nici măcar nu voia să se gândească.

În fine, Henry ridică paharul şi ciocniră. Pentru prima dată în viaţa lui, abia aştepta să se pensioneze şi să-şi sărbătorească retragerea la şaizeci de ani, într-o petrecere cu colegii.

După şase luni, preşedintele companiei Pearson, Clutterbuck & Reynolds le trimise tuturor angajaţilor invitaţii la o recepţie cu băuturi într-un hotel de trei stele, ca să sărbătorească pensionarea lui Henry Preston şi să-i mulţumească pentru patruzeci de ani de muncă devotată în folosul companiei.

Henry nu a putut participa la propria lui petrecere de pensionare, pentru că a ajuns să-şi sărbătorească împlinirea a şaizeci de ani după gratii şi totul doar pentru 820 de lire sterline.

*

Domnişoara Florence Blenkinsopp a verificat de două ori cifrele. Avusese dreptate de prima dată. Aveau cu 820 de lire sterline mai puţin decât suma pe care o calculase înainte ca oaspetele neinvitat, în costum cu dungi subţiri, să intre în sala de bal cu sacoşica lui şi să dispară cu toţi banii. Nu se putea ca Angela să fie implicată; la urma-urmei fusese una dintre elevele

ei la pensionul Sfintei Ecaterina. Domnişoara Blenkinsopp alungă gândul, considerând că fusese greşeala ei, mai ales că încasaseră confortabil peste totalul din anul precedent.

În anul următor, mănăstirea şi pensionul aniversau o sută de ani de existenţă şi domnişoara Blenkinsopp planifica un bal centenar. Spuse comitetului că va trebui să tragă toţi din greu dacă sperau să stabilească recorduri. Deşi ea nu mai era directoarea pensionului, pentru că ieşise la pensie de şapte ani, domnişoara Blenkinsopp îşi trata încă bătrânele din comitet de parcă erau nişte adolescente.

Balul centenar avu un succes cum nu se poate mai mare şi domnişoara Blenkinsopp o evidenţie prima pe Angela pentru merite deosebite. În opinia ei, limpede exprimată, doamna Forster chiar „trăsese tare". Totuşi, domnişoara Blenkinsopp consideră necesar să verifice lichidităţile de trei ori, înainte ca omul cel scund cu sacoşa Gladstone să vină să ia toţi banii. În aceeaşi săptămână, verificând depunerile, deşi aveau cu o sumă considerabilă peste încasările din anul precedent, intraseră mai puţin cu peste 2.000 de lire bani gheaţă faţă de ce calculase ea în seara balului şi scrisese pe dosul cartonaşului de la locul de la masă.

Domnişoara Blenkinsopp nu avea de ales şi-i semnală discrepanţa preşedintelui organizaţiei lor caritabile, lady Travington. La rândul ei, aceasta ceru sfatul soţului ei, preşedintele comitetului de supraveghere locală. Înainte de a stinge lumina seara, sir David îi promise soţiei că va discuta de dimineaţă cu contabilul-şef.

Când află de nepotrivire, contabilul-şef îi dădu toate detaliile inspectorului lui şef. Acesta îi pasă treaba unui angajat din poliţia financiară, căruia i-ar fi plăcut să-i zică şefului că era prins între investigarea unei crime şi interceptarea unui transport de heroină în valoare de zece milioane. Faptul că pensionul Sfânta Ecaterina rătăcise – se uită pe notiţe şi văzu puţin peste 2000 de lire nu se arăta a fi o prioritate pe lista lui de însărcinări. Opri prima persoană pe care o întâlni pe coridor şi-i dădu dosarul.

— Să am un raport complet pe birou înainte de şedinţa comitetului de supraveghere de luna viitoare, sergent.

Detectiv sergent Janet Seaton îşi tratătă misiunea de parcă l-ar fi căutat pe Jack Spintecătorul. În primul rând, stătu de vorbă cu domnişoara Blenkinsopp, care coopera foarte binevoitoare, dar insistă că niciuna din „fetele" ei n-ar putea fi implicată într-un eveniment atât de neplăcut şi că poliţista nu trebuia să le interogheze. După zece zile, DS Seaton îşi luă bilet pentru Balul Vânătoresc Bebbington, în ciuda faptului că nu încălecase în viaţa ei pe un cal.

Detectiva ajunse la conacul Bebbington chiar înainte de a bate gongul şi a se auzi răcnetul maestrului de ceremonii: „Cina e

servită". O identifică repede pe Angela Forster, chiar înainte de a-şi găsi propriul loc la masă. Deşi a fost nevoită să converseze politicos cu bărbaţii din stânga şi din dreapta ei, DS Seaton a reuşit s-o ţină permanent sub observaţie pe doamna Forster. Când se serviră cafeaua şi brânza, detectiva ajunse la concluzia că avea de-a face cu o profesionistă versată. Nu numai că doamna Forster asculta efuziunile dese ale lady-ei Bebbington, soţia maestrului de vânătoare, dar găsea timp să organizeze orchestra, bucătăria, servirea, cabaretul şi echipa de voluntari, fără să-şi piardă suflul niciun moment. Ceea ce era mai interesat era că nu se implica absolut deloc în colectarea banilor. Aceştia erau strânşi de un grup de voluntari care-şi vedeau de treabă, aparent fără s-o consulte pe Angela.

Când orchestra atacă prima melodie, mai mulţi tineri o invitară la dans pe detectivă. Îi refuză pe toţi, deşi unul îi plăcea destul de mult.

Cu câteva minute înainte de unu noaptea, când seara se apropia de sfârşit, poliţista îl zări pe omul pe care-l aştepta. Printre redingotele cu roşu şi negru, era mai uşor de detectat decât o vulpe pe mirişte. Se potrivea întrutotul cu descrierea exactă furnizată de domnişoara Blenkinsopp: scund, rotofei, chel, în jur de şaizeci de ani, cu o ţinută mai potrivită pentru un birou de contabilitate decât pentru un bal vânătoresc. Nu-şi luă ochii de la el, urmărindu-l cum se strecoară pe lângă ringul de dans şi dispare după podiumul orchestrei. Detectiva se ridică repede de la masă şi merse spre capătul sălii, oprindu-se într-un loc de unde îi putea vedea perfect pe amândoi. Bărbatul stătea lângă Angela, numărând banii, fără să bănuiască deloc că e privit. Poliţista se uită la Angela, în timp ce omul aşeza atent garanţiile, cecurile şi bancnotele în trei teancuri separate. Între ei nu se schimbă niciun cuvânt.

După ce Henry verifică a doua oară banii gheaţă, plecă fără ca măcar să se uite la Angela. Pusese bancnotele în sacoşă şi ei îi dădu o chitanţă. Doar cu o uşoară înclinare a capului, omul ocolise înapoi ringul de dans şi ieşise repede afară. Toată operaţiunea nu-i luase nici şapte minute. Henry nu observase că unul dintre oaspeţi se află la câţiva paşi în urma lui şi că ochii ei nu-l părăsesc nicio clipă.

DS Seaton privi cum necunoscutul străbătea aleea lungă până la porţile din fier forjat şi se depărta dincolo de ele, spre sat.

Cum era o noapte senină şi străzile erau pustii, n-a fost dificil pentru detectivă să-l urmărească pe omul cu sacoşa fără să fie observată. Probabil pentru că era foarte sigur pe el, nu se uitase niciodată înapoi. Nu fusese nevoită să se tragă în umbră decât o singură dată, când obiectivul ei se oprise în faţa sucursalei locale a băncii Nat West. Deschisese sacoşa, luase dinăuntru un pachet şi-l lăsase în seiful de depozitare peste noapte. Apoi îşi văzuse de drum cu aceiaşi paşi mari. Oare unde se ducea?

Tânăra detectivă trebuia să ia o decizie spontană. Să-l urmărească pe străin sau să se întoarcă la conacul Bebbington şi să vadă ce punea la cale doamna Forster? Instructorul ei le spunea întotdeauna recruţilor: „Urmăriţi banii”. Când Henry ajunse la gară, detectiva-sergent înjură. Îşi lăsase maşina la conac şi dacă dorea să continue urmărirea, trebuia s-o abandoneze acolo şi să şi-o recupereze a doua zi de dimineaţă.

Ultimul tren spre gara Waterloo din seara aceea intră în halta Bebbington după câteva minute. Era clar că omul cu sacoşa calculase totul la minut. Detectiva rămase ascunsă până când suspectul ei se urcă în tren. Atunci urcă şi ea şi se aşeză în vagonul următor.

Ajungând la Waterloo, omul coborî din tren şi se îndreptă repede spre cea mai apropiată staţie de taxiuri. Detectiva rămase într-o parte până când el ajunse primul la coadă. După ce se urcă, se duse şi ea în faţă, scoase legitimaţia, se scuză şi-i luă locul celui care se pregătea să ocupe un taxi. Îi dădu instrucţiuni şoferului să se ia după colegul lui, care tocmai plecase cu un pasager.

Oprindu-se în faţa Cazinoului „Asul Negru”, detectiva rămase în maşină până când omul ei dispăru înăuntru. Zăbovi să plătească taxiul, apoi coborî şi-şi urmări suspectul. Completă şi un formular de membru provizoriu, pentru că nu dorea să-şi dea nimeni seama că era în misiune.

DS Seaton păşi în sala de jocuri, uitându-se la mese. Avu nevoie doar de câteva momente pentru a-şi zări omul lângă una dintre roţile de ruletă. Se apropie puţin, alăturându-se grupului de privitori, aşezaţi în potcoavă în jurul mesei. Detectiva se ţinu la oarecare distanţă de urmărit, fiindcă era îmbrăcată într-o rochie lungă din mătase albastră şi poate că el o observase la bal şi acum şi-ar fi putut da seama că se ţinuse după el de la conacul Bebbington.

În ora următoare, privi cum omul scotea din sacoşă pacheţele de bancnote, la intervale regulate, şi le schimba cu fise. După o oră, sigur că sacoşa i se golise, pentru că părăsi jocul cu o expresie mohorâtă şi se îndreptă spre bar.

DS Seaton dezlegase misterul. Anonimul sifona bani de la balurile de caritate pentru a-şi satisface nevoia de jocuri de noroc. Dar încă nu era sigură de amestecul Angelei.

Se furişă în spatele unei coloane din marmură, pe când omul se aşeza lângă o doamnă îmbrăcată într-un compleu albastru cu fustă scurtă.

Oare avea bani să plătească şi o prostituată? Detectiva ieşi de după coloană să se uite mai bine şi aproape se ciocni cu Henry, care se îndrepta spre ieşire. Mult mai târziu, detectivei i se păru ciudat că plecase de la bar fără să bea ceva. Poate femeia de pe scaunul de lângă al lui îl respinsese.

Henry păşise pe trotuar şi opri un taxi. Detectiva îl prinse pe următorul. Urmări maşina lui peste podul Putney şi pe malul sudic al Tamisei. În fine, taxiul se opri în faţa unui bloc din zona Wandsworth. DS Seaton îşi notă adresa şi decise că-şi câştigase dreptul de a merge acasă cu taxiul.

A doua zi de dimineaţă, detectiva îşi puse raportul pe biroul inspectorului-şef. El îl citi, zâmbi, ieşi din birou şi străbătu coridorul pentru a-şi informa superiorul, care, la rândul lui, îl sună pe comisarul-şef. Şeful departamentului financiar decise să nu informeze comitetul de supraveghere până nu operau o arestare, pentru că voia să-i prezinte lui sir David un caz rezolvat, care să ducă la o sentinţă clară.

Henry depuse banii colectaţi la Balul Fluturilor în seiful de noapte al băncii Lloyds TSB, aflate doar la 200 de metri distanţă de hotelul unde masonii îşi ţineau întrunirea anuală. Probabil că mersese încă 30 de metri, ieşind de la bancă, înainte ca o maşină a poliţiei să oprească lângă el. N-ar fi avut rost să încerce un sprint, pentru că la constituţia lui, lui Henry nu-i prea funcţiona schimbătorul de viteze. Şi oricum, avea un plan şi pentru momentul acesta, până la ultimul detaliu. Henry a fost închis şi reţinut două zile, până la întrunirea comitetului de supraveghere.

Ca avocat, Henry şi-l alese pe domnul Clifton-Smyth, un profesionist de a cărui contabilitate se ocupase în ultimii douăzeci de ani.

Domnul Clifton-Smyth ascultă cu atenţie apărarea clientului lui, luând o mulţime de notiţe, dar când Henry ajunse, în fine, la sfârşitul poveştii, avocatul îl sfătui să-şi recunoască vina.

— Desigur, adăugă el, eu voi atrage atenţia Curţii asupra tuturor circumstanţelor atenuante.

Henry acceptă sfatul avocatului; la urma-urmei, în ultimele două decenii nici domnul Clifton-Smyth nu pusese la îndoială judecata *lui* profesională.

*

Henry n-a făcut nicio încercare de a o contacta pe Angela în perioada premergătoare procesului şi deşi poliţiştii erau aproape convinşi că ea juca pe Bonnie pentru Clyde al ei îşi dădură seama repede că n-ar fi trebuit să-l aresteze decât după ce se mai ducea o dată la cazinou. Cine era femeia de la bar? Îl aşteptase? Departamentul Infracţiuni Speciale se ocupase săptămâni de-a rândul să colecteze date despre depuneri bancare ale unor sume provenite din cazinourile din jurul Londrei, dar nu găsiseră nici măcar un cec făcut pe numele Angelei Forster şi nici pe numele Henry Preston, ceea ce-i nedumerea şi mai mult. Oare pierdea întotdeauna?

Verificând registrele Angelei, descoperiseră că fusese întotdeauna responsabilitatea lui Henry să numere banii şi să semneze chitanţa. Câţiva vulturi de la trezorerie scuturaseră apoi contul ei bancar şi-i găsiseră un surplus de doar 11.318 de lire sterline, o sumă care nu se mişcase prea mult în ultimii cinci ani. Când DS Seaton o puse pe domnişoara Blenkinsopp la curent cu situaţia, ea păru destul de mulţumită aflând că vinovatul fusese prins. Doar o fată de la Sf. Ecaterina nu putea fi implicată în aşa ceva, o încredinţa ea pe detectivă.

Cum crima nu fusese rezolvată şi afacerea cu droguri era tot împotmolită, şeful poliţiei dădu instrucţiuni să se închidă dosarul Sf. Ecaterina. Făcuseră o arestare şi doar asta va conta în raportarea statisticii anuale de cazuri.

După ce avocaţii Trezoreriei acceptară că nu puteau da de urma banilor lipsă, apărătorul lui Henry reuşi să încheie o înţelegere cu procurorul. Dacă recunoştea că furase 230.000 de lire sterline şi accepta să returneze toată suma părţilor păgubite, Henry va primi o condamnare mai uşoară.

— Fără îndoială, domnule Cameron, că există circumstanţe atenuante pe care doriţi să mi le aduceţi la cunoştinţă, sugeră judecătorul, privind în jos spre avocatul lui Henry.

— Cu siguranţă, domnule judecător, răspunse avocatul Alex Cameron, ridicându-se teatral. Clientul meu, începu, nu face niciun secret din nefericita lui dependenţă de jocurile de noroc, care i-a cauzat şi prăbuşirea tragică. Totuşi, continuă domnul

Cameron, sunt încredinţat că onorata instanţă va lua în considerare că este prima abatere a clientului meu şi că până la această întunecare tristă a judecăţii lui, a fost un stâlp al comunităţii, cu o reputaţie nepătată. Clientul meu a slujit biserica de care aparţine cu altruism, fiind de ani de zile trezorier onorific, fapt pentru care vă amintiţi că vicarul a depus mărturie.

Înainte de a continua, domnul Cameron îşi drese vocea, apoi vorbi:

— Domnule judecător, aveţi înaintea dumneavoastră un om distrus şi sărăcit, care nu mai are ce aştepta de la viaţă decât anii de singurătate de după pensionare. Chiar a trebuit, îşi aranjă reverele domnul Cameron, să-şi vândă apartamentul din Wandsworth ca să-şi plătească datoriile.

Făcu o mică pauză şi reluă:

— În aceste condiţii, onorată instanţă, poate veţi socoti că omul din faţa dumneavoastră a îndurat destulă suferinţă şi poate ar trebui să fie tratat cu îngăduinţă.

Şi cu un zâmbet plin de speranţă, domnul Cameron se aşeză pe locul lui.

Judecătorul se uită la avocat şi spuse, tot cu un zâmbet:

— Nu e suficient, domnule Cameron. Încercaţi să nu uitaţi că domnul Preston este un profesionist care a abuzat de o poziţie de încredere. Dar, mai întâi daţi-mi voie să-i reamintesc clientului dumneavoastră – şi se întoarse spre Henry – că jocurile de noroc sunt o boală şi că va trebui să caute să se vindece de ea când va ieşi de la închisoare.

Henry răsuflă adânc, aşteptând să audă la cât va fi condamnat. După o pauză care i se păru cât o eternitate, judecătorul continuă, privindu-l fix.

— Te condamn la trei ani de închisoare. Luaţi prizonierul de aici.

Henry a fost expediat la închisoarea deschisă Ford. Nu l-a observat nimeni, de când a intrat până a ieşit. Şi în temniţă a dus tot existenţa anonimă pe care o dusese şi afară. Nu primea corespondenţă, nu dădea telefoane şi nu avea vizitatori. După optsprezece luni, când ispăşise jumătate din condamnare şi l-au eliberat, nu-l aştepta nimeni la poartă.

Henry Preston şi-a primit cele 45 de lire sterline câştigate în penitenciar şi ultima dată a fost văzut îndreptându-se spre gară, cu o sacoşă Gladstone în care avea obiectele lui personale.

Domnul şi doamna Graham Richards se bucură de anii de pensie pe insula Majorca, într-un mod plăcut, chiar dacă lipsit de evenimente. Au o vilă micuţă, cu vedere la mare şi golful Palma şi amândoi sunt îndrăgiţi în comunitatea locală.

Preşedintele Clubului Regal al Diasporei din Palma a spus la adunarea generală anuală că socoteşte că a dat lovitura convingându-l pe fostul director financiar al Agenţiei Petroliere

Naţionale din Nigeria să devină trezorierul onorific al clubului. Au urmat încuviinţări din cap, murmure şi un ropot de aplauze. Preşedintele a continuat, rugând-o pe secretară să consemneze în procesul verbal că, de când domnul Richards preluase responsabilitatea de trezorier, conturile clubului erau într-o ordine desăvârşită.

— Apropo, adăugă el, soţia lui, Ruth, s-a oferit cu mare amabilitate să organizeze balul nostru anual.

Alibiul*

— A scăpat fără condamnare pentru crimă, nu? zise Mick.

— Dar cum a reuşit? am întrebat.

— Dacă doi presari zic că aşa a fost, atunci aşa a fost, opină Mick, şi niciun ocnaş n-o să-ţi zică altceva. S-a ’nţeles?

— Nu, n-am înţeles, am recunoscut.

— Atunci va trebui să-ţi explic, nu? făcu Mick. Printre ocnaşi e o regulă de aur – să nu faci sex cu pipiţa unui tovarăş când e el la răcoare. Face parte din cod.

— Ar putea fi cam dur pentru o fată al cărei prieten a primit o condamnare lungă, fiindcă înseamnă s-o condamni şi pe ea la o perioadă la fel de lungă fără sex.

— Asta nu contează, spuse Mick, fiindcă Pete i-a promis lui Karen că el n-o s-o înşele.

— Dar nu avea cum în următorii şase ani, am sugerat.

— Nu te prinzi, Jeff. Aşa e codul şi ca să fim drepţi cu pipiţa, Karen a fost cinstită primele şase luni şi pe urmă a deraiat. Adevărul e că cel mai bun prieten al lui Pete, Brian, mai făcuse sex cu Karen, dar asta era înainte ca ea să devină fata lui Pete, fiindcă toţi am fost colegi de şcoală generală. Dar asta n-a contat, fiindcă după ce s-a mutat cu Pete, Karen n-a mai făcut trotuarul. S-a ’nţeles?

— Cred că da, am zis.

— Fii atent, la Pete nu se aplică regula fiindcă el e bărbat. E logic, nu, fiindcă bărbaţii sunt diferiţi. Noi suntem lei, ele sunt mieluşele.

Mai degrabă leoaice, dar recunosc că nu mi-am exprimat atunci opinia cu voce tare.

— Totuşi, continuă Mick, codul e clar. Nu faci sex cu pipiţa unui tovarăş care e la răcoare.

Am lăsat jos stiloul şi am continuat să ascult evanghelia după sfântul Mick – alt spărgător care intra şi ieşea de parcă închisoarea ar fi avut uşă turnantă. M-am hotărât să abandonez orice încercare de a scrie în jurnal atunci. Era clar că Mick se pornise şi nimic şi nimeni nu-l putea opri – cu atât mai puţin eu. Şi cum uşa era încuiată şi n-aveam unde să fug, m-am hotărât să notez ce spunea. Dar să explic puţin situaţia.

Mick Boyle era colegul meu de celulă la Lincoln şi-şi ispăşea a noua sentinţă pentru jaf din ultimii şaptesprezece ani.

— Oi fi eu frunză-n vânt, proclamă el, dar n-am de-a face cu violenţa. N-o aprob.

Era clar că încerca să-şi creeze o aură de înaltă moralitate. Mi-a spus că avea şase copii de care ştia, cu cinci femei diferite, dar nu avea decât puţine ştiri sau deloc despre ei. Probabil că păream surprins, fiindcă mi-a spus repede:

— Nu-ţi face griji, Jeff, are grijă asistenţa socială de ei.

Apoi continuă fără pauză:

— Dacă vrei o păsărică, găseşti destule fără să trebuiască să faci sex cu pipiţa unui tovarăş; doar majoritatea din noi suntem ba afară, ba înăuntru, ba afară, ba înăuntru, râse singur de aluzia sexuală pe care o făcea.

Prietenul lui Mick, Pete Bailey – erou sau ticălos în această poveste, depinde de punctul de vedere pe care-l adoptaţi – fusese acuzat de jaf cu circumstanţe agravante, ceea ce implică o mulţime de păcate, mai ales dacă ceri oamenilor legii, după ce ai fost găsit vinovat, să ţină cont de frecvenţa infracţiunilor similare.

— Cu rezultatul că Pete ia şase ani de pârnaie, zise Mick, trăgându-şi sufletul. Cu toate astea, şi-a omorât cel mai bun amic cât era înăuntru şi a scăpat neprins, asta-i.

— Aşa e? l-am întrebat, cu interes mai crescut.

— Mda, el a făcut-o. Fii atent, ştia că o să stea numai trei ani, fiindcă întotdeauna se poartă bine înăuntru, zise Mick. Logic, nu? Aşa că, după cinşpe luni la Wakefield – groaznică pârnaie – l-au trimis la închisoarea deschisă Hollesley Bay din Suffolk, aşa, ca să-şi termine condamnarea. Aia e o tabără de vacanţă. Vezi, în teorie, continuă Mick, o închisoare deschisă trebuie să te pregătească să te ’ntorci în societate. Să-ţi dea speranţe. Pete n-a făcut decât să stea în biblioteca închisorii şi să citească numere vechi din „Viaţa la ţară”, furnizate de vreun făcător de bine, ca să plănuiască dinainte ce case să jefuiască după ce iese. Acum, altă regulă într-o închisoare deschisă, menţionă Mick, e că ai dreptul la o vizită pe săptămână, nu una pe lună, ca în celelalte temniţe; adică, asta dacă te înalţi şi nu eşti trecut în raport cel puţin o lună.

— Te înalţi? m-am aventurat să întreb.

— Adică atunci când un ocnaş e citat pentru bună purtare cel puţin trei luni. Când se ’nalţă, are tot felul de favoruri, cum ar fi mai mult timp afară din celulă, o slujbă mai bună, chiar bani mai mulţi în unele stabilimente.

— Şi cum ajungi să fii trecut în raport?

— E destul de uşor. Înjuri un presar, vii târziu la muncă, pici testul de droguri. Odată m-au pus în raport fiindcă am şparlit o portocală de la bucătărie. Diabolică libertate.

— Dar prietenul tău, Pete, a fost trecut vreodată în raport? l-am întrebat.

— Niciodată, răspunse Mick. Era bun ca pâinea, fiindcă aştepta vizita de la pipiţă, nu? Bun, face trei luni, munceşte la depozite, nu stă cu mucii la nas, se dă bine cu curcanii şi e ’nălţat. În sâmbăta următoare, pipiţa lui vine la mititica să-i facă o vizită. În închisorile deschise, vizitele se fac în cele mai mari camere, de obicei sala de sport sau cantina. Şi trebuie să ţii minte, paza nu e ca-ntr-o temniţă închisă, cu dulăi şi camere TV care-ţi pândesc fiecare mişcare, aşa că poţi să te porţi natural cu pipiţa ta. Mă rog, cu nişte limite, adăugă el după o pauză. Adică, nu poţi să faci sex, ca în închisorile suedeze. Ştii tu, cum le zice?

— Vizite conjugale.

— Mă rog, e sex şi la noi nu e voie. Fii atent, un presar se face că nu vede dacă un ocnaş bagă mâna sub fusta pipiţei, dar ţin minte că-ntr-o închisoare…

— Pete, i-am reamintit.

— A, mda, Pete. Păi, Karen a venit în vizită la Pete sâmbăta următoare. Totul merge bine până el o ’ntreabă de amicul lui, Brian. Ea tace mâlc, nu mai scoate o vorbă şi se face roşie ca focu’. Pete gineşte imediat ce i-a făcut: pipiţa şi-o trage cu amicu’ lui cel mai bun cât el e închis. I-a ars siguranţele, nu? Aşa că Pete sare şi-i dă una. Karen cade pe jos în fund. Porneşte alarma şi vin presarii din toate părţile. A trebuit să-l ia de pe Karen şi să-l târască la carceră. Ai fost vreodată la carceră, Jeff?

— Nu, de ce să spun?

— Lasă, nu-ţi face griji. Libertate diabolică. O celulă goală, salteaua pe jos, chiuvetă de oţel înşurubată în perete şi o latrină la care nu se trage apa. A doua zi, Pete e pus în raport şi ajunge în faţa guvernatorului, care, ţine minte, e Dumnezeu aici. N-are nevoie de judecător şi juraţi ca să te scoată vinovat – i-ajunge regulamentul Ministerului de Interne.

— Şi ce s-a întâmplat cu Pete?

— L-au trimis iar la o închisoare grea, asta-i. L-au transferat la Lincoln chiar în ziua aia şi i-au mai adăugat trei luni la sentinţă. Unii ocnaşi, când sunt întorşi la o pârnaie închisă, îşi pierd cumpătul, se apucă să demoleze, iau droguri, dau foc la celulă, aşa că nu mai apucă să iasă. Odată am stat cu un maimuţoi din ăsta la Liverpool. A pornit cu o sentinţă de trei ani şi tot acolo e – după unsprezece ani. Ultima dată a ajuns la guvernator pentru…

— Vorbeam de Pete, am încercat să nu par exasperat.

— A, mda, Pete. Mă rog, Pete o ia în partea ailaltă.

— Partea ailaltă?

— E cuminte ca un sfânt toată vremea cât stă la Lincoln. După trei luni, iar e ’nălţat şi i se dau înapoi toate favorurile. Primeşte o slujbă la bucătărie, munceşte ca un sclav şi după şase luni, solicită o vizită şi i se acordă, cu excepţia unei vizite din partea numitei Karen Slater. Dar oricum, el nu voia s-o mai vadă pe curvă niciodată. Nu, de data asta Pete a cerut o vizită din partea unui vechi tovarăş care era afară la vremea aia. Acum, tovarăşul îi spune că Brian nu numai că şi-o trage cu pipiţa Karen, dar, cum Pete e bine încuiat la răcoare la Lincoln, ea s-a şi mutat cu el. Ce libertate diabolică, sublinie Mick. Tovarăşul lui Pete l-a întrebat chiar dacă voia să-i facă felul lui Brian.

„Nu, nu te înjosi”, i-a zis Pete. „Am eu grijă de el, toate la timpul lor.”

Nu i-a dat niciun detaliu despre ce avea de gând, pe baza faptului că până la urmă, un om tot ciripeşte. Să te ţii de politica asta, Jeff.

— Spune de Pete.

— Mă rog, Pete e sfânt în continuare. Cel mai curat, munceşte toate orele, nu-njură niciun presar, nu e pus în raport. Cu rezultatu’ că după douăşpe luni e iar la închisoarea deschisă Hollesley Bay şi nu mai are de stat decât nouă luni.

— Şi când s-a întors la Hollesley Bay, a încercat să ia legătura cu Karen?

— Nu, n-a solicitat vreo vizită. De fapt, nici n-a mai pomenit-o.

— Atunci, care-i era jocu’? l-am întrebat, folosind jargonul de închisoare.

— N-a urmărit decât un lucru tot timpu’, Jeff: voia să fie transferat în corpul de înălţaţi din partea ailaltă a închisorii, asta-i.

— Nu pricep, am recunoscut.

— Făcea parte din lucrătura lui de meşter, asta-i. Când ajungi la Hollesley Bay, care-i închisoare deschisă, nu uita, ţi se dă loc într-unul din cele două corpuri principale.

— Da?

— Mda, corpul de nord şi corpul de sud. Dar dacă te înalţi – adică te mai porţi trei luni ca un sfânt – atunci te mută în corpul de înălţaţi, unde ai şi mai multe favoruri.

— De exemplu, care?

— Te poate vizita un amic în fiecare sâmbătă. Pe Pete nu-l interesa asta. Poţi să mergi acasă o dată pe lună, duminica – nici asta nu-l interesa pe Pete. Poţi avea o slujbă în afara închisorii – tot nu-l interesa, deşi ar fi avut şansa să facă nişte mălai înainte să iasă.

— Atunci de ce să te oboseşti să câştigi toate favorurile astea, dacă nu vrei să profiţi de ele? am întrebat.

— Asta nu făceau parte din lucrătura de meşter a lui Pete, asta-i. Problema ta, Jeff, e că nu gândeşti ca un infractor.

— Atunci de ce s-a străduit Pete atâta să fie transferat în corpul de înălţaţi?

— În sfârşit o întrebare bună, Jeff, dar ca să-ţi răspund, trebuie să te pun în temă. Pete deja se prinsese că în blocul de înălţaţi aveau cinci presari de serviciu ziua, da numai doi noaptea, pe baza faptului că, dacă un prizonier e înălţat, poţi să ai încredere în el, ca să nu mai vorbim de criza de personal din închisori. Şi nu uita că într-o pârnaie deschisă nu sunt celule, gratii, chei şi zid împrejmuitor, aşa că poate s-o şteargă oricine.

— Şi-atunci, de ce n-o fac? am întrebat.

— Fiindcă nu mulţi ocnaşi care ajung într-o închisoare deschisă sunt interesaţi să evadeze.

— De ce nu?

— Nu e logic? Ajung la capătul sentinţei şi dacă sunt prinşi, şi nouă din zece găgăuţe sunt, îi trimit imediat la o pârnaie – ’nchisă şi le mai şi adaugă la condamnare. Aşa că las-o baltă, nu merită. Mi-aduc aminte de un ocnaş pe nume Dale. Ce maimuţoi era! Nu mai avea decât trei săptămâni, când…

— Pete, am încercat iar.

— Ce ticălos nerăbdător mai eşti, Jeff, că doar nu pleci nicăieri! Unde rămăsesem?

— Sunt doar doi gardieni de serviciu noaptea în corpul de înălţaţi, am zis, uitându-mă pe notiţe.

— A, mda. Dar chiar şi în corpul de înălţaţi, ai de raportat la biroul din faţă la şapte dimineaţa şi la nouă seara, în fiecare zi. Şi Pete, cum îţi spuneam, avea o slujbă la magazie, dădea haine la ocnaşii noi şi lenjerie o dată pe săptămână la clienţii obişnuiţi, aşa că presarii ştiau totdeauna unde era, ceea ce făcea parte din planul lui Pete. Dar dacă nu s-ar fi prezentat la raport la biroul din faţă la şapte dimineaţa şi apoi la nouă seara, ar fi fost pus în raport, şi asta ar fi însemnat să-l mute iar în corpul de nord şi să-i ia toate favorurile. Aşa că Pete nu lipsea niciodată de la raport şi celula lui era lună, iar lumina, stinsă cu mult înainte de ora unsprezece.

— Asta făcea parte din lucrătura de meşter a lui Pete?

— Te prinzi repede, aprecie Mick. Dar pe urmă, Pete a întâlnit un obstacol – aşa se spune, nu, Jeff?

Am dat din cap, nedorind să-i întrerup şirul.

— În timpul nopţii, unul dintre presari dă o tură clădirii la unu şi mai vine o dată la patru dimineaţa, să verifice dacă toţi ocnaşii dorm în paturile lor. Presarul n-are decât să tragă perdeaua în faţa uşii, să se uite pe geam şi să aprindă lanterna, ca să se asigure că ocnaşu’ sforăie acolo. Ţi-am zis de ocnaşu’ care a fost prins în cameră cu o…

— Pete, am spus, fără să mă uit măcar la el.

— Pete stătea treaz noaptea până venea primul presar, la unu, să se asigure că e în cameră. Presaru’ ridică perdeaua, aprinde lanterna pe patu’ lui şi dispare. Pete se culcă, dar îşi pune ceasu’

să sune la patru fără zece, când se-ntâmplă acelaşi lucru. Un presar diferit vine totdeauna să vadă dacă mai eşti în pat. Lui Pete i-a trebuit puţin mai mult de o lună să se prindă că erau doi presari, Chambers şi Davis, care nu se deranjau să facă turul de noapte şi să-i verifice pe toţi dacă dorm. Chambers adormea şi Davis nu se putea desprinde de televizor. După asta, Pete n-avea decât să aştepte o noapte când ăştia doi erau de serviciu împreună.

Când mai avea de ispăşit doar şase săptămâni, Pete s-a întors în corpul de înălţaţi după ziua de lucru şi a aflat că gardienii de noapte erau Chambers şi Davis. Când Pete a semnat prezenţa la ora nouă, domnul Davis se uita deja la un meci de fotbal la televizor, iar domnul Chambers îşi urcase picioarele pe masă, bea o Coca-cola şi citea paginile de sport din „Sun". Pete s-a dus la el în cameră, s-a uitat la televizor până la ora zece şi pe urmă a stins lumina. S-a băgat în pat şi şi-a tras pătura pe el, dar a rămas în trening şi în adidaşi. A aşteptat să treacă puţin de ora unu, apoi s-a furişat pe coridor şi a văzut că nu era nimeni primprejur – nici urmă de Chambers sau Davis. Pe urmă s-a dus la capătul coridorului, a deschis uşa spre scara de incendiu şi a coborât prin spate, lăsând un ghemotoc de hârtie în uşă. Pe urmă a luat-o la picior, doisprezece kilometri, până la Woodbridge.

Nu ştie nimeni când a ajuns Pete înapoi în noaptea aceea, dar e sigur că a semnat foaia de prezenţă la şapte dimineaţa, ca de obicei. Domnul Chambers i-a marcat numele pe listă. Pete a tras cu ochiul şi a văzut că toate căsuţele cu numele lui – la nouă, la patru şi la şapte – erau marcate pe foaia presarului. S-a dus la masă la cantină şi pe urmă la magazie, la muncă.

— Deci a scăpat nepedepsit?

— Nu chiar, zise Mick. În dimineaţa aia, mai târziu, vin curcanii grămadă şi umblă peste tot, dar caută un singur om. Ajung la magazie, îl arestează pe Pete şi-l expediază la pârnaia Woodbridge pentru interogatoriu. Îi pun ore în şir întrebări despre

moartea lui Brian Powell şi Karen Slater, care fuseseră găsiţi amândoi strangulaţi în patul lor. Se zvoneşte că şi-o trăgeau când au murit. Pete s-a ţinut de vorba lui: „Nu puteam fi eu, şefu'. Eu eram la răcoare. Întrebaţi-l pe domnu' Chambers şi domnu' Davis, care au fost de serviciu noaptea".

Curcanii care anchetau cazul au venit în corpul de înălţaţi şi au controlat foile de prezenţă. Brian şi pipiţa au fost sugrumaţi cândva între trei şi cinci dimineaţa, după spusele doctorului poliţiei, aşa că, dacă Chambers l-a văzut de Pete dormind în pat la patru, nu putea fi în acelaşi timp la Woodbridge. E logic, nu?

Ministerul de Interne a pornit o investigaţie separată. Chambers şi Davis au confirmat că verificaseră fiecare prizonier la unu şi la patru şi că, de fiecare dată, Pete dormea la el în cameră. Mai mulţi ocnaşi au participat bucuroşi la anchetă, spunând că-i trezise lumina lanternei, când îşi făcuseră Chambers şi Davis turul. Asta a întărit apărarea lui Pete. Ancheta a ajuns la concluzia că, în noaptea respectivă, Pete a fost în patul lui la ora unu şi la ora patru, aşa că n-a comis el crimele.

— Deci a scăpat nepedepsit, am repetat.

— Depinde ce-nţelegi prin asta, a replicat Mick, fiindcă, deşi poliţia nu l-a acuzat pe Pete, curcanii au declarat că închid cazul, deoarece nu mai exista niciun suspect – şmecherie, vezi? Pentru Chambers şi Davis n-a fost bine, le-a dăunat la carieră, aşa că s-au dus să-l taxeze pe Pete.

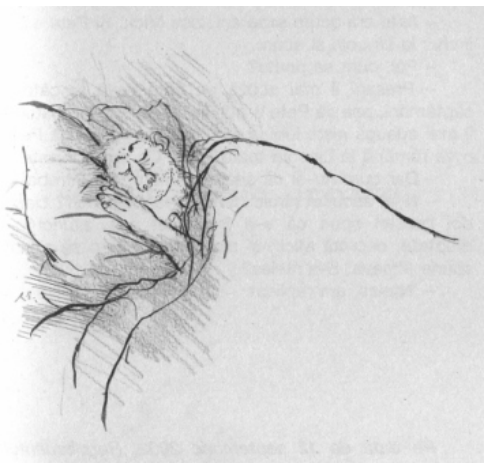

— Dar Pete nu mai avea decât şase săptămâni de ispăşit, i-am reamintit lui Mick, şi era cuminte ca un sfânt.

— Adevărat, dar alt presar, amic cu Davis, l-a pus în raport pe Pete, zicând că a furat o pereche de blugi de la magazie, chiar cu câteva zile înainte să fie eliberat. L-au dus la carceră şi guvernatorul l-a trimis înapoi la Lincoln chiar în seara aia, cu încă trei luni adăugate la condamnare.

— Şi a mai făcut încă trei luni?

— Asta era acum şase ani, zise Mick. Şi Pete e tot închis la Lincoln şi acum.

— Păi, cum se poate?

— Presarii îl mai acuză de câte ceva la câteva săptămâni, aşa că Pete e pus în raport şi guvernatorul îi mai adaugă nişte luni la sentinţă. Pun pariu că Pete o să rămână la Lincoln toată viaţa. Ce mai libertate!

— Dar cum nu-şi dă seama nimeni? am întrebat.

— N-ai ascultat nimic din ce ţi-am zis, Jeff? Dacă doi presari spun că s-a întâmplat aşa, atunci au dreptate, decretă Mick, şi niciun ocnaş n-o să poată spune altceva. S-a'nţeles?

— 'Nţeles, am replicat.

Pe data de 12 septembrie 2002, Regulamentul intern al închisorilor engleze a adoptat Instrucţiunea nr. 47/2002, în urma hotărârii Curţii Europene a Drepturilor Omului în cazul Ezeh & Connors, statuând că, dacă fapta săvârşită de un prizonier impune o prelungire a pedepsei, se aplică măsurile prevăzute în art. 6 al Convenţiei europene pentru drepturile omului. Astfel, trebuie ca fapta să fie supusă judecăţii unui tribunal imparţial şi independent, iar prizonierii au dreptul la asistenţă juridică pentru a-şi organiza apărarea.

Pete Bailey a fost eliberat din închisoarea Lincoln pe data de 19 octombrie 2002.

O tragedie greacă

ΤΙ ΦΡΙΚΗ!
ΑΓΩΝΙΑ

George Tsakiris nu e dintre grecii aceia de care trebuie să te fereşti când îţi fac daruri.

George are norocul de a-şi petrece jumătate din viaţă la Londra şi cealaltă jumătate în Atena lui natală. Împreună cu cei doi fraţi mai mici ai lui, Nicholas şi Andrew, au o afacere de succes, moştenită de la tatăl lor, ocupându-se de operaţiuni de salvare pe mare.

L-am cunoscut pe George în urmă cu mulţi ani, la o licitaţie de caritate pentru Crucea Roşie. Christina, soţia lui, era membră în comitetul de organizare şi mă invitase să îndeplinesc oficiul de licitator.

La aproape toate licitaţiile de caritate pe care le-am condus de-a lungul anilor, a existat un articol pentru care nu se găsea niciun cumpărător şi cea de atunci n-a fost o excepţie. Un alt membru al comitetului donase un peisaj mâzgălit de fiica lui şi ar fi făcut impresie proastă chiar şi la un târg sătesc. Chiar înainte de a urca pe podium şi a cerceta din ochi sala, am simţit că o să rămân în pană de clienţi.

Totuşi, nu luasem în considerare generozitatea lui George.

— Am o ofertă de deschidere de o mie de lire? am început, plin de speranţă, dar n-a sărit nimeni să mă salveze. O mie? am repetat, încercând să nu par disperat şi, tocmai când eram pe punctul de a renunţa, s-a ridicat o mână din marea bărbaţilor în sacouri negre, de seară. Era a lui George.

— Două mii, am sugerat, dar nimeni nu se arătase interesat. Trei mii, am continuat, uitându-mă direct la George.

Mâna lui s-a ridicat din nou.

— Patru mii, am licitat încrezător, dar încrederea mea n-a avut viaţă lungă, aşa că mi-am îndreptat iar atenţia asupra lui George. Cinci mii, am cerut şi din nou, el m-a servit.

Cu toate că soţia lui era în comitet, există o măsură în orice.

— Vândut pentru cinci mii de lire domnului George Tsakiris, am anunţat, în aplauze puternice, zărind şi uşurarea de pe chipul Christinei.

De atunci, săracul George, sau, mai bine-zis, bogatul George, mi-a venit regulat în ajutor la astfel de evenimente, achiziţionând adesea articole ridicole, pentru care nu aveam speranţe să obţin nici măcar un preţ de deschidere. Cerul ştie cât l-am tapat pe omul ăsta de-a lungul anilor, în numele actelor de caritate.

Anul trecut, după ce i-am vândut o excursie în Uzbekistan şi două bilete la clasa economică, puse la dispoziţie de Aeroflot, mi-am croit drum spre masa lui să-i mulţumesc pentru generozitate.

— Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti, a spus George când m-am aşezat lângă el. Nu trece nicio zi fără să-mi dau seama ce şansă am avut şi cât noroc am că sunt în viaţă.

— Noroc că eşti în viaţă? am repetat, adulmecând o poveste.

În punctul acesta, daţi-mi voie să vă spun că acel clişeu învechit, că în fiecare din noi se ascunde o poveste demnă de o carte, e o aiureală. Totuşi, de-a lungul anilor, am ajuns să accept că majoritatea oamenilor au trecut printr-o întâmplare în viaţă, care e unică pentru ei şi merită inclusă într-o povestire. Din punctul acesta de vedere, George nu era o excepţie.

— Noroc că eşti în viaţă, am repetat.

George şi cei doi fraţi ai lui îşi împart responsabilităţile în mod egal: George conduce biroul din Londra, iar Nicholas stă la Atena, în timp ce lui Andrew nu-i rămâne decât să cutreiere globul pentru a acorda asistenţă vreunui vas pe cale să se scufunde.

Deşi George întreţine locuinţe la Londra, New York şi Saint-Paul-de-Vence, revine regulat în ţara zeilor Olimpului, pentru a ţine legătura cu familia lui numeroasă. N-aţi observat că oamenii bogaţi au întotdeauna familii numeroase?

La un bal recent al Crucii Roşii, organizat la Dorchester, nu m-a salvat nimeni când am oferit spre vânzare un tricou al naţionalei engleze de rugby („leii”), semnat de toată echipa după ce pierduse turneul din Noua Zeelandă. George nu era prezent, plecase în ţara lui să asiste la nunta unei nepoate favorite. Dacă nu s-ar fi întâmplat ceva la nunta aceea, poate că nu l-aş mai fi văzut pe George niciodată. Fiindcă tot vorbeam, pentru tricoul de rugbist n-am obţinut nici măcar un preţ de deschidere.

Nepoata lui George, Isabella, era născută în Kephalonia, una dintre cele mai frumoase insule greceşti, strălucind în Marea Ioniană ca o bijuterie magnifică. Isabella se îndrăgostise de fiul unui viticultor local şi cum tatăl ei nu mai trăia, George se oferise să patroneze petrecerea de nuntă, care urma să se desfăşoare la reşedinţa mirelui.

În Anglia, este obiceiul ca familia şi prietenii să asiste la oficierea căsătoriei unor tineri şi să meargă apoi la o petrecere organizată într-un pavilion din curtea părinţilor fetei. Dacă aceştia nu au o curte destul de mare, festivitatea se mută la

primărie. După ce se ţin toasturile formale şi trece o oarecare perioadă de timp, mireasa şi mirele pleacă în luna de miere şi curând după aceea, se duc şi oaspeţii la casele lor.

Grecii nu s-au obişnuit cu ideea de a pleca de la o petrecere înainte de miezul nopţii. Tradiţia lor cere ca petrecerea de nuntă să continue până în dimineaţa următoare nunţii, mai ales dacă tatăl mirelui este proprietar de vie. De câte ori se căsătoresc două persoane născute pe o insulă grecească, se înţelege că toţi localnicii sunt invitaţi automat să ciocnească un pahar de vin în sănătatea miresei. Grecii nu cunosc expresia „wedding crasher", care, în limba engleză, desemnează o persoană care participă neinvitată la o nuntă. Mama miresei nu se oboseşte să trimită invitaţii în chenar auriu, cu RSVP în colţul din stânga jos, dintr-un motiv simplu: nimeni nu va răspunde la aşa ceva, dar toţi vor veni la nuntă.

O altă diferenţă dintre marile naţii greacă şi engleză este că la ei, nu e necesar să închiriezi un pavilion sau primăria satului pentru petrecere, deoarece la greci, în timpul verii – aproximativ zece luni pe an – este puţin probabil să plouă. Oricine poate prezenta vremea în Grecia.

În noaptea precedentă nunţii, Christina, ca gazdă, i-a sugerat soţului ei să rămână limpede la cap. Având în vedere ocupaţia mirelui, a subliniat ea, cineva trebuia să supravegheze desfăşurarea ceremoniei. George a fost de acord, fără entuziasm.

Căsătoria a fost oficiată în bisericuţa satului, cu stranele ticsite de oaspeţi, invitaţi sau neinvitaţi, cu mult înainte de a începe slujba. Cu obişnuita lui gentileţe, George acceptă că urma să primească o mulţime de nuntaşi. Privi cu mândrie cum nepoata lui favorită şi iubitul ei erau uniţi prin taina căsătoriei. Deşi Isabella era acoperită cu un voal alb de dantelă, frumuseţea ei fusese de mult remarcată de tinerii de pe insulă. Logodnicul ei, Alexis Kulukundis, era înalt şi subţire, cu un mijloc care nu trăda încă faptul că era moştenitorul unui viticultor.

Aşa că serviciul religios a fost oficiat. Aici, englezii şi grecii se întâlnesc puţin, dar nu pentru multă vreme. Pe insulă, ceremonia a fost condusă de preoţi bărboşi, cu anterie lungi şi comanace negre. Mirosul dulce al tămâiei împrăştiate în cădelniţe se înălţa în aer, în timp ce arhiereul cu patrafirul cel mai împodobit şi barba cea mai lungă dădea binecuvântarea divină tinerilor, în acompaniament de rugăciuni murmurate şi psalmi.

După terminarea slujbei, George şi Christina au plecat printre primii din biserică, pentru că voiau să ajungă acasă la timp ca să întâmpine oaspeţii.

Ferma veche a mirelui se cuibărea între pantele unui deal, deasupra viilor. Grădina spaţioasă, înconjurată de plantaţii terasate de măslini, era plină de binevoitori gureşi cu mult înainte ca mirii să-şi facă intrarea.

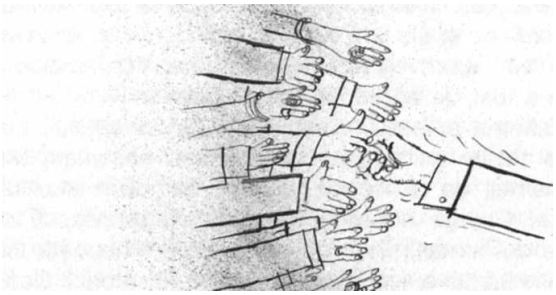

George strânsese poate două sute de mâini până când apariţia doamnei şi domnului Kulukundis a fost vestită de un grup gălăgios de prieteni ai mirelui, cu pocnete de pistoale în aer; bănuiesc că această tradiţie grecească ar fi destul de prost primită pe o peluză britanică sau într-o primărie sătească.

Cu excepţia rudelor apropiate şi a oaspeţilor care urmau să stea la prima masă, se aflau acolo puţine persoane pe care George le mai văzuse înainte.

Amfitrionul se aşeză în centrul mesei, cu Isabella la dreapta şi Alexis la stânga lui. După ce se aşezară toţi, mesele se încărcară cu feluri şi feluri de bunătăţi, iar vinul curgea ca la orgiile dionysiace, cu toate că era doar o mică nuntă insulară. Dar Dionysos – zeul vinului – a fost grec.

Când din turla bisericii se auziră unsprezece bătăi, George îi dădu de înţeles cavalerului de onoare că poate venise timpul să ţină un toast. Spre deosebire de George, acesta era însă beat şi cu siguranţă, a doua zi avea să fi uitat tot ce făcea atunci. Urmă la rând mirele, dar, când încercă să spună ce norocos era că se însura cu o fată minunată, prietenii lui săriră iar în picioare, trăgând focuri de pistol, în aer.

George era ultimul vorbitor. Conştient de ora târzie, de privirile rugătoare ale nuntaşilor şi de sticlele pe jumătate goale ce umpleau mesele, se mulţumi să le ureze miresei şi mirelui o viaţă binecuvântată, eufemism pentru urarea de a avea mulţi copii. Apoi îi invită pe cei care se mai puteau ridica în picioare să toasteze în sănătatea mirilor. Toţi strigară „Isabella şi Alexis!”, chiar dacă nu la unison.

După ce se stinseră aplauzele, orchestra începu să cânte. Mirele se ridică imediat şi-şi invită mireasa la primul dans. Cuplul proaspăt căsătorit păşi în ring, în pocnetele altor focuri de pistoale. Urmară părinţii mirelui şi după câteva minute, porniră la dans George şi Christina.

După ce dansă cu soţia, cu mireasa şi cu mama mirelui, George se îndreptă din nou spre locul lui de la mijlocul mesei, strângându-le mâinile tuturor celor pe lângă care trecea. Tocmai îşi turna un pahar de vin roşu – doar îşi îndeplinise toate îndatoririle oficiale – când apăru bătrânul.

Văzându-l în picioare la marginea grădinii, George sări în picioare. Puse paharul pe masă şi păşi iute pe iarbă să-l întâmpine pe oaspetele neaşteptat.

Andreas Nikolaides se sprijinea greoi în două bastoane. George nici nu voia să se gândească la timpul cât mersese bătrânul, urcând jumătate de munte de la căsuţa lui până acolo. Se înclină, salutând omul care era o legendă în Kephalonia şi pe străzile Atenei, deşi nu-şi părăsise niciodată insula natală. De câte ori era întrebat de ce nu o făcuse, Andreas răspundea simplu: „De ce-ai pleca din Paradis?”

În 1942, când Kephalonia a fost ocupată de germani, Andreas Nikolaides a fugit în munţi şi la vârsta de douăzeci şi trei de ani, a devenit conducătorul mişcării de rezistenţă. Nu a părăsit înălţimile tot timpul cât ţinutul lui natal a fost ocupat şi cu toate că pe capul lui nu s-a pus o recompensă mare, nu s-a întors la ai lui decât după ce, ca şi Alexandru, îi aruncase pe intruşi în mare.

După declararea păcii în 1945, Andreas a revenit în vale triumfător. A fost ales primar al Kephaloniei şi a deţinut această funcţie neîntrerupt, timp de treizeci de ani. Acum, trecut bine de optzeci de ani, nu exista în Kephalonia nicio familie care să nu-i fie îndatorată şi puţine care nu se pretindeau rude cu el.

— Bună seara, domnule, îl salută George pe bătrân. Suntem onoraţi că aţi venit la nunta nepoatei mele.

— Eu sunt cel onorat, îi întoarse Andreas plecăciunea. Bunicul nepoatei dumitale a luptat şi a murit lângă mine. În orice caz, făcu el cu ochiul, e prerogativul bătrânului să sărute fiecare proaspătă mireasă de pe insulă.

George îşi conduse distinsul oaspete încet, peste ringul de dans, până la masa de onoare. Nuntaşii se opreau din dans şi-l aplaudau pe bătrân când trecea. George insistă ca Andreas să stea pe locul lui de la mijlocul mesei, între mireasă şi mire. Andreas se lăsă greu convins să stea pe scaunul de onoare. Când Isabella se întoarse să vadă cine stă lângă ea, izbucni în lacrimi şi-l îmbrăţişă pe bătrân.

— Prezenţa dumneavoastră a făcut ca nunta să fie perfectă, spuse ea.

Zâmbind, Andreas îi şopti lui George:

— Ce rău îmi pare că nu aveam efectul ăsta asupra femeilor când eram tânăr!

George îl lăsă pe Andreas să converseze bucuros cu mirii. Luă o farfurie şi se duse la o masă încărcată cu mâncare. Nu se grăbi, alegând doar bucăţelele cele mai fragede, pe care bătrânul le

putea mesteca uşor. În fine, luă o sticlă de vin vechi, dintr-o rezervă primită de el însuşi de la tatăl lui, în ziua nunţii. Se întoarse cu delicatesele la oaspetele de onoare, tocmai când ceasurile băteau ora douăsprezece, vestind o nouă zi.

Din nou tinerii din grupul mirelui se năpustiră pe ringul de dans, slobozindu-şi pistoalele în aer, în uralele nuntaşilor. George se încruntă, dar îşi reaminti, pentru o clipă, de tinereţea lui. Cu farfuria şi sticla de vin, continuă să se îndrepte spre locul de la mijlocul mesei, ocupat acum de Andreas Nikolaides.

Deodată, fără avertisment, unul din zurbagiii tineri, care băuse puţin mai mult, alergă şi se împiedică la marginea ringului, tocmai când îşi descărca ultimul foc. George îngheţă îngrozit, văzându-l pe bătrân prăbuşindu-se în faţă, cu capul pe masă. Sticla şi farfuria cu mâncare îi căzură pe iarbă. Mireasa scoase un ţipăt. George alergă repede, dar era prea târziu. Andreas Nikolaides murise.

Adunarea cea zgomotoasă se tulbură deodată: unii ţipau, plângeau, alţii căzuseră în genunchi, dar majoritatea fuseseră copleşiţi de o tăcere sumbră şi de şoc, incapabili să priceapă ce se întâmplase.

George se aplecă şi-l ridică pe bătrân în braţe. Îl duse încet spre casă, prin iarbă, pe o cărare străjuită de nuntaşii cu capete plecate.

George tocmai licitase cinci mii de lire pentru două locuri la un muzical din West End care nici nu mai rula, când îmi povesti sfârşitul lui Andreas Nikolaides.

— Se spune că Andreas le-a salvat vieţile tuturor oamenilor de pe insulă, încheie George, ridicând paharul în amintirea bătrânului.

După un moment de tăcere, adăugă:

— A salvat-o şi pe a mea.

Comisarul*

— De ce vrea să mă vadă? întrebă comisarul.

— Zice că e o problemă personală.

— De când a ieşit din închisoare?

Secretara comisarului aruncă o privire în dosarul lui Raj Malik.

— A fost eliberat acum şase săptămâni.

Naresh Kumar se ridică, îşi împinse în spate scaunul şi începu să se plimbe prin cameră; aşa făcea întotdeauna când trebuia să se gândească bine la o problemă. Se convinsese singur – mă rog, aproape – că dând ocol regulat biroului făcea un fel de antrenament fizic. Erau de mult apuse vremurile când putea juca un meci de hochei după-amiaza, trei partide de tenis pe seară şi apoi se întorcea la sediul poliţiei în pas alergător. După fiecare promovare, pe epoleţi i se mai adăugau fireturi argintii şi talia i se mai îngroşa cu câţiva centimetri.

— După ce ies la pensie şi o să am mai mult timp, voi face din nou mişcare, îi spunea adjunctului lui, Anil Khan.

Dar niciunul din ei nu credea vorbele lui.

Comisarul se opri să se uite pe fereastră şi privi străzile mişunând de lume din Mumbai, de la înălţimea celor paisprezece etaje: zece milioane de locuitori, de la unii dintre cei mai săraci la câţiva dintre cei mai bogaţi locuitori ai globului. De la cerşetori la miliardari, el era poliţistul tuturor. Predecesorul lui plecase cu cuvintele: „În cel mai bun caz, poţi spera că reuşeşti să ţii capacul pe oală”. Nu mai era decât un an până când şi el îi va lăsa locul adjunctului lui, dându-l acelaşi sfat.

Naresh Kumar fusese poliţist toată viaţa, la fel ca tatăl lui şi cel mai mult îi plăcea la slujba lui totala ei imprevizibilitate. Nici azi nu era altfel, deşi se schimbaseră multe de pe vremea când puteai să urechezi un copil dacă-l prindeai furând un mango. Dacă încercai azi să faci asta, părinţii te dădeau în judecată pentru agresiune şi copilul pretindea să fie consultat de un psiholog. Din fericire, adjunctul lui, Anil Khan, acceptase de acum faptul că focurile de armă pe străzi, traficanţii de droguri şi războiul împotriva terorismului făceau parte din viaţa poliţistului modern.

Gândurile comisarului reveniră la Raj Malik, un om pe care-l trimisese la închisoare de trei ori în ultimii treizeci de ani. De ce voia să-l vadă bătrânul ocnaş? Nu era decât o singură cale de a afla. Se întoarse spre secretara lui.

— Fixează-mi o întâlnire cu Malik, dar numai de cincisprezece minute.

Comisarul uitase că se învoise să-l vadă pe Malik şi-şi aminti abia cu câteva minute înainte de întâlnire, când secretara îi puse un dosar pe birou.

— Dacă întârzie un minut, anulează întâlnirea, spuse el.

— Aşteaptă deja în hol, domnule comisar, îl înştiinţă ea.

Kumar se încruntă şi deschise dosarul. Începu să se familiarizeze cu istoricul cazierului lui Malik, pe care-l ţinea minte în mare parte, pentru că, de două ori – o dată când era detectiv-sergent şi a doua oară, inspector proaspăt promovat – îl arestase chiar el.

Malik era un tip de infractor-funcţionar, foarte capabil să se ţină de o slujbă serioasă. Cu toate acestea, descoperise din tinereţe că avea destul farmec şi viclenie naturală ca să escrocheze naivii, în special doamnele bătrâne, convingându-le să-i dea sume mari de bani fără să depună prea mult efort.

Prima lui escrocherie se mai încercase în Mumbai. N-a avut nevoie decât de o mică tipografie, hârtie cu antet şi o listă de văduve. După ce a obţinut-o şi pe aceasta – lecturând zilnic ferparele din ziarul „Mumbai Times” – a intrat în afacere. S-a specializat în vânzarea de acţiuni ale unor companii de peste mări, care nici nu existau. În felul acesta, s-a asigurat de un venit regulat, până când a încercat să-i vândă un pachet de acţiuni văduvei unui alt escroc.

Când a fost acuzat, Malik a recunoscut că obţinuse peste un milion de rupii, dar comisarul bănuia că suma era mult mai mare; la urma-urmei, câte văduve doreau să recunoască faptul că se lăsaseră înşelate de farmecul lui Malik?

Acuzatul a fost condamnat la cinci ani în închisoarea Pune şi aproape un deceniu, Kumar n-a mai ştiut nimic de el.

Malik a intrat la loc în temniţă, fiind arestat pentru că vânduse apartamente într-un bloc multietajat, aflat pe un teren care se dovedise a fi o mlaştină. De data aceasta, judecătorul l-a condamnat la şapte ani. Şi a mai trecut un deceniu.

Cea de-a treia infracţiune a lui Malik a fost şi mai ingenioasă şi a fost sancţionată cu o condamnare şi mai lungă. S-a dat drept agent de asigurări pe viaţă. Din păcate, cotele anuale nu mai ajungeau să se transforme în pensii – decât pentru Malik.

Avocatul lui a sugerat că suma obţinută de clientul vinovat era în jur de douăsprezece milioane de rupii, dar cum foarte puţini bani mai puteau fi înapoiaţi păgubaşilor aflaţi încă în viaţă, judecătorul a considerat că doisprezece ani de închisoare sunt o răsplată justă pentru acest caz.

Întorcând ultima pagină a dosarului, comisarul era încă nedumerit cu privire la motivul pentru care ar fi vrut să-l vadă Malik. Apăsă butonul de sub birou ca să-şi anunţe secretara că era gata pentru următoarea întâlnire.

Când uşa se deschise, comisarul Kumar ridică ochii. În faţa lui se afla un om aproape de nerecunoscut. Probabil că Malik avea cu zece ani mai puţin decât el, dar ar fi putut trece drept oameni de aceeaşi vârstă. Deşi în dosarul lui scria că măsoară un metru optzeci şi cântăreşte optzeci şi cinci de kilograme, bărbatul care intrase în biroul lui nu se potrivea cu acea descriere.

Pielea bătrânului escroc era ridată şi îngălbenită şi era cocoşat, părând cumva intrat la apă. O jumătate de viaţă petrecută în temniţă lăsase urme asupra lui. Purta o cămaşă albă destrămată la guler şi manşete şi un costum lălâu care poate, în trecut, fusese făcut pe comandă pentru el. Nu mai era omul sigur pe el pe care comisarul îl arestase în urmă cu mai bine de treizeci de ani, omul care avea un răspuns pentru orice.

Oprindu-se în faţa comisarului, Malik îi zâmbi timid.

— Vă mulţumesc că aţi acceptat să mă vedeţi, domnule comisar, spuse încet.

Până şi vocea îi intrase la apă. Comisarul îi făcu semn să se aşeze pe scaunul din faţa biroului şi zise:

— Mă aşteaptă o dimineaţă aglomerată, Malik, aşa că poate-mi spui ce vrei fără ocolişuri.

— Desigur, domnule comisar, spuse Malik, înainte chiar de a se aşeza. Problema este că îmi caut o slujbă.

Comisarul se gândise la mai multe motive pentru care ar fi vrut Malik să-l vadă, dar în niciun caz că voia o slujbă.

— Înainte de a râde, continuă Malik, lăsaţi-mă să-mi expun cazul.

Comisarul se lăsă pe spătarul scaunului şi-şi împreună degetele mâinilor, ca într-o rugăciune.

— Mi-am petrecut prea mulţi ani din viaţă în închisoare, spuse Malik şi vorbi din nou, după o mică pauză. Am împlinit de curând cincizeci de ani şi vă asigur că nu am nicio dorinţă să intru iar în temniţă.

Comisarul dădu din cap, fără să exprime o părere.

— Săptămâna trecută, urmă Malik, aţi vorbit la Adunarea generală anuală a Camerei de Comerţ din Mumbai. V-am citit discursul în „Times” cu mare interes, domnule comisar. Le-aţi spus oamenilor de afaceri importanţi din acest oraş că ar trebui să angajeze şi oameni care au ispăşit o condamnare în închisoare – să le dea a doua şansă, altfel o să aleagă ce le e mai uşor şi se vor întoarce la o existenţă criminală, aşa aţi spus. Am fost întrutotul de acord cu cele spuse de dumneavoastră.

— Dar am subliniat că mă refeream numai la infractori la prima abatere, îl întrerupse comisarul.

— Exact asta spuneam şi eu, replică Malik. Dacă pentru cei la prima abatere consideraţi că angajarea este o problemă, imaginaţi-vă de ce mă lovesc eu când încerc să găsesc o slujbă.

Făcu o pauză, îşi îndreptă cravata şi continuă:

— Dacă aţi vorbit sincer şi nu doar pentru popularitate, atunci poate ar trebui să vă urmaţi propriul sfat şi să daţi un exemplu.

— Te-ai gândit la ceva anume? întrebă comisarul. Fiindcă nu ai, desigur, calificarea necesară ca să lucrezi în poliţie.

Malik ignoră sarcasmul şi merse vajnic înainte:

— În acelaşi ziar unde s-a publicat discursul dumneavoastră, era un anunţ pentru un post de funcţionar la Registratura poliţiei. În tinereţe, am fost funcţionar la Compania de Expediţii Navale P & O, chiar aici în oraş. Dacă verificaţi, veţi afla că mi-am îndeplinit slujba cu entuziasm şi eficienţă şi când am plecat, aveam un cazier curat.

— Dar asta a fost acum mai bine de treizeci de ani, spuse comisarul, fără să aibă nevoie să se uite la dosarul din faţa lui.

— Atunci îmi voi sfârşi cariera cum am început-o, nu se lăsă Malik. Ca funcţionar la registratură.

Comisarul tăcu o vreme, gândindu-se la propunerea lui Malik. În cele din urmă, se aplecă în faţă cu ambele palme pe birou şi spuse:

— Voi reflecta la propunerea ta, Malik. Secretara mea ştie cum să te contacteze?

— Da, domnule comisar, spuse Malik, ridicându-se. Îmi petrec nopţile la adăpostul social din strada Victoria. N-am nicio intenţie să mă mut în viitorul apropiat, adăugă, după o scurtă şovăială.

La prânz, în sala de mese a ofiţerilor, comisarul Kumar îl puse pe adjunctul lui la curent cu întâlnirea cu Malik.

Anil Khan izbucni în râs.

— Ai fost pocnit de propria petardă, şefu'! comentă cu entuziasm.

— Destul de adevărat, răspunse comisarul, luându-şi încă o lingură de orez, şi la anul, când îmi iei locul, acest mic episod îţi va reaminti consecinţele vorbelor tale, mai ales când sunt rostite în public.

— Asta înseamnă că o să vă gândiţi serios să-l angajaţi? întrebă Khan, uitându-se peste masă la şeful lui.

— Posibil, replică gânditor Kumar. Ai ceva împotrivă?

— Sunteţi în ultimul an de serviciu, îi reaminti Khan, şi aveţi o reputaţie de invidiat în ceea ce priveşte probitatea şi competenţa. De ce să vă asumaţi un risc care ar putea periclita un dosar atât de bun?

— Mi se pare că dramatizezi puţin, zise comisarul. Malik e un om terminat, cum ai fi văzut şi singur dacă erai prezent la întâlnire.

— Un escroc tot escroc rămâne, se exprimă Khan. Aşa că, repet, de ce să riscaţi?

— Probabil pentru că, în condiţiile date, aşa e corect să procedez, răspunse Malik. Dacă-l refuz pe Malik, de ce s-ar mai deranja cineva să-mi ia în seamă părerile?

— Dar munca de funcţionar la registratură e deosebit de delicată, ripostă Khan. Malik ar avea acces la informaţii văzute de obicei doar de cei a căror discreţie nu poate fi pusă la îndoială.

— Am luat deja asta în consideraţie, spuse comisarul. Avem două departamente de registratură: unul aici, care este, aşa cum ai spus, deosebit de delicat, şi altul la periferia oraşului, pentru cazurile moarte, care au fost deja rezolvate sau sunt clasate.

— Tot n-aş risca, zise Khan, punându-şi furculiţa şi cuţitul pe farfurie.

— Am redus şi mai mult riscul, pară comisarul. Îl angajez pe Malik o lună, de probă. Un agent o să stea cu ochii pe el şi o să-

mi dea mie raportul, direct. Dacă Malik pune chiar un degeţel pe linia roşie, a doua zi va fi din nou în stradă.

— Eu tot n-aş risca, repetă Khan.

Pe data de întâi a lunii următoare, Raj Malik se prezentă la lucru la registratura poliţiei de pe Aleea Mahatma nr. 47, la periferia oraşului. Urma să lucreze de la opt dimineaţa la şase după-amiaza, şase zile pe săptămână, în schimbul unui salariu de nouă sute de rupii pe lună. Răspunderea zilnică a lui Malik era să meargă la toate secţiile de poliţie din zona limitrofă a oraşului, pe bicicletă, şi să ridice dosarele clasate. Apoi le dădea superiorului, care le înregistra şi le depozita la subsol, de unde rareori mai erau cerute pentru a fi consultate.

La finalul primei luni, superiorul lui Malik îi raportă comisarului, conform instrucţiunilor:

— Îmi pare rău că nu am o duzină de oameni ca Malik, îi spuse el şefului. Spre deosebire de tinerii de azi, vine întotdeauna la timp, nu-şi lungeşte prea mult pauzele şi nu se plânge niciodată când îi ceri să facă un lucru care nu apare în fişa postului. Cu permisiunea dumneavoastră, adăugă agentul, aş dori să-i cresc salariul la o mie de rupii pe lună.

Al doilea raport despre nou-angajatul Malik a fost şi mai elogios:

— Săptămâna trecută, un alt funcţionar a fost bolnav şi Malik i-a preluat o mare parte din responsabilităţi şi a reuşit să se descurce cu toate.

Raportul agentului la sfârşitul celei de-a treia luni de serviciu a lui Malik a fost atât de laudativ, încât comisarul, luând cuvântul la serata anuală a membrilor clubului „Rotary”, a apelat la cei prezenţi să întindă o mână foştilor infractori, asigurându-i că el a urmat acest exemplu şi poate dovedi temeinicia unei teorii pe care o susţinuse îndelung. Dacă le dai foştilor puşcăriaşi o şansă reală, nu vor mai călca strâmb.

A doua zi, în ziarul „Mumbai Times” apărea cu titlu mare:

COMISARUL DĂ PRIMUL EXEMPLU

Textul detalia minuţios opiniile lui Kumar şi era publicată şi o fotografie a lui Raj Malik, cu explicaţia: „un personaj reformat”. Comisarul aşează articolul pe biroul adjunctului lui.

*

Malik aşteptă ca superiorul lui să plece să ia masa de prânz. Ştia că şeful pleca acasă cu maşina imediat după ora douăsprezece şi petrecea o oră cu soţia lui. Aşteptă să se îndepărteze, apoi se strecură înapoi la subsol. Puse un teanc de dosare încă neînregistrate pe masă, în caz că ar fi venit cineva şi l-ar fi întrebat ce făcea acolo.

Apoi se îndreptă spre dulapurile vechi din lemn, aşezate unele peste altele. Se aplecă şi deschise un dosar. După nouă luni de muncă, ajunsese la litera P şi încă nu găsise candidatul ideal. Deja răsfoise dosarele a vreo duzină de Patel săptămâna trecută, şi-i dăduse la o parte pe majoritatea, considerându-i nerelevanţi sau nepotriviţi pentru ce avea el în minte. Dar totul se schimbă când întâlni unul cu iniţialele H.H.

Malik scoase dosarul cel gros din dulap, îl puse pe masă şi se apucă să-l răsfoiască încet. Nu era nevoie să mai citească detaliile şi a doua oară pentru a-şi da seama că trăsese lozul cel mare.

Scrise clar pe o bucată de hârtie numele, adresa şi numerele de telefon şi puse dosarul la loc în dulap. Zâmbi, pentru că, în pauza de ceai, avea de gând să solicite la telefon o întrevedere cu domnul H.H. Patel.

Cu numai câteva săptămâni înainte de pensionare, comisarul Kumar cam uitase de deţinutul lui minune. Asta până îl căută la telefon domnul H.H. Patel, unul dintre bancherii cei mai proeminenţi ai oraşului. Domnul Patel îi solicita o întrevedere urgentă comisarului, pentru a discuta o problemă personală.

Comisarul Kumar îl considera pe H.H. nu numai prieten, dar şi un om integru, care n-ar folosi niciodată cuvântul „urgent” fără un motiv foarte bun.

Când domnul Patel intră în încăpere, Kumar se ridică de la birou. Îi făcu semn prietenului să ia loc pe un scaun confortabil din colţul camerei şi apăsă un buton de sub birou. După câteva momente, apăru secretara cu un recipient de ceai şi o farfurie cu biscuiţi Bath Oliver. În urma ei, venea comisarul adjunct.

— M-am gândit că e bine să participe şi Anil Khan la întâlnire, H.H., pentru că o să-mi preia funcţia în câteva săptămâni.

— Vă cunosc reputaţia, desigur, spuse domnul Patel, strângându-i călduros mâna lui Khan, şi sunt încântat că puteţi participa şi dumneavoastră.

Secretara îi servi cu ceai pe cei trei bărbaţi, apoi părăsi camera. În clipa, aceea, comisarul Kumar renunţă la vorbăria de complezenţă.

— Ai cerut să mă vezi urgent, H.H., cu o problemă personală.

— Da, răspunse Patel. Credeam că e cazul să ştii că ieri m-a vizitat o persoană care pretinde că lucrează în poliţie.

Comisarul ridică mirat o sprânceană.

— Un domn, Raj Malik.

— E registrator la…

— Într-un birou cu date confidenţiale, după cum mi-a subliniat repetat.

Comisarul începu să bată darabana cu degetele mânii drepte pe braţul scaunului, aşteptând continuarea.

— Malik mi-a spus că sunteţi în posesia unui dosar care dovedeşte că am fost investigat pentru spălare de bani.

— Ai fost, H.H., spuse comisarul, cu sinceritatea lui candidă. După atentatele din 11 septembrie, ministrul de interne m-a însărcinat să investighez toate organizaţiile care manevrau sume mari de bani. Adică piste de curse, cazinouri şi, în cazul tău, banca din Mumbai. Un membru al echipei mele a discutat cu contabilul tău şef, i-a spus exact de ce să se păzească şi eu am semnat personal certificatul de scoatere de sub urmărire pentru compania ta.

— Mi-amintesc, m-ai informat atunci, zise Patel, dar amicul tău, Malik…

— Nu e amicul meu.

— Zicea că ar putea aranja ca dosarul meu să fie distrus. Contra unei mici atenţii, adăugă bancherul, după o scurtă pauză.

— Ţi-a spus cât? întrebă Kumar, gata să explodeze.

— Cât de mică era atenţia? interveni calm şi comisarul adjunct Khan.

— Zece milioane de rupii, răspunse Patel.

— Nu ştiu ce să-ţi spun, Patel, mărturisi comisarul.

— Nu trebuie să-mi spui nimic, îl linişti Patel, pentru că nu mi-a trecut nicio clipă prin minte că ai putea fi implicat în ceva atât de stupid şi i-am spus asta şi lui Malik.

— Îţi mulţumesc, zise comisarul.

— Nu-i nevoie, sublinie bancherul, dar m-am gândit că poate alţii, mai cruzi… Mai ales că Malik m-a vizitat când tu mai ai foarte puţin până la pensie… şi dacă prinde presa firul, s-ar putea să nu se înţeleagă adevărul.

— Îţi sunt recunoscător pentru preocupare şi pentru viteza cu care ai acţionat, zise Kumar. Îţi rămân veşnic îndatorat.

— Eu vreau doar ca acest oraş să-ţi rămână îndatorat ţie, spuse Patel, şi să pleci de la birou înconjurat de glorie, nu cu întrebări deasupra capului, care te-ar urmări, după, cum ştii, mult timp după pensionare.

Comisarul adjunct dădu din cap aprobator, pe când Patel se ridica.

— Ştii, Naresh, zise el la plecare, nici nu m-aş fi gândit să-l primesc pe ticălosul ăla dacă n-ai fi vorbit atât de frumos despre el în discursul tău de la clubul Rotary. A apărut apoi şi articolul din „Mumbai Times” şi am presupus că individul venea cu aprobarea ta. Daţi-mi voie, se întoarse el spre Khan, să vă urez noroc când veţi prelua funcţia de comisar. Nu vă va fi uşor să veniţi după un om atât de remarcabil, adăugă, strângându-i mâna adjunctului.

Kumar zâmbi pentru prima dată în dimineaţa aceea.

— Mă întorc imediat, spuse el, ieşind din birou să-l conducă pe Patel.

Comisarul-adjunct se uita pe fereastră, aşteptând să se întoarcă şeful. Ronţăind un biscuit, rumega mai multe alternative posibile.

Când comisarul se întoarse, Khan ştia exact ce trebuia făcut. Dar îşi va putea convinge şeful să-l asculte de data asta?

— Îl trimit pe Malik după gratii în mai puţin de o oră, spuse comisarul, punând mâna pe telefon.

— Mă întreb, domnule comisar, dacă acesta este cel mai bun mod de a proceda în situaţia dată, zise încet adjunctul Khan.

— Nu prea am de ales, începu comisarul să formeze numărul.

— S-ar putea să aveţi dreptate, spuse Khan, dar, înainte de a lua o decizie irevocabilă, poate ar trebui să ne gândim la cum va fi interpretată… de presă.

— O să aibă apă la moară, înţelese Kumar, lăsând telefonul şi începând să se plimbe prin încăpere. N-o să ştie ce să aleagă, dacă să scrie că trebuie să fiu spânzurat, ca un escroc care acceptă mită, sau dat afară, ca naivul cel mai mare care a condus poliţia. Nici nu îndur să-mi imaginez vreunul din scenariile astea în ziare.

— Dar trebuie să ne gândim la asta, insistă adjunctul Khan, pentru că duşmanii dumneavoastră – chiar şi oamenii buni au duşmani – vor crede bucuroşi că sunteţi corupt, în timp ce prietenii nu vă vor putea apăra de acuzaţia de naivitate.

— Dar bine, după patruzeci de ani de muncă cinstită, oamenii nu vor crede…

— Oamenii cred ce vor să creadă, îi confirmă Khan cele mai negre temeri ale comisarului şi nu-l veţi putea trimite pe Malik înapoi la închisoare fără a-l lăsa mai întâi să urce în boxa martorilor şi să facă publică versiunea lui asupra faptelor.

— Dar cine o să-l creadă pe recidi…

— Nu iese fum fără foc, aşa o să murmure lumea pe culoarele tribunalului şi asta va fi ceva blând în comparaţie cu titlurile din ziarele de dimineaţă după două zile în care Malik va da răspunsuri la întrebările prietenoase ale unui avocat care vă va privi doar ca pe o treaptă pe care trebuie să calce pentru a avansa în carieră.

Kumar străbătea camera în lung şi în lat, fără să mai spună nimic.

— Daţi-mi voie să încerc să ghicesc titlurile din ziare după audierea martorilor, şarjă Khan. „Comisarul acceptă mită ca să distrugă cazierul prietenilor” ar putea fi titlul din „Times”, dar ziarele de scandal vor alege, desigur, ceva mai picant: „Bani mânjiţi lăsaţi de un curier în biroul comisarului” sau poate: „Comisarul Kumar angajează un fost ocnaş să-i facă treburile murdare”.

— Am prins ideea, spuse comisarul, prăbuşindu-se pe scaunul de lângă cel al lui Khan. Atunci, ce dracu’ trebuie să fac în problema asta?

— Ce aţi făcut întotdeauna în trecut, răspunse Khan. Jucaţi după regulament.

Comisarul se uită aiurit la adjunctul lui.

— La ce te gândeşti?

— Malik! ţipă registratorul-şef din răsputeri, înainte de a pune jos receptorul. Comisarul Kumar vrea să te vadă imediat.

— A spus de ce? întrebă nervos Malik.

— Nu, nu-mi face mie confidenţe, îl ironiză şeful, dar nu mai sta, pentru că nu-i un om căruia-i place să aştepte.

— Da, domnule, spuse Malik.

Închise dosarul la care lucra şi-l puse la loc pe biroul şefului. Se duse la dulapul lui, îşi luă pedalele de la bicicletă şi plecă fără să mai spună nimic. Începu să tremure abia afară, pe trotuar. Oare se prinseseră de ultima lui escrocherie? Nici măcar nu avusese succes. Descuie lanţul cu care-şi prinsese bicicleta de balustradă, cântărind ce avea de făcut. Să fugă sau să încerce să nege totul cu tupeu? Nu prea avea din ce alege. Până la urmă, unde putea să fugă? Şi chiar dacă se hotăra s-o facă, l-ar fi prins în câteva zile sau chiar în câteva ore.

Malik îşi potrivi pedalele, se urcă pe bicicleta lui Raleigh-Lenton la mâna a treia şi porni încet spre centrul oraşului. Şoselele prăfuite şi cafenii mişunau de biciclete, maşini şi nenumăraţi oameni, care se îndreptau în diverse direcţii. Claxoanele continue, multitudinea de mirosuri, strălucirea puternică a soarelui şi pulsul vieţii obişnuite făceau Mumbaiul un oraş unic pe pământ. Negustorii stradali îi ofereau lui Malik diverse mărfuri, cu mâinile întinse, în timp ce cerşetorii ciungi alergau pe lângă el, încurcându-l. Să recunoască tot şi să ceară iertare?

Mai pedală câţiva metri. Nu, să nu recunoşti niciodată nimic, asta era regula de aur învăţată după ani grei de închisoare. Viră să evite o vacă şi era gata să cadă.

Până nu eşti încolţit, consideră că poliţia nu ştie nimic. Chiar dacă eşti încolţit, neagă totul. După următorul colţ, văzu sediul poliţiei înălţându-se ameninţător în faţa lui. Dacă avea de gând să

fugă, acum era momentul. Acum sau niciodată. Pedală până în apropierea treptelor care duceau spre intrarea principală. Trase ferm de frânele obosite, până ce bicicleta se opri, clătinându-se nesigură. Se dădu jos şi-şi ancoră singurul bun de cea mai apropiată balustradă. Urcă încet treptele spre sediul poliţiei, împinse uşile batante şi se îndreptă nervos spre recepţie, spunându-i numele ofiţerului de serviciu. Poate făcuseră o greşeală.

— Am întâlnire cu…

— A, da, replică rău-prevestitor ofiţerul de serviciu, fără să-şi mai consulte lista. Comisarul te aşteaptă. Biroul lui e la etajul paisprezece.

Malik se întoarse şi porni spre lifturi, conştient că poliţistul de serviciu nu-l scăpa din ochi. Aruncă o privire înapoi, spre intrare. Ar fi ultima lui şansă să scape, îşi zise, tocmai când uşile unui lift se deschideau. Păşi în cabina aglomerată, îndurând mai multe opriri până la etajul paisprezece. Ajungând la ultimul nivel, Malik transpira abundent şi nu doar din cauza spaţiului strâmt şi a lipsei de aer condiţionat.

Când uşile se deschiseră, era singur în lift. Păşi pe singurul coridor din clădire aşternut cu o mochetă groasă. Privi în jur, amintindu-şi de ultima lui vizită acolo. Porni încet spre un birou din capătul îndepărtat al coridorului. Pe uşă, turnată cu litere groase, era titulatura: COMISAR.

Malik bătu încet – poate se întâmplase ceva mai important şi comisarul fusese nevoit să plece. Auzi o voce de femeie, invitându-l să intre. Deschise uşa şi o văzu pe secretara comisarului dactilografiind frenetic ceva. Zărindu-l pe Malik, ea se opri din treabă.

— Comisarul vă aşteaptă, au fost singurele ei cuvinte.

Ridicându-se să-l introducă, nu-i zâmbi şi nu se încruntă. Poate că nu-i cunoştea soarta. Secretara dispăru dincolo de o uşă, revenind aproape imediat.

— Comisarul vă primeşte acum, domnule Malik, spuse, făcându-i loc să intre.

Malik intră în biroul comisarului, care studia un dosar deschis în faţa lui. Ridicând capul, îl privi în ochi, zicându-i doar:

— Ia loc, Malik.

Nu „Raj”, nu „domnule”, doar „Malik”.

Se lăsă pe scaunul din faţa biroului şi rămase tăcut, încercând să nu pară nervos, dar urmărind limba lungă a ceasului de perete din faţa lui parcurgând un minut întreg.

— Malik, spuse în cele din urmă comisarul, ridicând privirea de la hârtiile lui, tocmai am citit raportul anual al superiorului tău.

El rămase tăcut, deşi simţea un pârâiaş de sudoare alunecându-i în jos pe nas. Comisarul se uită iar la dosar.

— E foarte mulţumit de munca ta, zise el, are numai laude. E mult mai bine decât aş fi putut spera acum un an, când stăteai acolo, pe scaun.

Ridică ochii şi zâmbi.

— De fapt, superiorul tău îmi recomandă să te promovez.

— Să mă promovaţi? repetă Malik, neîncrezător.

— Da, deşi se poate realiza cam greu, pentru că nu există prea multe slujbe disponibile în prezent. Cu toate acestea, cred că am găsit un post ideal, pentru talentele tale.

— Vă mulţumesc, domnule comisar, se relaxa pentru prima dată Malik.

Comisarul deschise alt dosar şi zâmbi.

— Există un post liber la morga oraşului.

Extrase din dosar o foaie de hârtie şi începu să citească:

— Ai avea responsabilitatea de a spăla podeaua de sânge imediat după ce cadavrele sunt disecate şi duse în frigider. Mi s-a spus că duhoarea nu e prea plăcută, dar ţi se dă o mască şi, cu timpul, sunt sigur că te poţi obişnui.

Continuă senin, cu acelaşi zâmbet:

— Numirea implică o promovare şi o creştere de salariu corespunzătoare. Mai are şi alte avantaje, de exemplu o cămăruţă a ta în clădire, aşa că nu mai trebuie să dormi la asistenţa socială. Şi dacă reuşeşti să-ţi menţii postul până la şaizeci de ani, vei avea dreptul şi la o pensie modestă.

Închizând dosarul lui Malik, comisarul se uită la el.

— Ai vreo întrebare?

— Numai una, domnule comisar, spuse Malik. Am vreo alternativă?

— Desigur, replică imediat comisarul. Poţi să-ţi petreci în închisoare tot restul vieţii.

O chestiune de perspectivă

În afară de faptul că merseseră la aceeaşi şcoală, ei doi nu aveau multe lucruri în comun.

Gian Lorenzo Venici fusese un copil sârguincios din prima zi a clasei întâi, în timp ce Paolo Castelli reuşea să întârzie tot timpul, încă de mic.

Gian Lorenzo era la el acasă în clasă, printre cărţi, eseuri şi examene, evidenţiindu-se mereu faţă de ceilalţi colegi. Paolo obţinea aceleaşi rezultate pe terenul de fotbal, schimbând ritmul, tentând şi trăgând la poartă în aşa fel încât îşi năucea şi coechipierii şi adversarii. Amândoi tinerii au fost înscrişi la liceul „Santa Cecilia", unul dintre cele mai prestigioase din Roma, unde şi-au putut etala talentele pentru un auditoriu mai numeros.

După anii de liceu, amândoi au fost admişi la Universitatea din Roma, cea mai veche instituţie de învăţământ superior din Italia: Gian Lorenzo pentru meritele lui la învăţătură, iar Paolo pentru a ocupa postul de atacant în cel mai vechi club naţional de fotbal. Deşi nu frecventau aceleaşi cercuri, erau conştienţi fiecare de realizările celuilalt. Gian Lorenzo câştiga onoruri pe un teren, Paolo pe altul, dar ambii îşi atingeau obiectivele.

După absolvirea Universităţii, Gian Lorenzo se duse să lucreze cu tatăl lui la galeria Venici. Se apucă imediat să-şi convertească anii de studii în abilităţi practice, dorind să-şi stimuleze tatăl, pentru a deveni cel mai respectat negustor de artă din Italia.

Pe când Gian Lorenzo îşi începuse ucenicia, Paolo fusese ales căpitan de echipă la Roma. Cu adulaţia şi ovaţiile fanilor răsunându-i în urechi, îşi conducea colegii spre câştigarea

campionatului şi gloria europeană. Gian Lorenzo nu trebuia decât să întoarcă paginile ziarelor până la secţiunea de sport, aproape zilnic, pentru a urmări realizările fostului lui coleg de clasă, iar din articolele mondene se afla care era ultima frumuseţe feminină văzută la braţul lui. Relaţiile cu femeile marcau o altă diferenţă între ei.

Gian Lorenzo descoperi repede că, în profesiunea pe care şi-o alesese, reputaţia pe termen lung nu se construia aşa cum ai da un gol inspirat, ci se baza pe ore lungi de cercetare asiduă, însoţite de judecăţi de valoare corecte. Moştenise de la tatăl lui cele mai importante două talente din recuzita unui negustor de artă: un ochi bun şi un nas bun. Antonio Venici îşi mai învăţase fiul nu numai cum să caute, dar şi unde să caute capodoperele. Bătrânul se ocupa numai de mostre deosebite de pictură şi sculptură renascentistă, care nu apăreau niciodată pe piaţa liberă. Dacă o piesă nu era unicat, Antonio nu ieşea din galeria lui. Fiul lui îi semăna. Galeria lor cumpăra şi vindea doar trei, poate patru tablouri pe an, dar erau pictate de maeştri care valorau aproape la fel de mult ca un fotbalist de vârf. După patruzeci de ani de afaceri cu artă, tatăl lui Gian Lorenzo ştia nu numai cine poseda cele mai mari colecţii, ci, mai important, şi pe aceia care doreau sau mai degrabă erau nevoiţi să se despartă de câte o capodoperă.

Gian Lorenzo se adânci atât de mult în munca lui, încât ratăştirea despre faultul suferit de Paolo Castelli, în meciul Italia-Spania din Campionatul European. Această problemă personală îl împinse pe Paolo pe tuşă, atât pe teren, cât şi în ziare, mai ales când deveni clar că ajunsese la finalul carierei.

Paolo ieşi de pe scena mondială exact când Gian Lorenzo intra pe ea. Începu să călătorească prin Europa, ca reprezentant al galeriei, în căutarea celor mai rare creaţii ale geniilor, pe care, după ce le achiziţiona, încerca să le plaseze cât mai bine amatorilor de capodopere care şi le permiteau.

Gian Lorenzo se întreba adesea ce se întâmplase cu Paolo de când nu mai juca fotbal şi presa nu-i mai relata fiecare mişcare. Urma să descopere pe neaşteptate, când Paolo îşi anunţă logodna.

Alegerea partenerei îi asigură din nou fostei vedete un loc pe prima pagină a ziarelor.

Angelina Porcelli era unica fiică a lui Massimo Porcelli, preşedintele Clubului de Fotbal Roma şi al firmei Ulitox, cea mai mare companie farmaceutică din Italia. *Căsătoria a doi supergrei*, anunţa supratitlul într-un ziar monden.

Gian Lorenzo dădu la pagina trei, ca să priceapă sensul titlului. Mireasa lui Paolo avea un metru nouăzeci – e avantajos pentru un manechin, aţi spune – dar aici comparaţiile încetează, pentru că reporterul discuta mai departe despre greutatea Angelinei. Aceasta părea să varieze între o sută cincizeci şi o sută şaptezeci şi cinci de kilograme, în funcţie de publicaţia unde era consemnată (serioasă sau de scandal).

O imagine valorează cât o mie de cuvinte. Gian Lorenzo studie mai multe fotografii de-ale Angelinei şi conchise că numai Rubens şi-ar fi putut-o alege drept model. În toate fotografiile, viitoarea mireasă a lui Paolo nu putuse fi transformată nici măcar de abilitatea croitorilor milanezi, a stiliştilor parizieni, a bijutierilor londonezi, a legiunilor de antrenori personali de fitness, nutriţionişti şi maseuri, dintr-o bucătăreasă dolofană într-o solistă de balet. Orice unghi ar fi ales fotografii, oricât de respectuoşi ar fi încercat să fie (şi unii nu încercau), nu făceau decât să sublinieze diferenţa dintre ea şi logodnicul ei, în special când fata apărea alături de fostul erou al echipei Romei. Presa italiană, evident obsedată de măsurile Angelinei, nu mai menţiona nimic altceva interesant despre ea.

Gian Lorenzo întoarse la paginile de artă şi aproape uitase de Paolo şi de viitoarea lui mireasă când intră în galerie mai târziu, în aceeaşi dimineaţă. Deschizând uşa biroului lui, secretara l-a salutat şi i-a dat o invitaţie cartonată, cu chenar auriu. Gian Lorenzo s-a uitat la text:

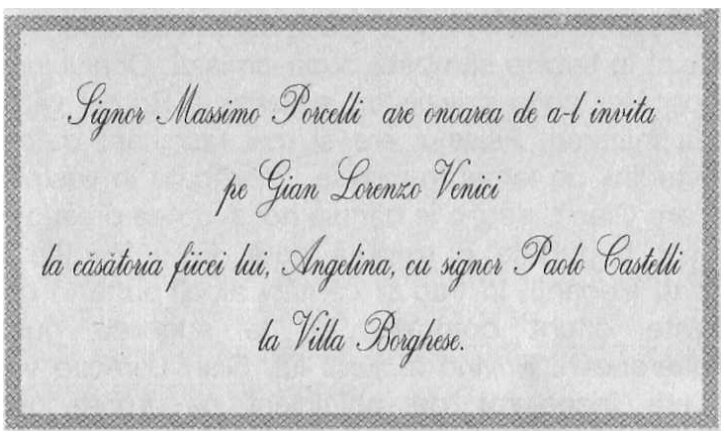
Signor Massimo Porcelli are onoarea de a-l invita
pe Gian Lorenzo Venici
la căsătoria fiicei lui, Angelina, cu signor Paolo Castelli
la Villa Borghese.

După şase săptămâni, Gian Lorenzo se număra printre cei o mie de oaspeţi din perimetrul vilei Borghese. Curând i-a fost clar că signor Porcelli era hotărât să le ofere unicei lui fiice o nuntă de neuitat, şi invitaţilor, o experienţă fără egal.

Decorul grădinilor Borghese, cocoţate pitoresc pe una din cele şapte coline ale Romei, părea desprins dintr-un basm, cu teracotă în culori izbitoare şi vila crem în fundal. Gian Lorenzo cutreieră aleile, admirând sculpturile şi fântânile şi regăsindu-se cu vechi colegi şi cunoştinţe, unii pe care nu-i mai văzuse din vremea şcolii. Cam cu douăzeci de minute înainte de începerea ceremoniei, o duzină de valeţi în livrele, cu redingote albastre brodate cu fir auriu şi cu peruci albe, înaintară printre nuntaşi, invitându-i pe toţi să-şi ocupe locurile în grădina de trandafiri, deoarece urma să înceapă slujba.

Gian Lorenzo se alătură mulţimii, îndreptându-se spre o platformă recent construită, cu un amfiteatru semicircular de scaune ce înconjurau o scenă în centrul căreia se afla un altar. Destul de asemănător cu un stadion de fotbal, unde o ceremonie diferită se oficiază în fiecare sâmbătă după-amiază. Ochiul lui de cunoscător sorbi priveliştea superbă a Romei văzută de la înălţime. Peisajul era şi mai fascinant datorită multitudinii de femei frumoase, îmbrăcate în veşminte pe care Gian Lorenzo le bănuia noi şi putea presupune că vor fi purtate o singură dată. Erau însoţite de bărbaţi eleganţi, în frac şi cămăşi albe, purtând doar cravate diferit colorate, ce le sugerau gustul mediteranean. Privind în jurul lui, Gian Lorenzo văzu că era înconjurat de politicieni de frunte, mari industriaşi, actori, persoane de pe scena socială şi mulţi foşti colegi de echipă de-ai lui Paolo.

Următorul actor ce a urcat pe scenă a fost chiar Paolo, acompaniat de cavalerul lui de onoare. Gian Lorenzo ştia că şi acela era un fotbalist faimos, dar nu-şi amintea numele lui. Pe când Paolo păşea prin iarbă şi urca pe podium, Gian Lorenzo înţelese prea bine de ce femeile nu-şi puteau lua ochii de la fostul lui coleg. Paolo înaintă pe scenă, îşi ocupă locul din dreapta altarului şi-şi aşteptă mireasa.

O orchestră de coarde cu patruzeci de instrumente, aproape ascunsă după copacii din spatele altarului, atacă începutul „Marşului nupţial” de Mendelssohn. Cei o mie de oaspeţi se ridicară de la locurile lor şi se întoarseră să privească mireasa, care înainta încet pe covorul gros, la braţul mândrului ei părinte.

— Ce rochie frumoasă, spuse doamna din faţa lui Gian Lorenzo.

El dădu din cap, cu ochii la faldurile de mătase persană ce formau o trenă magnifică în urma Angelinei, dar nu rosti cuvintele care, probabil, erau pe buzele tuturor. Oricum, expresia miresei dădea la iveală un dispreţ total faţă de cele de seama ei. Mergea către bărbatul pe care-l adora, conştientă că multe din femeile de acolo i-ar fi luat bucuroase locul.

Când Angelina urcă treptele spre podium, scândurile scârţâiră. Viitorul ei soţ zâmbi, înaintând s-o întâmpine. Amândoi se întoarseră spre cardinalul Montagni, arhiepiscopul Neapolelui. Unul dintre nuntaşi nu-şi putu înăbuşi un zâmbet când cardinalul îl întrebă solemn de Paolo:

— O iei de soţie pe această femeie, la bine şi la rău…

După ce mirele şi mireasa au fost uniţi prin taina sfântă a căsătoriei, Gian Lorenzo s-a îndreptat spre Grădina Lungă, unde se pusese masa pentru cei o mie de oaspeţi. Urmă un festin cu şampanie şi orez cu trufe, precum şi multe alte feluri, iar ca desert, sufleu de ciocolată şi Chateau d'Yquem. Gian Lorenzo de-abia se mai putea mişca la momentul când Paolo se ridică să răspundă la toastul cavalerului de onoare.

— Sunt omul cel mai fericit de pe pământ, se confesă el, întorcându-se spre mireasa radioasă. Am găsit femeia ideală pentru mine şi sunt foarte conştient că toţi burlacii de aici probabil mă invidiază.

Pentru Gian Lorenzo, afirmaţia nu se verifica, dar îşi alungă iute din minte gândul nepoliticos.

— Ştiţi, continuă Paolo, eu am fost peţitorul ce a câştigat inima Angelinei. Nu va mai trebui să caut femeia perfectă, pentru că am găsit-o pe ea. Vă rog, să ridicăm paharele pentru Angelina, îngeraşul meu.

Adunarea se ridică şi toastară ca un singur om: „Angelina". Vreo câţiva reuşiră să spună şi: „îngeraşul lui".

După terminarea discursurilor, începu dansul, pe muzica unei alte orchestre, aduse tocmai de la New Orleans. Gian Lorenzo auzi că Angelina îi menţionase odată tăticului ei că-i plăcea jazzul.

Pe când orchestra cânta şi şampania continua să curgă, tinerii căsătoriţi trecură printre oaspeţi, dându-i ocazia lui Gian Lorenzo să le mulţumească pentru că-l incluseseră pe lista invitaţilor la un eveniment de neuitat.

— Medici ar fi leşinat de invidie, spuse el, sărutându-i mâna miresei.

Ea îi zâmbi blând şi cald, dar nu spuse nimic.

— Hai să păstrăm legătura, sugeră Paolo, în mers. Să ştii că Angelina e fascinată de artă şi se gândeşte să-şi facă o colecţie proprie.

Chiar înainte de răsăritul soarelui, pe când începea să se servească micul dejun, signor şi signora Castelli porniră spre aeroport, o mie de nuntaşi făcându-le cu mâna la despărţire. Ieşiră din perimetrul vilei Borghese cu Paolo la volanul ultimului lui Ferrari – nu era chiar maşina ideală pentru mireasa lui. La aeroport, Paolo vira spre pista particulară, unde avionul Lear aştepta doi pasageri. Tinerii căsătoriţi lăsară Ferrari-ul parcat pe margine, urcară scara avionului lui tăticu' şi dispărură înăuntru.

Abia-şi prinseseră centurile de siguranţă că aparatul şi decolă spre Acapulco, prima oprire în vacanţa lor de miere de trei luni.

Cu toate că-i spusese lui Gian Lorenzo că vor păstra legătura, familia Castelli nu încercă să-l contacteze la întoarcerea din voiajul de nuntă. Totuşi, putea citi aproape zilnic despre viaţa lor în rubricile ziarelor mondene.

După un an, află din presă că se mutau la Veneţia, unde cumpăraseră o vilă din acelea care apar pe copertele revistelor de lux. Gian Lorenzo presupunea că nu-l va mai revedea niciodată pe fostul lui coleg.

Când se pensionă, Antonio Venici îi transmise bucuros fiului lui afacerea familiei. Ca proprietar al galeriei Venici, Gian Lorenzo îşi petrecea jumătate din timp călătorind prin Europa, în căutarea acelor opere rare care taie răsuflarea colecţionarilor şi-i determină să nu-i mai insulte pe negustori târguindu-se la preţ.

Una dintre aceste călătorii s-a întâmplat să fie la Veneţia, ca să vadă un tablou de Canaletto, aflat în proprietatea contesei di Palma – o doamnă care, divorţând de al treilea soţ şi nemaiavând, din păcate, farmecele necesare pentru a-şi găsi un al patrulea, hotărâse că era necesar să se despartă de câteva dintre comorile ei. Singura condiţie pusă de contesă era ca negustorul să nu dezvăluie nimănui că ea întâmpina greutăţi financiare. Dar toţi negustorii de artă importanţi din Italia aflaseră despre datoriile ei tot mai mari şi despre creditorii neplătiţi. Gian Lorenzo era recunoscător că tocmai pe el îl alesese contesa să-i fie confident.

Studie pe îndelete colecţia contesei şi-şi dădu seama că doamna avea ochi bun nu numai pentru bărbaţi bogaţi. După ce se învoiră la preţ pentru tabloul lui Canaletto, Gian Lorenzo îşi exprimă speranţa că acela era doar începutul unei relaţii lungi şi fructuoase.

— Hai să începem cu o cină la barul lui Harry, dragul meu, zise contesa, după ce el îi dădu cecul.

Gian Lorenzo nu se hotăra ce fel de cafea să bea, când Paolo şi Angelina intrară în barul lui Harry. Toţi ochii se întoarseră spre ei, iar ospătarul-şef îi conduse slugarnic la o masă din colţ.

— Uite nişte persoane care şi-ar permite să-mi cumpere toată colecţia, şopti contesa.

— Fără îndoială, aprobă Gian Lorenzo, dar din păcate, Paolo colecţionează numai maşini rare.

— Şi femei şi mai rare, interveni contesa.

— Iar Angelina, nu sunt deloc sigur ce colecţionează.

— Kilograme în plus în fiecare an, sugeră contesa. Odată, a venit la noi la ceai, când eram cu al doilea soţ, şi ne-a mâncat, literalmente, tot ce aveam în casă. Când a plecat, nu ne mai rămăseseră decât biscuiţi de post.

— Hai să încercăm să compensăm foamea de atunci, glumi Gian Lorenzo. Zabaionul e parcă specialitatea casei, nu?

Pe contesă n-o interesa deloc zabaionul şi ignoră încercarea însoţitorului ei de a schimba vorba, continuând în acelaşi ton:

— Poţi să-ţi imaginezi ce fac ăştia doi în pat?

Gian Lorenzo era surprins că ea formulase tare o întrebare la care se gândise şi el adeseori, fără s-o poată exprima. Mai rău, contesa a continuat ideea, descriind lucruri care, până atunci, lui nici nu-i trecuseră prin cap.

— Crezi că el stă deasupra?

Gian Lorenzo nu-şi expuse părerea.

— Şi asta e o ispravă, urmă ea, fiindcă, dacă ar sta ea deasupra, sigur l-ar sufoca.

El nu voia să-şi imagineze aşa ceva, deci încercă să schimbe subiectul.

— Ştii, am fost la aceeaşi şcoală cu el – era un sportiv minunat.

— Trebuie să fii ca s-o satisfaci.

— Am fost şi la nunta lor, spuse el. A fost un eveniment cu adevărat memorabil, deşi mă îndoiesc că mai ţin minte că am fost şi eu printre invitaţi, după atâta timp.

— Tu ai vrea să-ţi petreci tot restul vieţii cu o astfel de creatură, oricâţi bani ar avea să-ţi dea? nu se lăsă contesa deturnată.

— El spunea c-o adoră, replică Gian Lorenzo, o numea „îngeraşul lui".

— În cazul ăsta, nici nu vreau să mă gândesc ce-ar înţelege el prin „înger" mai mare.

— Dar dacă nu simţea aşa, sugeră Gian Lorenzo, putea să divorţeze oricând de ea.

— Nicio şansă, zise contesa. Fără îndoială n-ai auzit de contractul lor prenupţial.

— Nu, recunoscu Gian Lorenzo, încercând să adopte un ton neutru.

— Tatăl ei gândea cam la fel ca mine despre fotbalistul ăsta expirat. Bătrânul Porcelli l-a pus să semneze un contract în care scria că, dacă divorţa de fiica lui, nu se alegea cu nimic. De asemenea, Paolo a mai semnat un document prin care se angaja să nu dezvăluie nimănui, inclusiv Angelinei, conţinutul contractului prenupţial.

— Atunci, dumneata cum ai aflat? îi dădu ghes Gian Lorenzo.

— Dragă, după ce semnezi atâtea prenupţiale ca mine, mai afli unele lucruri.

El râse şi ceru nota de plată. Ospătarul-şef zâmbi.

— A fost achitată, signor, de fostul dumneavoastră coleg de şcoală, arătă în direcţia lui Paolo.

— Ce drăguţ din partea lui, spuse Gian Lorenzo.

— Nu, din partea ei, îi reaminti contesa.

— Scuză-mă un moment, o rugă el. Trebuie să le mulţumesc.

Se ridică şi străbătu localul aglomerat. Paolo era în picioare cu mult înainte ca el să ajungă la masa lor.

— Ce mai faci? Îmi ştii îngeraşul, desigur, se întoarse să-i zâmbească soţiei, doar n-ai putea s-o uiţi, nu?

Gian Lorenzo sărută delicat mâna Angelinei.

— Nu şi nu voi uita nici magnifica voastră nuntă.

— Medici ar fi leşinat de invidie, îşi aminti Angelina.

Gian Lorenzo se înclină uşor.

— Cinezi cu contesa de Palma? întrebă Paolo. Contesa are ceva ce-şi doreşte îngeraşul meu.

Gian Lorenzo tăcea, aşa că Paolo continuă:

— Sper că ţi-e clientă, nu prietenă, Gian Lorenzo, pentru că, atunci când îngeraşul meu vrea ceva, nimic n-o împiedică să obţină ce vrea.

El tăcea în continuare. Nu uita niciodată, îi spusese tatăl lui, că numai patronii de restaurante fac afaceri în restaurante – când îţi dau nota de plată.

— Pentru că e un domeniu la care te pricepi şi eşti considerat o autoritate naţională în materie, n-ai fi atât de amabil s-o reprezinţi pe Angelina cu ocazia asta? propuse Paolo.

— Aş fi încântat, zise Gian Lorenzo, în timp ce chelnerul îi aducea soţiei lui Paolo o prăjitură mare de ciocolată, cu un bol de frişca alături.

— Excelent, spuse Paolo. Să păstrăm legătura.

Zâmbind, Gian Lorenzo strânse mâna vechiului său coleg, amintindu-şi bine că şi data trecută îi spusese la fel. Dar unii oameni consideră că astfel de replici sunt doar elementele unei conversaţii politicoase. Întorcându-se spre Angelina, se înclină adânc, apoi se reîntoarse la contesă.

— Mi-e teamă că trebuie să plecăm, spuse el, uitându-se la ceas, mai ales dacă vreau să prind primul avion spre Roma mâine-dimineaţă.

— Ai reuşit să-i vinzi prietenului tău tabloul meu de Canaletto? îl întrebă contesa, ridicându-se.

— Nu, răspunse Gian Lorenzo, făcându-i semn cu mâna lui Paolo, dar mi-a sugerat să păstrăm legătura.

— Şi o vei face?

— E cam dificil, recunoscu Gian Lorenzo, pentru că nu mi-a dat un număr de telefon şi am sentimentul că nu-i poţi găsi pe signor şi signora Castelli în cartea de telefoane.

A doua zi de dimineaţă, Gian Lorenzo plecă spre Roma cu primul avion. Tabloul de Canaletto îl urmă mai târziu. Nici nu intrase bine în galerie, că secretara lui se repezi să-l întâmpine, spunându-i dintr-o suflare:

— Paolo Castelli v-a căutat la telefon de două ori de azi-dimineaţă. S-a scuzat că nu v-a lăsat numărul şi vă roagă să-l sunaţi, dacă puteţi, imediat cum ajungeţi.

Gian Lorenzo intră calm în birou, se aşeză şi se reculese. Apoi formă numărul pe care i-l dăduse secretara. Răspunse un majordom, care-l transferă la o secretară, care-i făcu legătura cu Paolo.

— Aseară, după ce ai plecat, îngeraşul meu n-a mai vorbit despre altceva, începu să-i spună Paolo. N-a uitat vizita ei acasă la contesă, când i-a văzut prima dată magnificele opere din colecţia de artă. Se întreba dacă nu te-ai întâlnit cu ea pentru…

— Nu cred că ar fi înţelept să discutăm asemenea lucruri la telefon, spuse Gian Lorenzo, al cărui tată îl învăţase că tranzacţiile se încheie foarte rar la telefon şi mult mai des faţă în faţă.

Îi prezinţi clientului tabloul şi-l laşi să-l pună la el în casă câteva zile. Apare momentul crucial când îşi imaginează că tabloul îi aparţine deja. Abia după aceea te apuci să negociezi preţul.

— Atunci, trebuie să te întorci la Veneţia, spuse simplu Paolo. Îţi trimit avionul personal.

Gian Lorenzo călători la Veneţia în vinerea următoare. La aterizare, un Rolls-Royce îl aştepta să-l ducă la vila Rosa.

La intrare, un majordom îl primi pe Gian Lorenzo şi-l escortă pe o scară largă de marmură, către un apartament cu pereţii complet liberi – fantezia oricărui negustor de artă. Gian Lorenzo îşi aminti de colecţia pe care o realizase tatăl lui pentru Agnelli şi care acum era considerată una dintre cele mai valoroase colecţii particulare.

Îşi petrecu cea mai mare parte a zilei de sâmbătă – printre mese – vizitând, escortat de Angelina, cele o sută patruzeci şi două de camere ale vilei Rosa. Descoperi repede că gazda lui era o persoană mult mai atrăgătoare decât anticipase.

Angelina era sincer interesată să-şi formeze propria colecţie de artă şi era clar că vizitase toate galeriile mari de artă din lume. Gian Lorenzo conchise că-i lipsea doar curajul de a-şi afirma convingerile – nu e o problemă neobişnuită pentru unicul copil al unui bogătaş – deşi nu-i lipseau cunoştinţele şi, spre surprinderea

lui, nici gustul. Se simţi vinovat că făcuse despre ea presupuneri bazate doar pe ce citise în presă. Gian Lorenzo se pomeni că-i plăcea compania Angelinei şi începu chiar să se întrebe ce vedea la Paolo tânăra aceasta timidă şi gânditoare.

În seara aceea, la cină, nu-i scăpă adoraţia cu care Angelina îşi privea bărbatul, pe care îl întrerupea rareori din vorbă.

A doua zi de dimineaţă, la micul dejun, ea abia de scoase câte un cuvânt. Numai când Paolo îi sugeră să-i arate oaspetelui împrejurimile casei, îngeraşul se trezi din nou la viaţă.

Alături de Angelina, Gian Lorenzo vizită o grădină de treizeci de hectare, în care nu se afla niciun monument, nici măcar un refugiu unde să-şi răcorească frunţile. Ori de câte ori îi sugera o amenajare, ea aproba cu entuziasm, acceptând să se lase călăuzită.

În seara aceea, la cină, Paolo spuse că îngeraşul lui dorea să alcătuiască o colecţie mare, în memoria răposatului ei tată.

— Dar de unde să începem? întinse Paolo mâna peste masă, să o ia pe a soţiei.

— Poate de la Canaletto, sugeră Gian Lorenzo.

Negustorul de artă îşi petrecu următorii cinci ani făcând naveta între Roma şi Veneţia, continuând să stoarcă de la contesă tablouri şi agăţându-le apoi pe pereţii vilei Rosa. Dar cu fiecare nouă bijuterie, apetitul Angelinei devenea şi mai vorace. Gian Lorenzo se pomeni nevoit să călătorească până în America, Rusia şi chiar Columbia pentru a satisface „îngeraşul" lui Paolo. Angelina părea hotărâtă s-o întreacă pe împărăteasa Ecaterina.

Cu timpul, ea devenea tot mai captivată de fiecare capodoperă pe care i-o aducea Gian Lorenzo: dintre italieni, Canaletto, Caravaggio, Tintoretto, Bellini şi Da Vinci. Nu numai că negustorul ocupa fiecare spaţiu liber de pe pereţi (şi erau destul de puţine), dar pusese să fie expediate statui de pe tot globul, pentru a le instala pe pajiştile vaste ale vilei – printre artiştii-autori se aflau Moore, Brâncuşi, Epstein, Miró, Giacometti şi favoritul Angelinei, Botero.

Odată cu fiecare nouă achiziţie, Gian Lorenzo îi aducea şi o carte despre autorul-artist. Angelina devora volumul respectiv şi cerea imediat altele. El trebuia să admită că ea devenise nu numai cea mai importantă clientă a galeriei, ci şi cea mai pasionată ucenică a lui – ceea ce începuse ca un flirt cu Canaletto se transforma iute într-o relaţie promiscuă cu aproape toţi marii maeştri ai Europei. Iar Gian Lorenzo era cel somat să-i facă rost de amanţi noi. Lucrul acesta era alt punct comun între Angelina şi Ecaterina a Rusiei.

Gian Lorenzo era la un client din Barcelona, care, din motive fiscale, trebuia să renunţe la un Murillo, „Naşterea lui Christos", când auzi vestea. Se gândea că preţul cerut pentru tablou era prea

mare, deşi ştia că Angelina ar fi fost dispusă să plătească. Era în mijlocul negocierilor, când îl sună secretara. El ascultă cuvintele ei, apoi se îmbarcă în primul avion spre Roma.

Toate ziarele relatară, unele cu lux de amănunte, cum murise Angelina Castelli. Făcuse un atac de cord masiv în timp ce se afla în grădină, încercând să mute o statuie.

Presa de scandal, profitând la maximum de eveniment, informa cititorii că Angelina îi lăsase soţului ei întreaga avere. Şi se publica o fotografie a lui Paolo zâmbitor – datând de pe vremea când ea trăia.

După patru zile, Gian Lorenzo luă avionul spre Veneţia, să participe la funeralii.

Capela mică din perimetrul vilei Rosa era ticsită de rudele şi prietenii Angelinei, dintre care unii nu mai fuseseră văzuţi de Gian Lorenzo decât la nunta din urmă cu douăzeci şi cinci de ani.

Când cei şase purtători de sicriu intrară cu povara lor, lăsând-o uşor în faţa altarului, Paolo se prăbuşi suspinând. După ce se termină slujba, Gian Lorenzo îi prezentă condoleanţe şi Paolo îl asigură că îmbogăţise viaţa Angelinei dincolo de orice măsură a recunoştinţei. Apoi zise că va continua colecţia de artă, în amintirea ei.

— Aşa ar fi vrut şi îngeraşul meu, spuse el, aşa că o voi face.

Dar Paolo nu-l mai căută niciodată.

Gian Lorenzo era pe cale să împlânte linguriţa într-un borcan cu marmeladă de Oxford – alt obicei moştenit de la tatăl lui – când văzu titlul. Linguriţa rămase în marmeladă, în timp ce el citea a doua oară, pentru că voia să fie sigur că n-a înţeles greşit. Paolo era din nou pe prima pagină, declarând că fusese „dragoste la prima vedere – detalii la pag. 22”.

Gian Lorenzo dădu repede paginile, până la o rubrică pe care de obicei o sărea: „Bârfe la Roma – adevărul din spatele

vorbelor”. Paolo Castello, fostul căpitan al Romei şi omul cu a noua avere din Italia, urmează să se însoare din nou, la numai patru ani după moartea „îngeraşului” lui. „Are şi alte calităţi în afară de fizic”, declara titlul, din interior. În continuare, autorul articolului îi asigura pe cititori că nu putea fi contrast mai mare decât acela dintre prima soţie a lui Paolo, miliardara Angelina, şi Gina, o chelneriţă de douăzeci şi patru de ani din Neapole, fiica unui inspector fiscal.

Văzând fotografia Ginei, Gian Lorenzo chicoti, conştient că mulţi prieteni nu se vor putea abţine să nu-l tachineze pe Paolo.

Gian Lorenzo se pomeni citind „Bârfe la Roma” în fiecare dimineaţă, în speranţa de a mai afla câte ceva despre apropiata căsătorie. Se părea că nunta avea să fie celebrată în capela vilei Rosa, unde nu încăpeau decât două sute de persoane, aşa că urmau să fie invitate numai rudele şi prietenii apropiaţi. Mireasa nu mai putea ieşi din modesta ei locuinţă fără a fi urmărită de o legiune de paparazzi. Cititorii erau informaţi că mirele mergea la sala de forţă, ca să piardă câteva kilograme în vederea ceremoniei. Dar pentru Gian Lorenzo, surpriza cea mai mare a fost când a citit în „Bârfe la Roma”, o informaţie în exclusivitate, anunţând că signor Gian Lorenzo Venici, negustorul de artă cel mai cunoscut din Roma, se va număra printre fericiţii chemaţi la nuntă.

A doua zi, primi invitaţia cu poşta de dimineaţă.

Gian Lorenzo luă avionul spre Veneţia în ziua precedentă nunţii şi se cază la hotelul Cipriani. Hotărî că o cină uşoară şi mai multe ore de somn îi vor prinde bine, având în vedere evenimentul care urma.

A doua zi de dimineaţă, se trezi devreme şi se îmbrăcă pe îndelete. Totuşi, ajunse la vila Rosa cu mult înaintea începerii ceremoniei religioase. Dorea să se plimbe printre statuile din grădină, salutându-le ca pe nişte prieteni vechi. Donatello îi zâmbea. Moore arăta regal. Miró îl făcea să râdă, iar Giacometti stătea înalt şi subţire, dar favorita lui rămânea fântâna din centrul peluzei. Cu zece ani înainte, demontase fiecare piesă a fântânii, piatră cu piatră şi statuie cu statuie, dintr-o curte din Milano. „Vânătorul alergând” a lui Bellini arăta magnific în acel peisaj. Pe Gian Lorenzo îl încânta în mod deosebit faptul că vedea că mulţi dintre oaspeţi sosiseră devreme, probabil cu acelaşi gând ca şi el.

Un singur herald, într-un costum închis, elegant, le sugeră oaspeţilor să pornească spre capelă, pentru că ceremonia era gata să înceapă. Gian Lorenzo îi ascultă sfatul printre primii, fiindcă dorea să ocupe un loc bun, de unde s-o poată privi pe mireasă intrând.

Găsi un loc liber cam în mijlocul capelei, către centru, astfel că putea urmări nestingherit ceremonia. Vedea micul cor la galerie,

cântând vecernia în acompaniamentul unui cvartet de coarde.

La trei fără cinci minute, Paolo şi cavalerul lui de onoare intrară în capelă şi străbătură încet culoarul dintre scaune. Gian Lorenzo ştia că şi acel cavaler de onoare fusese un fotbalist vestit, dar nu-şi amintea defel numele lui. Cei doi îşi ocupară locurile în faţa altarului, aşteptând mireasa. Paolo arăta în formă, bronzat şi aranjat şi Gian Lorenzo observă că femeile încă îl priveau admirativ. Paolo nu le observa, având pe faţă un surâs permanent, care amintea de rânjetul pisicii de Cheshire din „Alice în Ţara Minunilor”.

Un murmur de aşteptare se stârni deodată, când cvartetul atacă „Marşul nupţial”, pregătind intrarea miresei. Tânăra străbătu încet culoarul la braţul tatălui ei, trăgând des aer în piept, de emoţie, pe când depăşea rândurile de scaune.

Auzind-o apropiindu-se, Gian Lorenzo se întoarse s-o privească pe Gina. Cum s-o descrie mai bine cuiva care nu fusese invitat la ceremonie? Să vorbească despre părul ei frumos, lung, des şi negru ca pana corbului, să comenteze fineţea tenului ei neted şi măsliniu sau mai bine să povestească despre rochia magnifică pe care şi-o amintea atât de bine? Sau poate că ar fi fost mai simplu să le spună tuturor celor care l-ar fi întrebat că, pentru el, fusese clar din primul moment de ce Paolo declarase că se îndrăgostise la prima vedere. Mireasa avea acelaşi zâmbet timid ca Angelina, aceeaşi sclipire entuziastă în ochi, aceeaşi blândeţe evidentă pentru oricine. Poate că, bănuia Gian Lorenzo, ziariştii se vor opri la cea mai evidentă asemănare, relatând doar că Gina începea la fix în rochia de mireasă a Angelinei – faldurile nesfârşite de mătase unduind în urma ei într-o trenă magnifică, pe când tânăra păşea solemn către iubitul ei.

Jeffrey ARCHER

PISICA ARE 9 VIEȚI...

Pisica are 9 vieți ... este cea de-a cincea colecție de povestiri irezistibile ale maestrului Archer. Sunt intrigi ingenios întrețesute, cu personaje construite în detaliu și concluzii surprinzătoare.

Autorul și-a petrecut cinci ani în Camera Comunelor, paisprezece ani în Camera Lorzilor și doi în temnițele Majestății Sale regina Angliei, timp în care a cules idei pentru povestirile lui. Subiectele sunt diverse, de la povestea celui care și-a jefuit propriul oficiu poștal până la tragedia președintelui de companie care a încercat să-și otrăvească soția în timpul unei călătorii la St. Petersburg. Finalurile sunt întotdeauna neașteptate.

Vivaldi

29,98 lei

ISBN: 978-973-9473-96-5

[11] Joc de cuvinte intraductibil. Cele două cuvinte englezeşti care denumesc piese de lemn folosite în construcţii (joist şi girder) se pronunţă asemănător cu numele scriitorilor Joyce şi Goethe (n. tr.).

Table of Contents

Cuvânt înainte
Bărbatul care și-a jefuit oficiul poștal*
Maestro*
Nu beți apa*
Nu poate fi deja octombrie*
Regele roșu*
Înțelepciunea lui Solomon
Pricepi ce spun?*
Filantropia începe de acasă*
Alibiul*
O tragedie greacă
Comisarul*
O chestiune de perspectivă

Table of Contents

Cuvânt înainte	3
Bărbatul care şi-a jefuit oficiul poştal*	4
Maestro*	31
Nu beţi apa*	42
Nu poate fi deja octombrie*	61
Regele roşu*	72
Înţelepciunea lui Solomon	94
Pricepi ce spun?*	106
Filantropia începe de acasă*	119
Alibiul*	138
O tragedie greacă	148
Comisarul*	157
O chestiune de perspectivă	171